

Prázdniny bez tabletu

Josef Janšta

2. část

A.M.I.M.S.
Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei
(Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje)
Vranov nad Dyjí - Přímětice - Bítov
A. D. 2018

Nový kamarád

Otec Karel je rozmrzelý po dnešním marném hledání pokladu. Co je mi platné, že mám klíč od nějakého trezoru, když jej nemám. Co mi pomůže vzkaz otce Václava, že svůj majetek dává na opravu chrámu, když mi nenapsal, kde mám ten majetek najít.

Stále znovu farář přemýšlí nad nevyřešenou záhadou, která však řešení musí mít. Kněz by měl uzavřít nedělní sbírku a vyřídit další úřední záležitosti, ale nemůže se vůbec na práci soustředit. Stále znovu se mu vrací myšlenka na záhadu Václavova odkazu. Musí to mít řešení. Páter Václav určitě majetek odkázal a zašifroval ho pro toho, kdo najde řešení. Zřejmě dávný předchůdce uvažoval tak, že Bůh anebo jeho anděl vnukne vyřešení šifry tomu, kdo toho bude hoden. „Ale copak já nejsem hoden takového nálezu?“ zanaříká nahlas otec Karel. Nenechal bych si z toho ani korunu, všechno bych investoval především do opravy střechy.

„Otče Václave, prozradte mi to!“ zvolá farář do ticha fary, ale odpovídá mu pouze ozvěna odkudsi z chodby.

Otec Karel se rozhoduje, že zajde do kostela, aby se tam pomodlil, když tady se nemůže vůbec soustředit. Bere si klíče a zamíří ke vstupním dveřím fary. Venku ho udeří do tváře horko, které na faře s tlustými stěnami není vůbec cítit. Kdopak to k nám přijíždí, klade si otázku, když pár metrů před ním zastavuje černé auto.

„Snad ne! Otec biskup...“

Otec biskup vystupuje z vozu a zamíří přímo k faráři. Uvítá se s ním a zeptá se: „Otče Karle, nezdržuji? Kam spěcháte?“

„Šel jsem do kostela a Pán Bůh mně posílá vás. Otevřu bránu, abyste si mohli schovat auto.“

Ridič je rád, že si v autě zdřímne, a tak mohou zasednout ke kávě otec biskup s místním farářem sami.

„Jedete tu kolem a zastavil jste se?“ ptá se otec Karel po prvním doušku.

„Ne, bratře, jedu sem schválně jenom za vámi.“

„Chcete mě přeložit?“

„Chci vám pomoci,“ odpovídá pevně šedesátník, jehož čelo zdobí stříbrné vlny vlasů.

„Jak to myslíte?“

„Dozvěděl jsem se, že vyměňujete tašky na střeše.“

„To vám prozradil Tadeáš?“

„Někdo z vašich farníků mi poslal video. Musela to být velmi kvalitní kamera. Zhrozil jsem se, když jsem vás viděl, jak opravujete tašky. Nemohu to nechat bez odezvy, i když se kameraman nepodepsal.“

„Otče biskupe, kdybych to neopravil, tak by voda tekla až na oltář.“

„Ale vždyť jste mohl spadnout a zabít se.“

„Takže mě chcete přeložit?“

„Ano, pošlu sem P. Benedikta, který už opravil několik kostelů. Vás pošlu namísto něho. Tam nebudete muset nic opravovat.“

„Otče biskupe, prosím vás, nechte mě ještě tady.“

„Nemohu Vás nechat ložit po půdě a vyměňovat tašky. Nechci přijít o dobrého kněze, který může ještě požehnaně působit.“

„Otče biskupe, prosím vás...“

„Ne, bratře, po tom videu jsem se rozhodl, že výměnu uskutečníme hned.“

„Otče biskupe, dejte mi, prosím, ještě poslední šanci.“

„Nemohu připustit, aby to byla poslední šance před vaší smrtí.“

„Slibuji vám, že už opravovat střechu nebudu. Mám šanci, jak získat peníze.“

„Máte nějakého sponzora?“

„Otec Václava, mého dávného předchůdce. Vysvětlím vám to.“

Farář následně seznamuje svého biskupa s nálezem, o němž je přesvědčen, že je pravdivý.

Když si otec biskup prohlédne nalezenou skříňkou, písemný odkaz otce Václava a ohmatává klíč od zděděného pokladu, tak musí přiznat: „Nenapadá mě žádné řešení, snad je místo úkrytu obsaženo v tom vzkazu. Budu o tom přemýšlet. Raději si to opiši.“

Otec biskup si píše do svého mobilu: PAROCHUS WENCESLAUS DEDIT PRO REPARATIONE TEMPLI.

„Budu o tom přemýšlet,“ slibuje znovu otec biskup a pak dojednává podmínky, za kterých ponechá ještě faráře ve funkci. Při odchodu všechno shrnuje: „Do konce července. Jestliže do té doby nebudou peníze na opravu střechy, tak od prvního srpna budete přeložen. Ale máte výslovný zákaz ložit po půdě a vyměňovat tašky.“

„Slibuji, dodržím to. Znáám pokrývače. Ale v neděli jsem nikoho neměl.“

„Dobře, domluveno,“ souhlasí otec biskup a dává knězi své požehnání.

Navečer stojí v blízkosti kostela muž a je zřejmé, že na někoho čeká. Otec Karel už ho viděl z okna fary. Nezná ho, do kostela nechodí. Co tu může pohledávat? Zeptám se ho.

Při cestě do kostela ho kněz osloví: „Dobrý den, pane, hledáte někoho?“

„Dobrý den, pane faráři,“ odpovídá muž, kterého ani zblízka nemůže kněz někam zařadit, „čekám na poustevníka. Myslíte, že přijde?“

„Chodí každý den. Muselo by se něco stát, aby nepřišel.“

„Děkuji, počkám na něho.“

„Nemohu vám něčím posloužit?“ ptá se kněz.

„Ne, přijel jsem za poustevníkem.“

„Přijel?“

„Ano, nejsem zdejší. Ale dozvěděl jsem se o něm. Potřebuji jeho pomoc.“

„Dobře,“ přikyvuje kněz a snaží se, aby zakryl žárlivost, která se mu rozlévá v nitru.

Zase ten poustevník, zlobí se v duchu otec Karel. Namísto za farářem chodí lidé za ním. Ale ona ta bublina splaskne. Lidé poznají, že není žádný divotvůrce. Nesmím se tím vzrušovat, mám svých starostí dost, napomíná nakonec kněz sám sebe a spěchá do kostela.

Muž se krátce na to poustevníka dočká. Jde přímo k němu a zeptá se: „Vy jste ten poustevník, který umí lidem poradit?“

„Co si přejete?“ zeptá se příchozí namísto odpovědi.

„Potřebuji se vás zeptat, co mám dělat se synem.“

„Pojďte, posadíme se na lavičku. Do mše svaté je ještě trocha času.“

Když se oba muži posadí, tak vyzve poustevník příchozího: „Tak povídejte.“

„Mám syna, je mu čtrnáct let. Je stále na počítači. Pořád mu říkám, že z toho zblbne, ale on si nedá říct. My už jsme ho vlastně ztratili, protože spolu nemluvíme.“

„A vy jste co k tomu klukovi?“

„Říkal jsem vám, že jsem jeho otec.“

„To není možné. Otec mrzačí vlastního syna.“

„Co si to dovoluujete?“

„Otec mrzačí vlastního syna.“

„On se mrzačí sám. Pořád mu říkáme, že to s ním nedopadne dobře.“

„Vy ho mrzačíte.“

„On na mě nedá.“

„On vás neposlechne?“

„My u nás máme volnou výchovu přesně podle knížek. Nesmíme synovi nařizovat, jenom doporučovat, ukazovat, domlouvat.“

„A ono to funguje?“

„Máme problémy.“

„Takže nefunguje. Chlapec si dělá, co chce. Neučí se. Hlavu i páteř má nemocnou, protože pořád dřepí u počítače.“

„Jak to víte, pane poustevníku? Vy vidíte až k nám?“

„Sám jste mi řekl, jak to u vás chodí. Znáám podobný případ, jako jste vy. Jenom jeho příběh je trochu pokročilejší. Znáám otce, který neumí poručit svému synovi tak, jako to neumíte vy. Jeho syn se stal závislým na počítači jako ten váš kluk. Je však o dva roky starší. Odrovnal si páteř, skončil na neurochirurgii, kde mu museli voperovat do páteře kovový prut. Je z něho troska, která

se nemůže ani ohnout. A tento mladík nadává svému otci, že za to může on, že mu neměl sedění u počítače dovolit. A má pravdu. Ten otec zmrzačil svého syna tak, jak ho mrzácíte vy.“

„Ale ten mladík si to udělal sám.“

„Protože tatínek mu přece nemohl poručit. Stejně je to i u vás.“

„Co mám tedy dělat?“

„Nebudu vám říkat, co máte dělat vy, protože byste mě stejně neposlechl. Řeknu vám, co bych dělal na vašem místě já,“ říká poustevník vzrušeným hlasem, a po krátké odmlce pokračuje: „Jsem chlap, mám podle toho i nějakou sílu. Cestou domů bych si uřezal v lese pořádnou sukovici. Po příchodu domů bych syna vyzval, aby odstoupil od počítače. Pak bych do přístroje třískl párkrát sukovicí. Vzal bych si od kluka všechny peníze, které jste mu dali jako kapesné, aby nemohl chodit na počítač do kavárny nebo jinde. Předpokládám, že to nejsou malé peníze. A řekl bych mu, že pokud bude strkat nohy pod stůl u nás doma, tak bude tátu poslouchat.“

„A co dál?“ ptá se muž, když poustevník přestal mluvit.

„To je všechno.“

„To já nedokážu.“

„Přestal jste být otcem a syn se stal otcem namísto vás. A jak tu roli zvládá, vidíte sám. Skončí jako mrzák.“

„Ale já tomu nezabráním.“

„Zabráníte, když budete chtít. Vzbudíte v sobě chlapství. Buďte muž, k tomu vás Bůh stvořil, abyste svou rodinu chránil. Buďte muž,“ končí poustevník, podává nešťastnému otci ruku a odchází do kostela.

Muž zůstává chvíli stát. Pak odchází a opakuje si pro sebe: „Budu chlap, budu chlap...“

Slunečné úterní ráno i předpověď počasí slibují, že bude nádherný den. Tadeáš, Matěj i Honza jsou domluveni, že půjdou na koupaliště. Není to sice nějaký velký areál s toboganem a jinými atrakcemi, ale prosté koupaliště s čistou vodou, která je čerpána z místního potoka. Pozemek kolem vody je poměrně velký a tráva je zde hustá a svěží.

Kluci přicházejí na koupaliště po deváté hodině, kdy tu ještě není mnoho lidí. Zaplavou si, pak si hrají ve vodě s nafukovacím míčem, a když už mají nafialovělé rty, tak odcházejí na deku, aby zde posvačili.

Matěj sáhne pod pravý cíp deky, kam si kluci svačinu uložili. „Kde je jídlo, tu nic není?“

Tadeáš se dušuje: „Na jídlo jsem ani nesáhl.“

Matějovy oči se takřka zabodnou do brásky. „Honzo, nechej těch srandiček a naval chleba!“

„Nic nemám. Byl jsem pořád s váma.“

„Byli jsme pořád spolu,“ uvažuje nahlas Tadeáš, „svačinu nám musel někdo sebrat.“

„Ale kdo?“ ptá se Matěj.

„Porozhlédneme se kolem a poptáme se.“

Kluci se vydávají na obhlídku slunících se kluků a holek. Ale nikdo nejí, a když už, tak jsou to oplatky či jiné pamlsky.

Brzy se vracejí a smířují se s tím, že budou muset vydržet bez jídla. Z vody se právě vracejí spolužačky. Tadeáš se jich zeptá: „Holky, neviděly jste někoho, kdo nám sebral jídlo?“

„Ne, to bychom si všimly. Jsme tu dost dlouho,“ odpovídá Terežka za trojici děvčat.

Tadeáš na to povzdechne: „Kdo to mohl být?“

„Tady zloději nejsou. Ještě se nám na koupáku nic neztratilo.“

„Ale nám se ztratilo. Měli jsme svačinu, a nemáme nic.“

„To je fakt divné.“

„Jé, pes!“ zvolá Honza, „to je ten zloděj.“

„Co tu dělá pes?“ zvolá Matěj, „na koupák přece psi nesmějí.“

Katka vríská. „Já se ho bojím.“

Zvíře se leká a utíká k plotu areálu - tam, kde jsou vzrostlé stromy.

„Čí je to pes?“ ptá se Matěj holek.

Terežka, sestra od Katky se hlásí o slovo. „Já to vím.“

„Co víš?“

„Od koho je ten pes.“

„Tak povídej.“

„Je to Čestův pes.“

„Jak to víš?“

„Vím to. Ale už to není Čestův pes. Proto se toulá.“

„On ho prodal?“

„Ne, vyhodil. Říkal, že je to nemožný pes, že si pořídí lepšího.“

„A to mu rodiče dovolí?“

„Může si dělat, co chce. Oni mají tolik peněz jako nikdo.“

„Takže ten pes je teď tulák?“

„Jo. Nikdo si ho ještě nevzal.“

„Teď už se nedivím, že nám sežral svačiny.“

Honza si všimá psa, který jde tentokrát v uctivé vzdálenosti od nich. „Bojí se nás, že ho za tu krádež zbijeme.“

„To je krásný pes,“ zvolá znalecky Tadeáš, „ten by se hodil poustevníkovi, aby měl hlídače.“

Katka zaječí a vykřikne: „Skáče do bazénu!“

„Za ním! Chytneme ho pro poustevníka!“ zvolá Tadeáš a Matěj s Honzou utíkají za ním.

Pes však má náskok. Plave už v bazénu a zalíbil se mu barevný kruh jedné holčičky. Chytá jej do tlamy a začíná s ním lomcovat. Trhá jej a děvčátko tak ztrácí oporu na hladině a začíná se topit. Matěj je závčas u ní. Zvedá ji nad hladinu a drží ji v náručí, dokud nevykašle vodu. Tadeáš s Honzou se starají o psa. Nahánějí ho, aby vylezl z vody. Zvíře je však rychlejší a uniká jim.

Matěj vynáší děvče na břeh a vrací se do vody, aby pomohl kamarádům. Ve třech se jim daří dostat psa do rohu bazénu. Zvíře se jim snaží utéct, ale nemůže se z bazénu vyhrabat. Začíná proto štěkat. Přivolává tak plavčíka, který se až dosud trestuhodně posiloval v bufetu a nedával pozor, co se děje v bazénu.

Plavčík křičí na kluky: „Nechte ho! Půjde ven po dobrém.“

Nic však se psem nespraví. Proto píská, aby všichni opustili bazén. „Hlídejte ho!“ volá na kluky, „dojdu si pro čeřen.“

Tadeáš tuší, že je zle. Plavčík nabere psa do čeřenu a nechá ho odvézt do útulku. Odtud ho už pro poustevníka nezískáme. Musíme ho dostat ven sami.

„Nehýbejte se!“ zvolá Tadeáš na kluky a sám se pomalu přibližuje ke psovi. „Neboj, nic ti neuděláme. Chceme tě zachránit. Poustevník tě bude mít moc rád.“

Zvíře cítí, že Tadeáš to s ním myslí dobře. Nechá se chytit do náruče. Ale už je tu plavčík a sleduje hochy, jak vynáší psa po schůdcích z bazénu. I na suchu zůstává pes v zachránčově náručí.

Plavčík se ho ptá: „To je tvůj pes?“

Tadeáš bleskově přemýšlí. Když řeknu, že není, skončí pes v útulku. Ale mohu říct, že je můj? Přece mi nepatří. Ale vybojoval jsem si ho. Nepatřil nikomu, a teď už patří mně. Ale od plavčíka to slíznu. Snad o mě nepřerazí ten čeřen.

„Je to tvůj pes?“ opakuje plavčík otázku.

„Jo,“ odpovídá Tadeáš.

„Jak ho můžeš vodit na koupaliště? Tu je zákaz vodění psů!“

„Já za to nemůžu.“

„A kdo za to může?“

„Ten, kdo ho vyhodil.“

„Ručíš si za svého psa a nesváděj to na druhého.“

Matěj s napětím sleduje rozhovor plavčíka s Tadeáše. Tuší, že nyní půjde do tuhého. Plavčík zavolá policisty, kteří budou všechno vyšetřovat. Ale to bude nemilé i pro plavčíka. Měl tu být a hlídat bazén. Pojídal si svačinku a holčička se mu tady málem utopila.

Matěj ví, že riskuje, ale přesto říká: „Pane plavčíku, vy jste tu nebyl, a ta holka se málem utopila. Já jsem ji zachránil a ta holka si to dobře pamatuje.“

Plavčík se leká případného vyšetřování. Ví, že by pro něho nedopadlo dobře. Bude lépe, když ten kluk s tím psem zmizí.

„Poslouchej,“ nařizuje silným hlasem Tadeášovi, „zmizni odtud z koupaliště! A hned! Ať už tě tu nevidím!“

Tadeáš neváhá. Se psem v náruči se vydává k východu. Matěj s Honzou spěchají pro deku, sbalí věci a utíkají za kamarádem. Setkávají se před budovou koupaliště.

Matěj má strach, aby si to plavčík nerozmyslel. „Musíme rychle zmizet!“

Tadeáš však už nemá sílu dál zvíře nést. „Já už toho psa neudržím.“

„Teď ho ponesu já.“

Jakmile však Matěj natáhne ruce, aby si ho převzal, tak pes zlověstně zavrčí.

„Mám ho dát na zem?“

„Nic jiného nám nezbyvá.“

Jakmile však Tadeáš chce psa postavit na zem, tak zvíře opět zavrčí.

„Bojí se,“ hodnotí správně situaci Honza.

Tadeáš už nemůže psa udržet, a tak ho i přes jeho vrčení staví na zem.

Matěj přikazuje bratrovi, který umí napodobovat snad všechna zvířata: „Zaštěkej na něho, ale kamarádsky. A zakňuč!“

Honza poodstoupí o pár kroků a krásně zaštěká. Pak popískává, jak to umějí psi, když je jim dobře.

Nalezený pes zpozorní. Je vidět, že ho to upoutalo. Honza to opakuje.

Matěj dává pokyn k odchodu. „Pojďme, on se nás bude držet.“

Kluci vykročí, ale pes zůstává smutně stát.

„Štěkej a mruč!“ dostává Honza pokyn od Matěje.

Jakmile pes uslyší přátelské štěkání a pískání, rozběhne se za novými kamarády. A drží se jich, i když zrychlují krok, aby byli co nejrychleji doma. Ale kde má vlastně pes domov? Hoši přemýšlejí, co se psem udělají.

Tadeáš má jasno. „Půjde za poustevníkem.“

„Ale co když ho nebude chtít?“ oponuje Matěj.

Honza to vidí jinak.

„Když bydlí v lese, tak má určitě rád zvířata.“

„Bráško, to máš pravdu, jenomže pes je šelma a bude ostatní zvířata odhánět.“

„Takže ho dáme do útulku?“ vyostřuje rozhovor Tadeáš a ví, že nikdo nebude chtít psa do zvěřince odevzdat.

Matěj přemýšlí a pak říká: „Vezmeme ho provizorně k nám. Do lesa však s ním nemůžeme jít bez vodítka a koše.“

„Ale kde to vezmeme?“ ptá se Tadeáš.

„Mám nějaké úspory,“ odpovídá Matěj.

„Já taky,“ přidávají se oba zbývající kluci.

Je rozhodnuto. Pes půjde nejprve k Horákům. Poté až kluci nakoupí vodítko a koš, tak ho odvedou k poustevníkovi.

Matěj k tomu říká: „Barča bude v sedmém nebi, až psa uvidí.“

„Jenom aby nám ho potom nechala odvést,“ bojí se Tadeáš.

„Nemusíš mít strach,“ uklidňuje ho Matěj, „u nás pes nezůstane. Mamka říkala, že psa nechce. Než přijde z práce, musí být pes pryč.“

Hoši zrychlují, aby byli co nejdříve u Horáků. Pes jim jde v patách. Je jasné, že se stal jejich kamarádem.

Nečekaný pomocník

Barča má od maminky úkol, aby ohřála pro Matěje, Honzu i sebe oběd v mikrovlnce. Vstala pozdě, protože četla dlouho do noci napínavou knížku. Ještě teď krátce před polednem má neupravené vlasy, i když by je stačilo sčísnout a stáhnout do gumičky. Podobá se Matějovi nejenom obličejem, ale i výškou. Při nástupu v tělocviku podle velikosti je neohroženě na čele.

Vytahuje zchlazené jídlo z ledničky, když otevřeným oknem zaslechne zaštěknutí psa. To není Arina od sousedů. Musím se podívat, kdo tam venku jde.

Vykoukne z okna, a když spatří Matěje, Tadeáše, Honzu a poskakujícího psa za nimi, tak na ně zvolá: „Čí je to pes?“

„Náš,“ odpovídá jí Matěj.

Zatmí se jí před očima. Tak nádherný pes, a je jejich? Kde ho vzali? Našli? Ale co na to řekne maminka?

Děvče opouští kuchyni a zadními dveřmi se dostává na dvorek, kam mezitím kluci dorazili boční brankou.

„Jak se jmenuje?“ zvolá na kluky, kteří se podívají jeden na druhého.

Nikdo však neví, jak se bývalý Čestův pes jmenuje. To však Barči nebrání, aby se ke zvířeti přiblížila. „Pejsánku, ty jsi krásný. Celý zlatý, i na nohách máš vlající chlupy. Potřebuješ vyčesat.“

Pes je zprvu ostražitý, malinko zavrčí, ale oproti jeho bývalému pánovi je chování dětí k němu tak laskavé, že se brzy spřátelí.

Barča ho chce pohladit, on jí však olízne ruku a rozběhne se za motýlem, který sem zabloudil ze zahrady. „Mazel moc nejsi, ale jsi nádherný a rychlý,“ komentuje Barča pohyb zvířete a ptá se: „Jaké je to plemeno?“

Kluci se opět dívají jeden na druhého, až Matěj najde řešení. „Podívám se na tablet.“

„Hledej ho pod plemeny psů,“ radí mu Barča a přemýšlí, co by psovi hodila. „Donesu tenisák,“ zvolá a běží do dílny, kde jsou kromě náradí také sportovní potřeby.

Vrací se téměř současně s Matějem, který už cestou sem zadal do vyhledávače „plemena psů“.

„Ke mně,“ zavolá Barča tak, jak to slyšela na psím cvičišti, když ji tam jednou vzala kamarádka.

Pes přibíhá okamžitě. „Ty jsi cvičený?“ komentuje to Barča a vyhazuje míček do výšky.

Pes se bleskurychle rozbíhá, vyskakuje a vzápětí chytá míček do tlamy. Všichni mu tleskají, a tak se prochází jako hrdina podél plotu.

„Ke mně!“ zvolá opět Barča a přemýšlí, jaký má dát povel, aby jí pes míček vydal.

„Dej!“ zvolá na psa a nastaví dlaň.

Vzápětí drží míček v dlani a znovu jej vyhazuje, tentokrát při zemi. Pes se okamžitě rozbíhá a dostihuje míček ještě dříve, než narazí na domovní zeď. Zpátky se vrací s čumákem při zemi přesně po trase hozeného míčku.

„On má vynikající čich,“ komentuje to Barča a kluci přikyvují.

„Máš už to plemeno?“ ptá se děvče bratra netrpělivě.

„Ne. Je tu těch psů strašně moc.“

„Tak hledej!“ povzbuzuje ho Barča a hází míček do zahrady tak, aby to pes neviděl.

Otevírá branku a vpouští ho na travnatou plochu se slovy: „Hledej, hledej!“

Pes proběhne brankou a s čumákem při zemi hledá míček.

Barča s kluky ho sledují a za chvíli mohou zvolat: „Má ho! Má ho!“

Pes skutečně v krátké době přibíhá, v tlamě drží míček, a když Barča nastaví dlaň, tak míček do ní od psa dostává.

„Má fantastický čich,“ jása Tadeáš, „ten se bude poustevníkovi hodit.“

„Je přece náš!“ zvolá hned Barča.

„Teď je váš, ale ještě dneska půjde k poustevníkovi.“

„Nedáme ho, podívej, jak se mu tady líbí.“

„U poustevníka se mu bude taky líbit,“ oponuje Tadeáš, ale zároveň i zapochybuje o tom, zdali si se psem bude hrát jako Barča.

„Už mám to plemeno,“ volá Matěj a nastavuje k nahlédnutí obrazovku tabletu.

Hlouček dětí se tiskne kolem tabletu, kde je na fotografii pes navlas podobný tomu jejich.

„Je to hovawart,“ oznamuje Matěj a čte jeho vlastnosti: „Je rychlý, bleskurychle reaguje na podněty, není to žádný mazel, ale pes akce. Potřebuje hodně pohybu, pán se mu musí věnovat.“

Jeho název je z německého Hof = dvůr a warten = hlídat, tedy dobrý hlídač dvora, domu. Potřebuje ošetřovat srst, kterou má i na chodidlech. Bývá buď černý, anebo naopak zlatý.

„To je on,“ jása Barča a hned dodává: „Je to hlídač dvora a nepatří do lesa.“

Matěj se však zeptá sestry: „A jak víš, že je náš?“

Barča neví, co má na to říct, a proto jí bratr vypráví, co dneska zažili na koupališti.

Děvče během líčení dochází k rozhodnutí, co udělá. „Znám Čest' a vím, kde bydlí. Půjdu se k nim zeptat, jestli si můžeme psa nechat.“

„A co když ti řeknou, že ho musíme vrátit?“ namítá Matěj.

„Tak ho musíme vrátit, jinak by to byla krádež.“

„Ale my víme, že Čest'a psa vyhodil.“

„Od Terezky a Katky. Já to budu vědět přímo od majitele.“

„Ale já mám hrozný hlad,“ skáče do řeči Honza.

Barča předává míček Honzovi se slovy: „Hrej si tu s ním a já jdu ohřát oběd. Je tam dost i pro tebe, Tadeáši.“

„Mám oběd u babičky a dědečka.“

Děvče odbíhá a kluci dávají hlavy dohromady. Jejich rozhodnutí je jednomyslné: pes patří poustevníkovi. „Barča na tom nic nezmění. Nebudeme se o tom s ní bavit,“ shrnuje Tadeáš rozhodnutí klučičího sněmu a vzpomíná si, že dědeček míval psa, a že si od něho vodítka i koš vypůjčí.

Barča po obědě umývá nádobí a kluci jí musejí pomáhat, jak to mají nařízeno od maminky. Děvče je už nervózní a nemůže se dočkat, až skončí práci a zaběhne k Čest'ovi. Také kluci myslí na to, že Barča odejde a půjdou se psem za poustevníkem.

Jakmile je práce v kuchyni hotova, tak Barča oznamuje: „Jdu k Radovým.“

Matěj se bojí, že se sestra vrátí ještě dříve, než oni vyjdou, proto Barči navrhuje: „Ještě si se psem pohraj, třeba ho pak budeš muset vrátit.“

Barča skutečně neodolá a hezkou chvíli si se psem hraje. Ale pak rozhodně prohlásí: „Už jdu.“

K Radovým to není daleko. Za několik minut zvoní u dveří jejich velkého domu.

Z okna na ní volá mladá paní: „Co si přeješ?“

„Vy jste maminka od Čest'í?“

„Ano.“

„Potřebuji s vámi mluvit.“

„Co zase provedl?“

„Potřebuji se vás na něco zeptat.“

„Dobře, přijdu hned,“ slibuje paní a skutečně brzy otevírá vstupní dveře do nádherného domu.

„Pojď dál,“ zve Čest'ova maminka Barču do domu.

„Stačí to tady.“

„Ne, tady nic vyřizovat nebudeme.“

Paní Radová usazuje Barču do vstupní haly, na stolek pokládá sklenici a nalévá do ní limonádu. „Napij se, je dobrá, chlazená.“

Barča pije a paní se jí přitom ptá: „Tak co mi chceš povědět?“

„Naši kluci byli na koupališti. Do bazénu vtrhl krásný pes. Rozkousl kruh jedné holce, která se málem utopila. Matěj ji zachránil. Psa vzali k nám, protože ho prý Čest'a vyhodil. Přišla jsem se zeptat, jestli ho máme vrátit, anebo si ho můžeme nechat.“

„Koupili jsme ho Čest'ovi, protože se mu líbil a moc ho chtěl. Je velmi dobře vycvičený ke hlídání, ke hře, ke stopování. Je rychlý a má velmi dobrý čich.“

„Nám se ten pes taky moc líbí. Ale ještě nevím, co na to řekne maminka.“

„Chceš napřed vědět, co řeknu já?“

„Ano. Nevím, jestli si ho můžeme nechat, anebo ho máme vrátit.“

„Čest'a o psa nestojí. Ztrátu Amise jsem nahlásila na policii. Zavolám tam, že pes se našel. Líbíš se mi, že ses přišla zeptat. Vidím, že by ses o psa dobře starala. Pokud budou rodiče souhlasit, tak si ho nechej. Jestli by rodiče Amise nechtěli, tak ho dám do útulku na prodej.“

„Děkuji moc, paní Radová.“

„Budu ráda, když bude pes v dobrých rukách.“

Barča dopije limonádu a odchází. Ještě mezi dveřmi paní Radová říká: „Ať si rodiče přijdou pro doklady. Nebudou muset nic platit.“

„Na shledanou,“ loučí se Barča, „moc děkuji.“

„Na shledanou,“ odpovídá paní Radová a teprve až jí dívka zmizí z dohledu, tak si pro sebe nahlas řekne: „Takovou hodnou dceru kdybych měla...“

Barča spěchá domů. Těší se, že bude moci na psa poprvé zavolat jeho jménem. Děvče vbíhá na dvůr a volá: „Amisi, Amisi!“

Ale neběží k ní ani pes, ani se neukazuje nikdo z kluků. Že ho odvedli k poustevníkovi, domýšlí si Barča. To je zrada. Paní Radová dala Amise mně a ne poustevníkovi. Musím si pro psa zajít. Ale já vůbec nevím, kde ten poustevník bydlí. Kde ho mám hledat?

Kdyby tak věděla, že kluci teprve vcházejí do lesa, tak by se za nimi vydala a při jejich tempu by je snadno dostihla. Postupují pomalu kvůli psovi. Ukázalo se sice, že i na vodítko a koš je vycvičený, ale stále něco očuchává, postává a nerad se rozbíhá.

Barča si připadá doma jako v kleci. Chodí z domu na dvůr a zase zpět. Nakonec bere do rukou mobil, aby zavolala mamince. Může tak dělat jenom v nutných případech, a ona cítí, že potřebuje s maminkou mluvit.

„Co se děje? Stalo se něco?“ ptá se volaná hned po spojení.

„Kluci našli na koupališti psa, který patří Čest'ovi. Byla jsem u jeho maminky, paní Radové. Říkala, že Čest'a o psa nestojí a že nám ho dá. Kluci psa odvedli, že ho dají poustevníkovi.“

„Ať mu ho dají.“

„Mami, ale já ho chci. On je tak krásný! Kdybys ho viděla. Je to hlídač, nemuseli bychom se bát zlodějů.“

„Říkala jsem ti, že se psů bojím. Žádného psa doma nechci.“

„Ale kdybys viděla Amise, tak by se ti také líbil a chtěla bys ho.“

„Neviděla jsem ho, a proto ho nechci.“

„Mami..., zvolá děvče do telefonu a pláče.

„Nebreč! Stejně je u poustevníka, a tak není co řešit.“

„Ale kdyby byl doma, tak bys ho chtěla, že.“

„Bojím se psů.“

„Ale Amis je úžasný, toho by ses nebála.“

„Kdybych se ho nebála, tak možná... Ale stejně není doma.“

„Mami, maminečko, bude nás hlídat. Uvidíš, že ho budeš chtít.“

„Je u poustevníka, tak ho ani nevidím.“

„Uvidíš!“ zvolá tajemně Barča a končí hovor s maminkou, která už musí pracovat.

Jenom chvíli Barča sedí u stolu. Pak bere ze zásuvky papír a píše: „Šla jsem pro psa.“

Podívá se na mobil. Ne, nevezmu si ho s sebou. Mamka by mi zavolala a musela bych jít hned domů.

Mobil zůstává ležet na stole vedle vzkazu. Barča pečlivě pozavírá okna, zamkne dveře na dvůr a při odchodu zamkne i venkovní dceře. Jde k poustevníkovi, aby si odnesla Amise, který jí patří. Paní Radová ho dala přece jí a nikomu jinému.

Vydává se jedinou možnou cestou k lesu. Z vyprávění kluků ví, že musí stoupat k hřebenu. Děvče spěchá, ale zároveň se i nahlas modlí: Anděle Boží, doved' mě, prosím tě, k poustevníkovi. Ty víš, kde bydlí. Ved' mě, ať nezabloudím. Bojím se sama jít do lesa. Ale musím jít pro Amise. Řeknu poustevníkovi, že je můj, a on mi ho vrátí. Anděle Boží, strážce můj...“

Kluci postupují k poustevníkovi přece jenom rychleji než zpočátku. Honza si totiž vzpomněl, na jaký povel pes slyšel, když ho volala Barča. Jakmile pes čichá s čumákem u země, tak Matěj zavolá: „Ke mně!“ a zvíře poslušně přiběhne.

Honza se ptá: „A bude poustevník doma?“

Tadeáš o tom také přemýšlí, a proto může hned odpovědět: „Odpoledne se vrací s malinami nebo houbami do poustevny. Pak jí a chystá se do kostela. Možná chvíli budeme muset počkat, ale nebude to dlouho.“

A je tomu tak. Když kluci dorazí ke zchátralé kapli, tak poustevník tam není. Po necelé půlhodině čekání zaslechne Honza jako první tlumený zpěv a krátce nato je poustevník tu.

Skupina kluků mu jde vstříc. Pozdraví se s ním a Tadeáš hned prozrazuje, proč vlastně přišli: „Pane Josefe, dovedli jsme vám psa, aby vás tu hlídal a měl jste kamaráda.“

Všichni návštěvníci čekají, jakou bude mít poustevník radost. Ale muž zvažní a říká: „Hlídá mě tu Boží anděl a kamarádů tu mám hodně: ptáčky, veverky, zajíčky i větší zvířata. Pes by je nesnesl a zaháněl by je.“

„Pes vás bude hlídat, aby vám nikdo neublížil,“ vytahuje Tadeáš další argument, proč by měl mít poustevník tady o samotě pomocníka.

„Ne, žiji tu pro Boha a všemohoucí Bůh se o mě stará. Všechny mé síly patří Bohu, a pes vyžaduje péči. Ne, kluci, jste moc hodní, že jste na mne mysleli, ale pejska si zase odveďte. Ale napřed ho musíme nakrmit. Kdy naposledy žral?“

Kluci krčí rameny a jeden přes druhého začínají vyprávět, jak vůbec ke psu přišli. Poustevník na to říká: „Pes není přece ani váš, a vy ho chcete darovat mně?“

„Barča se tam šla zeptat.“

„A jak dopadla?“

„To nevíme. Ještě se nevrátila, a my jsme už šli sem.“

Poustevník už ví, co je třeba nyní udělat. „Psa trochu nakrmíme, vy se napijete a půjdete co nejrychleji domů. A budete to řešit s rodiči, a ne sami.“

Klukům se řešení moc nezamlouvá, také se jim nechce vydat se hned na zpáteční cestu. Ale poustevník je neoblomný. Nedovoluje zdržování, a tak záhy putují kluci i se psem nazpátek. Jdou mlčky, akorát Matěj musí stále znovu volat: „Ke mně!“ Poznávají, že se psem je sice zábava, ale také je to starost, omezení.

Tadeáš si dokonce povzdechne: „Už se ani nedivím Čest'ovi, že se psa zbavil.“

Matěj přikyvuje a říká: „Rádi dáme pejska Barči, ta se o něho postará. Nebylo to fér, že jsme jí utekli.“

„Nebylo,“ uznává Tadeáš.

Honza si povzdechne. „Od mámy to asi slízneme.“

„Slíznu to já, ty jsi mazánek, já za tebe odpovídám.“

V pochmurné náladě docházejí kluci i se psem k Horákům. Na dvorku mu sundávají koš a odepínají vodítko.

Ale to už je v okně maminka a zlobí se: „Kde jste vzali toho psa? Tu nemá co dělat. A kde je Barča?“

„Nebyla s námi,“ odpovídá Matěj.

„Šla přece s vámi k poustevníkovi.“

„Ne, s námi vůbec nebyla.“

„Napsala to na lístek v kuchyni.“

„Co?“

„No, že šla k poustevníkovi.“

„S námi nešla a sama tam dojít nemohla. Nikdy tam nebyla.“

Tadeáš se rozhoduje, že je třeba říct celou pravdu. „Psa jsme našli na koupališti. Chtěli jsme ho dát poustevníkovi. Barča si ho přivlastnila, proto si šla pro něho k poustevníkovi. Vůbec jsme ji nepotkali. Nejspíš zabloudila.“

Barčina maminka se zhrozí: „Sama šla do lesa. Určitě zabloudila, anebo se jí něco stalo.“

Pan Horák se rozhoduje rychle: „Půjdu ji hledat.“

Maminka s tím nesouhlasí: „Sám ji nenajdeš,“

„Mám si vzít na pomoc lidi z práce a svoje kamarády?“

„Měla by u toho být policie, mají psa.“

„Ale my máme taky psa,“ zvolá vítězně Matěj.

„A má fantastický čich,“ přidává se Tadeáš.

Maminka má však pochybnosti. „Copak někdo z nás umí dělat psovoda?“

„Ale kde je ten pes?“ ptá se Honza, který ho již chvíli hledá.

Všichni se rozhlížejí kolem sebe a tatínek si prvně všimá otevřené branky. „Utekl!“ zvolá a běží se podívat na ulici, zdali ho tam uvidí.

„Je tam?“ volá na něho maminka, ale když zakroučí hlavou, tak zanaříká: „Barča se ztratila, pes se ztratil, to máme nadělení.“

Honza však nečekaně namítá: „Já myslím, že se neztratil.“

„Tak ho běž najít,“ vysmívá se mu Matěj.

„Běžel za Barčou.“

„To je možný,“ souhlasí hned tatínek, „našel její stopu a běžel za ní.“

Tadeáš navrhuje: „Poběžíme za ním.“

„To nemá smysl, stejně ho nedoženeme,“ nesouhlasí tatínek.

Maminka se o Barču bojí, a proto se zeptá: „A co budeme dělat?“

„Počkáme doma. Barča už není malé děcko, poradí si. Počkáme do šesti. Pokud se nevrátí, tak budeme pátrat.“

„Budeme čekat a modlit se,“ doplňuje svého muže maminka.

Nikdo k tomu nic neříká, protože s tím souhlasí.

Pes nasál skutečně stopu Barči a není pro něho nijak těžké se jí držet. Je vycvičený, že při sledování stopy si nesmí všimnout ničeho jiného. Postupuje tedy velmi rychle. Záhy je v lese a po táhlém stoupání dorazí na křižovatku lesních cest. Zdrží se tam jenom chvíli. Nepokračuje doprava k poustevníkovi, ale rozběhne se vlevo. Běží neúnavně, stopu má jistou. Cesta se však postupně srovnává s okolním terénem, až se ztrácí. Pes se zastavuje, není si jistý další stopou, kličkuje podle toho, jak předtím bloudila Barča. Dostane se z tohoto klubka stop? Zdrží se tu několik minut, ale pak se rozbíhá najisto po pěšině na úbočí stráně. Dobíhá tak na mýtinu, kde se musí prokousávat maliním a dalšími keři. Téměř na konci velké plochy se zvíře radostně rozštěká.

„Amisi!“ zvolá Barča, „tys mě našel, já jsem zabloudila.“

Pes kňučí radostí a nechává se pohladit. „Amisi, tys mě zachránil, moc ti děkuji.“

Zvíře si lehá a v horku rychle dýchá.

„Potřebuješ si odpočinout, vid'. A nemáš hlad? Natrhám ti maliny.“

Pes ostražitě sleduje každý pohyb děvčete. Ale když se vzdaluje jenom pár kroků, tak si klidně položí hlavu do trávy, a tak se chladí. Když pak Barča donese celou hrst malin, tak je z její dlaně s chutí slízá.

„Donesu ti další, klidně lež,“ říká Barča vlídně psovi, který očividně k dívce přilnul, když se předtím tak zklamal v Čest'ovi.

Ještě několikrát si Amis pochutná na malinách a jeho dech se přitom zklidní.

„Amisi, musíme domů,“ dává mu Barča povel.

Pes však nerozumí, co po něm dívka chce. Ukážu mu, co po něm chci, říká si v duchu Barča a pečlivě kráčí pěšinou, kterou vytvořila ona a po ní ji ještě zvýraznil pes. Zvíře ji přebíhá a s čumákem při zemi sleduje svou vlastní stopu, která se kryje se stoupou Barči. Jdou takto za sebou a Barča se musí hodně snažit, aby Amisovi stačila.

K Horákům na dvůr přicházejí ještě před šestou hodinou. Vítají je maminka s tatínkem, protože kluci před chvílí odešli do kostela.

Maminka objímá Barču a přitom ji hubuje: „Proč sis nevezala mobil?“

Místo odpovědi vypráví Barča rodičům, jak zabloudila a Amis ji našel.

„Je to úžasný pes,“ chválí ho tatínek.

„Zůstane u nás, že?“ ujišťuje se Barča a pohlédne na maminku.

Maminka namísto odpovědi říká: „Jdu mu nachystat to nejlepší, co doma najdu. Zaslouží si to. A tatínku, pusť se do práce, pes přece potřebuje boudu.“

„Jasně. Jdu na to,“ odpovídá muž a zamíří ke své dílně.

Barča se svým psem na dvoře osamí. Pohladí ho a tiše se modlí: „Pane Bože, děkuji ti, že jsem doma a máme nádherného psa. Jsi úžasný. A tvůj anděl taky.“

Po těch slovech Barča stoupne a sepne ruce, aby i tělem projevila vděčnost za to, jak velkou radost nyní prožívá.

Pátrání po pokladu

Na druhý dne se Barča budí neprázdninově, ve stejnou dobu jak ve školním roce. Rychle se převleče a běží na dvůr. Pes jí běží v ústrety, a tak si s ním může do sytosti vyhrát. Není to bez výkřiků, volání a občasného zaštěknutí psa, a tak i Matěj s Honzou vstávají dříve než jindy.

Při snídani líčí Barča, jaký má pes vynikající čich. „Schovávala jsem svoje boty, ale vždycky je našel. Ukryla jsem botu i za zídku, a za chvíli ji měl.“

Matěj uznale přikyvuje: „Je to vynikající stopař. Najde úplně všechno.“

I Honza uznale přikyvuje. „Všechno vyčenichá.“

Matěj zbystrí pozornost. Všechno? Mohl by najít i poklad na faře? Proč ne? Klíč i pokladnice jsou určitě ze stejného materiálu. Umyjeme klíč od našich doteků, aby pes cítil jenom pach materiálu. Pak ho necháme hledat podobný materiál. Je tu však jediný problém: Barča. Honza půjde za chvíli s Dobešovými na koupaliště. Barča by tedy mohla jít s námi na faru, ale nesmíme jí prozradit tajemství o pokladu. Bez Barči však s Amisem nic nespravíme. Stala se jeho paní. Rozumí jejím povelům. Dělá, co po něm Barča chce.

„Tadeáši,“ volá Matěj za chvíli mobilem kamarádovi a sděluje mu svůj nápad.

Tadeášovi se to líbí. „Půjdu to předjednat na faru. A když pan farář bude s Barčou souhlasit, tak ti zavolám.“

Pan farář má špatnou náladu. Před hodinou mu volal majitel firmy, která by měla opravovat střechu na kostele. „Pane faráři, děláme uzávěrku zakázek do konce letošního roku. Mám vás tam v rezervě, ale mám i další nabídky. Máte před ostatními přednost, ale musíme sepsat závaznou objednávku.“

„Dokdy potřebujete smlouvu uzavřít?“

„Do konce týdne.“

„Dáváte mi krátkou dobu.“

„Počítám s tím už rok, a vždycky z toho sejde. Nemohu opravdu déle čekat. Pokud neuzavřeme do konce týdne smlouvu, tak vám už letos střechu neopravíme. A myslím, že vám to už neopraví nikdo.“

„Nemám ještě peníze.“

„Já vím, pane faráři. Ale peníze na úradech jsou, jenom je třeba je získat. Stav střechy je havarijní, na to by mohla být nějaká dotace.“

„Dobře. Pokusím se peníze získat,“ slibuje kněz.

„Čekám nejpozději do pátku,“ končil hovor majitel firmy.

Kněz odkládá mobil, vkládá hlavu do dlaní a zanaříká: „Dneska je už středa, takže mám na to dva dny.“

Hlavu v dlaních však nechává i nadále. Modlí se, prosí Boha o pomoc. „Vždyť je to tvůj kostel, pomoz mi najít poklad,“ opakuje stále znovu.

Z modlitby ho vytrhuje řinčení domovního zvonku. Nakoukne zpoza okna před dveře fary. Tadeáš! Že by to byla odpověď na modlitbu? Děkuji, Pane Bože.

Kněz spěchá otevřít domovní dveře.

„Chvála Kristu!“ zvolá Tadeáš.

„Na věky věků!“ odpovídá otec Karel a zve ministranta dovnitř.

„Otče, máme nápad,“ vyhrkne Tadeáš za dveřmi a líčí knězi, jak přišli ke cvičenému psovi a jak by mohl vyčenichat poklad.

Kněz je Tadeášovým návrhem poněkud zklamán, ale neodmítá ho. Říká dokonce: „Tak toho psa doved'te!“

„Otče, ale má to jeden háček,“ přiznává Tadeáš.

„Copak?“

„Barča. Jedině ji pes poslouchá, plní její pokyny. Ale Barča nezná naše tajemství.“

„A bude mlčet, když se o pokladu dozví?“

„Barča je dobrá.“

„Dobře,“ souhlasí kněz, i když to dělá nerad. „Modlil jsem se o Boží pomoc, a ty jsi přišel.“

„Zavolám Matějovi, bude tu hned.“

„Mezitím něco sníme,“ navrhuje kněz a Tadeáš rád pozvání přijímá, protože dosud nesnídal.“

Matěj je tu s Barčou brzy. Kněz vítá i psa, který má být jeho zachráncem. Amis však na něho štěká a vrčí.

„Je neúplatný,“ chválí kněz psa a vpouští ho dovnitř fary.

Tam dostává od kněze na uvítanou půlku klobásy, která mu zůstala po včerejší večeři. Tadeáš v té chvíli už myje důkladně klíč a suší ho v čisté utěrce. Předává ho Barči, která dává klíč očichat psovi.

Amis chápe, že si má pach zapamatovat, ale po Barčině povelu hledá marně další stopu.

„Zavedeme ho do sklepa,“ navrhuje Tadeáš.

Kněz však rozhoduje, aby se prošla se psem celá fara. Barča přitom nese s sebou klíč a stále znovu dává psovi předmět očichat. V žádné místnosti však Amis na stopu nenarazí. Také ve sklepě očuchává kamennou podlahu i omítnuté stěny. Konečně se rozštěká u dřevěných dveří.

Barča hned hlásí: „Něco tam cítí.“

Tadeáš několikrát po sobě opakuje: „Máme poklad!“

Barča ho vybízí: „Otevři ty dveře.“

„Přidrž ho!“

Barča zatáhne za vodítko a přitáhne psa ke svým nohám.

„Otevřu to sám,“ nabízí se pan farář.

Vzápětí za skřípotu a vrzání otevírá dveře. Za nimi spatří všichni malý výklenek s prázdným regálem. Barča psa neudrží. Několika skoky se ocitá ve výklenku a čenichá pod regálem. Dokonce štěká. Vítězně štěká.

„Co tam cítí?“ diví se Barča.

Přitahuje psa k sobě a umožňuje tak, aby mohl Tadeáš prozkoumat dno výklenku.

„Mám to!“ vzkřikne hoch a z rohu výklenku vytahuje kovový sekáč.

„Tak to je ten poklad,“ povzdechne pan farář a přebírá nástroj od Tadeáše.

Všichni jsou zklamaní, nejvíc však otec Karel: „Už jsem doufal, že pes poklad vyčenichal. Zase nic. Už ztrácím naději a začnu se balit. Budu se stěhovat, aby mohl přijít namísto mne schopnější kněz.“

Barča se nechce vzdát. „Budeme ještě pátrat.“

„Necháme toho, je to zbytečné,“ rozhoduje kněz a jako první stoupá po schodech nahoru. Když tam přijdou i Tadeáš, Matěj a Barča se psem, tak říká: „Děkuji vám, jste hodní. Půjdu žebrot o peníze na úřady.“

„Otče,“ přerušuje ho Tadeáš, „máte v baráku poklad, a půjdete žebrot?“

„Poklad mám, ale někde zakopaný. Takže je mi k ničemu. Do pátku potřebuji peníze, anebo se můžu začít balit.“

„Otče, poustevník by vám možná pomohl.“

„Modlím se jako poustevník, ale nic mne nenapadá. Jak jste přišli s Amisem, tak už jsem věřil, že poklad najdeme. Nebyla to dobrá cesta. Nevím, jestli poustevník na něco přijde, ale večer ho poprosím o pomoc.“

„Otče, a můžeme být u toho?“

„Budu rád, když přijdete.“

„Strašně rádi, vid', Matěji.“

Matěj přikyvuje. „Musíme se zeptat rodičů, kdyby se to protáhlo.“

„A co já?“ zeptá se Barča nespěšně.

„Jistě i ty přijď.“

Barča se usměje a pohladí přitom psa. „Amisi, večer budeš sám. Alespoň si trochu odpočineš.“

Kněz doprovází trojici ke dveřím a loučí se s nimi. Když pak zůstává sám, tak se ještě dívá za odcházejícími, dokud mu nezmizí z dohledu. Díky, Bože, za ně. Tolik mi pomáhají a ještě pomohou.

Už přede mší svatou jdou v kostele za poustevníkem poslové pana faráře. Tadeáš sděluje vzkaz: „Pane Josefe, otec Karel vás prosí, abyste šel s námi po mši svaté na faru.“

„A co chce?“

„Vyluštit záhadu.“

„A co to má být?“

„To je zatím tajemství. Dozvíte se to od pana faráře.“

„Tajemství?“

„Ano,“ potvrzuje to i Matěj, „a moc se modlete, abyste to vyluštil. My to nemůžeme vyřešit.“

„A já na to mám přijít, když vy si nevíte rady?“

„Poradili jsme panu faráři, aby vás k tomu zavolal.“

„Dobře, počkám na vás tady,“ slibuje poustevník a hned se začíná modlit, aby mu Duch svatý pomohl záhadu vyluštit.

Po mši svaté si otec Karel vyzvedává poustevníka vzadu v kostele. Jsou u toho Tadeáš, Matěj i Barča. Za družného hovoru se přesouvají na faru. Tam jim kněz nabízí připravené pohoštění, a když usednou, tak začíná líčit, jak se všechno seběhlo

„Tak to je zajímavé,“ pochvaluje si poustevník a následuje kněze do farní kanceláře, kam vzápětí přináší otec Karel záhadnou skříňku. Všichni stojí zcela tiše, když otec Karel podává poustevníkovi vzkaz otce Václava.

Poustevník plynule čte: „PAROCHUS WENCESLAUS DEDIT PRO REPARATIONE TEMPLI.“

A hned na to text překládá: „Farář Václav dává na opravu kostela.“

Tadeáš se diví: „Pane Josefe, vy znáte latinsky?“

„Tolik ještě umím, abych to přeložil,“ odpovídá poustevník a důkladně si prohlíží vzkaz.

Otec Karel zkoumavě pohlíží na hosta. Netušil, že je tak vzdělaný, že sám text přeloží.

Tadeáš sděluje poustevníkovi: „Otec Václav byl bohatý farář, který zcela přestavěl náš kostel.“

„A odkázal kostelu peníze na jeho opravu,“ přemýšlí nahlas poustevník.

Pan farář vytahuje ze skříňky klíč. „A tu je klíč k pokladnici.“

Poustevník vydechne údivem. „Tak to je teda bomba.“

Pan farář ho vrací na zem: „Bomba však zatím nevybuchla. Nikde nemůžeme najít pokladnici, do které by pasoval klíč.“

„A kde jste všude hledali.“

Pan farář sděluje poustevníkovi, co všechno dělali při pátrání po pokladu. „Stále o tom přemýšlím. Zachránilo by nás to, protože střecha kostela musí být co nejdříve opravena. Od otce biskupa mám termín tento pátek. Do té doby musím mít podepsanou alespoň předběžnou smlouvu. Jinak mě okamžitě přeloží.“

„Pane Josefe,“ žadoní Barča, „najděte nám poklad. Nechceme o našeho kněze přijít. Máme ho moc rádi.“

„Nejsem žádný detektiv,“ brání se poustevník roli zachránce.

Přesto bere do rukou klíč a důkladně si jej prohlíží. „Krásná práce, bez jediné vady. Držák klíče má zvláštní, zcela netypický tvar.“

„Máte pravdu,“ přitakává kněz, „klíč takového tvaru jsem dosud neviděl.“

„Proč dělali naši předci takový zvláštní klíč, který dal tolik práce?“

„Asi proto, že od pokladu chtěli mít krásný klíč.“

„To ano,“ souhlasí kněz, ale víc už nemá k tomu co dodat.

„A kde všude jste poklad hledali?“

„Celou faru jsme prohledali, stěny jsme prozkoumali, a nic.“

„A v kostele jste nepátrali?“

„Ne. Říkali jsme si, že když byla skříňka na faře, že poklad bude také na faře.“

„Ale to přece nemusí platit.“

„Myslíte, že máme prozkoumat celý kostel?“

„Celý ne.“

„Tak co máme prozkoumat?“

„Já myslím, že bychom měli prozkoumat věž.“

„Věž? Proč?“

„Podívejte se na klíč,“ vysvětluje poustevník a zvedá přitom klíč tak, aby na něho všichni viděli. „Nepřipomíná vám něco?“

Všichni krouží hlavou, až Barča zvolá: „Věž!“

„Výborně,“ chválí ji poustevník, „když postavíme klíč se širokou základnou, tak se před námi tyčí věž.“

„Věž našeho kostela,“ zvolá pan farář, který už také vidí v klíči obrys věže.

„Je tomu tak,“ přitakává poustevník.

„Myslíte, že máme hledat poklad ve věži?“ ptá se Matěj.

„Nepochybně,“ odpovídá poustevník, „je to šifra od otce Václava, který takto ukryl poklad.“

„Jdeme ho najít!“ zvolá Matěj a má se k odchodu.

„Napřed se pomodlíme, aby nás Duch svatý vedl. Zatím máme jenom šifru, a ne poklad.“

Poustevník mrkne na kněze, který se sklání a vzápětí se začíná modlit: „Děkujeme, Duchu svatý, za otce Václava. Děkujeme, že jsi nám dal odhalit šifru od jeho pokladu. A prosíme tě, veď nás, ať poklad skutečně najdeme a můžeme tak opravit Boží chrám. Amen.“

Po skončení modlitby rozdělují kněz úkoly: „Barča se psem a poustevník s klíčem půjdou před námi do věže a budou pátrat po pokladu. My ostatní si vezmeme nářadí a budeme čekat na farním dvoře, až nám napíše Barča esemesku.“

Otec Karel podává poustevníkovi klíč od věže se slovy: „Doufám, že nezažiji další zklamání a poklad najdeme.“

Poustevník přebírá klíč a podívá se k nebi. „S pomocí Boží se to podaří.“

Cvičený pes byl až dosud trpělivý. Ale jakmile vychází s Barčou a s poustevníkem z fary, tak je vzrušený a silně táhne za vodítko.

„Tuší, že se něco bude dít,“ komentuje to poustevník.

Barča přikyvuje a dává Amisovi povely tak, aby vedla skupinu ona a ne pes.

„Sedni! Čekej!“ dává Barča příkazy, aby mohl poustevník otevřít dveře do věže.

Panty zaskřípou a muž vchází do prostotu osvětleného úzkým podélným oknem. Ocitá se ve čtvercové místnosti se schodištěm uprostřed. „Je to tu velké,“ podívá se poustevník a odhaduje délku stěny na pět metrů.

„Pojď!“ volá poustevník na děvče, kterému stačí pouze povolit vodítko a pes se hrne do věže.

„Sedni!“ nařizuje tam zvířeti a dává mu očichat klíč.

Psa to však očividně nezajímá. Vytrhuje se děvčeti z držení a bleskurychle běží do protějšího rohu. Zuřivě štěká, napadené zvíře piští a chce se vyrvat ze psího sevření. Zakrátko je klid a brzy nato se pes vrací s kořistí v zubech.

„Potkan!“ komentuje to poustevník.

Pes vybíhá ven, pouští si kořist do trávy. Musí ji tam však zanechat, protože Barča křičí: „Ke mně, ke mně!“

Pes se neochotně vrací a poustevník zavírá dveře, aby se zvíře mohlo soustředit lépe na pátrání.

„Hledej,“ zvolá Barča a příkaz nemusí opakovat.

Amise už neruší pach potkana a soustředí se na pátrání. Po prvním poněkud zmateném čenichání se uklidňuje a dlouze nasává vzduch při dlážděné podlaze. Ale nikde se déle nezastaví a už vůbec vítězně nezaštěká.

„Hledej, hledej!“ povzbuzuje ho Barča a dává mu znovu očichat klíč.

Amis znovu projde celou plochou, ale bez výsledku.

Barča přitahuje vodítko k sobě a vytahuje z kapsy mobil. Vzápětí letí k panu faráři krátká SMS, kterou diktuje poustevník: „Poklad jsme nenašli. Přijďte hledat.“

Pan farář, Tadeáš a Matěj jsou zklamáni, ale s krumpáčem, rýčem a lopatou vyrážejí z fary. Oba hoši se baví tím, že si spolu hrají s rýčem a s lopatou. Kněz však jde zamyšlený. Prožívá napětí, zdali dnešní hledání není opět marným pokusem. Kolik zklamání už zažil, když obcházel různé úřady a žádal o peníze na opravu střechy kostela. Slýchal: „Přijďte za měsíc!“ nebo

„Podejte si žádost!“ a pak nic. Měsíce ubíhaly bez úspěchu. Dočkám se konečně dnes? Anebo budu zase usínat se starostí a s myšlenkou na stěhování do jiné farnosti. Bože můj, dopřej mi radosti. Kéž vykopeme poklad a já už nebudu muset nikoho prosit o peníze. Budu mít dost, abych opravil tvůj dům.

Kněz s kluky vchází do věže a poustevník jim sděluje: „Pes nic nevyčmuchal. Barča už s ním šla domů.“

Pan farář zalomí rukama. „Takže to budeme muset celé překopat?“

„Na to bychom museli zavolat firmu se sbíječkou.“

„Co tedy budeme dělat?“ ptá se pan farář a předává tak vůdčí roli poustevníkovi.

„Musíme přemýšlet a přitom se modlit.“

„Pane Josefe, tak to děláte vždycky, že?“ skáče Tadeáš do rozhovoru.

Poustevník přikyvuje: „Tak by to měli dělat všichni, a nejenom já nebo pan farář.“

Kněz i poustevník sklánějí hlavu a tiše se modlí. Oba kluci se připojují.

Po skončení modlitby navrhuje poustevník: „Měli bychom se pokusit vžít se do role otce Václava. Snažit se uvažovat tak, jak uvažoval on.“

Matěj jako na povel vychází ven z věže a za chvíli se vrací. „Jsem otec Václav a nesu poklad. Přemýšlím, kam ho uložím.“

Poustevník mu pomáhá: „Určitě ne tam, kam směřují oči příchozího.“

„Takže to uložím vlevo nebo vpravo za sebe.“

„Výborně,“ souhlasí poustevník, „a teď si představ, že v pravé ruce třímáš pokladnu.“

„Levou mám volnou, tak se otočím doleva a jdu.“

Všichni s napětím sledují, jak Matěj kráčí do rohu. Když tam dorazí, tak se otočí a zvolá: „Tady budeme kopat.“

Poustevník přikyvuje, také pan farář je s tím srozuměn. A protože má kněz v ruce krumpáč, tak vjíždí jeho špicí mezi kachle a snaží se jednu z nich zvednout. Brzy je unavený, proto ho střídá poustevník. Když se podaří kachli zvednout, tak už není problém přesunout i ty okolní.

Také na kluky dojde – odhazují písek, do kterého byly uloženy dlaždice. Přitom náhle naráží na něco kovového. Přibíhá poustevník a odstraňuje vrstvu hlíny na kovové ploše.

„Pokladnice,“ zvolá Tadeáš a všichni nadšeně přizvukují.

Po obrytí kovové desky se snaží vytáhnout muži na povrch kovovou truhlici. Ale nemohou s ní hnout. Musí si pomoci krumpáčem a kluci pomáhají rýčem a lopatou. Všichni vydechnou úlevou, když se jim po velké dřině podaří dostat truhlici na dlažbu. Otec Karel ihned vsouvá klíč do zámku. „Pasuje,“ zvolá vítězně, ale jeho radost brzy pomine, když s klíčem nelze v zámku otočit.

Zvedá hlavu k poustevníkovi a vyzývá ho tak, aby to zkusil on.

Silný mladý muž nejprve klíč ze zámku vytahuje, prohlíží jej, zdali není poškozený. Pak jej pomalu vsouvá do zámku a hledá optimální polohu. Teprve potom zabírá, nejprve jemně, pak trhavě, nakonec zabírá vší silou. „Nejde to. Je to zarezlé.“

„A je to vůbec správný klíč?“ ptá se Tadeáš.

„Myslím, že je,“ odpovídá poustevník, „kousek to jde, ale pak klíč naráží a nelze s tím hnout.“

„My se k pokladu nedostaneme,“ má obavu Matěj.

Pan farář vzhledně tázavě k poustevníkovi, ale nakonec sám říká: „Musíme zavolat zámečníka, který se na to podívá. A když ani on zámek neotevře, tak vyřeže v truhlici otvor.“

Poustevník přikyvuje a ptá se: „Máte takového řemeslníka?“

Pan farář přikyvuje a říká: „Je dobře, že se nám to nepodařilo otevřít. Zavolám k tomu policii, aby nás nikdo nemohl obviňovat, že jsme si část pokladu vzali pro sebe.“

„Souhlasím,“ přidává se poustevník, „jestliže tam budou peníze nebo nějaké drahé kovy, tak je dobře všechno zdokumentovat za asistence policie.“

„Domluvíme to na zítřek,“ rozhoduje se kněz, „a prosím, abychom u toho byli všichni, jak jsme tu teď.“

„Přijdu,“ slibuje poustevník.

„Já taky,“ slibuje Tadeáš.

Matěj také přikyvuje, ale současně se ptá: „Mohu vzít k tomu Honzu? Mám ho zítra na starost.“

„Určitě,“ souhlasí kněz.

„A co Barča?“

„Jistě. Zaslouží si, aby u toho byla.“

„A v kolik hodin?“ ptá se ještě poustevník.

Kněz chvíli přemýšlí a pak říká: „Chtěl bych to vyřídit dopoledne. Domluvím to na deset hodin. Pokud se to zdrží, tak vám pošlu esemesku.“

„Ale já mobil nemám,“ přiznává poustevník.

„Přijďte na deset,“ odpovídá mu kněz hned, „kdyby se to zdrželo, máme si co na faře říct. Ještě dneska požádám policii, aby na desátou někoho od nich poslali.“

Poté všichni opouštějí věž. Venku se leknou chlapů, kteří sedí opřeni o zeď věže. Zřejmě je přitáhl hlomoz náradí při dobývání kovové skříně. Kněz pečlivě zamyká a se všemi se loučí. Na pozdrav mu hlučně odpovídají také sedící muži, a když už si myslí, že je kněz neslyší, tak jeden z nich polohlasem říká zbývajícím dvěma: „Určitě tam našli poklad.“

Kněz je skutečně neslyší, ale rozumí jim Tadeáš s Matějem, kteří se schovali za roh věže. Tušili totiž něco nedobrého, protože mezi muži poznali Musila, který si zakrýval hlavu.

Drama kolem pokladu

Matěj leží v lůžku a nespí. Večer sice usnul jako vždy, ale probudily ho divoké sny, a od té doby zírá do tmy a přemýšlí. Má strach o poklad. Kdyby v trojici chlapů nepoznali s Tadeášem s jistotou Musila, tak by se o majetek po otci Václavovi nebál. Ale takhle? Musil je schopný všeho. A zvláště v noci se pohybuje jako kapr ve vodě. Co když už teď vychází z domu a má železnou tyč, se kterou zapáčí a dveře vyvrátí? Se svými dalšími dvěma kumpány pak odnesou kovovou truhlici k připravenému traktoru a poklad už nikdy neuvídíme. To ne! To se nesmí stát!

Matěj usedá na lůžko a nohy pokládá na podlahu.

Všechno spí. Lidé i zvířata spí a Musil koná. Musím tomu zabránit. Ale copak můžu budít rodiče, když musejí ráno do práce? Pohlédne na budík. Do půlnoci chybí čtvrt hodina. Do půlnoci musím být u kostela. Ale co když se maminka vzbudí? Ona vždycky vycítí, když se něco s námi děje. Dám jí tu vzkaz, aby se nebála. Horší bude vzbudit Tadeáše. On sice mobil nevypíná, ale je neprobuditelný. Spíš vzbudím ostatní než jeho. Půjdu sám, a když tam bude Musil řídit, tak zavolám pana faráře.

Matěj vstává a spěšně na sebe obléká to, co večer zanechal přehozené přes židli. Pohlédne přitom na Honzu, který spokojeně oddechuje. Že bych vzbudil jeho? To by mně maminka jen tak neodpustila. Pořád je pro rodiče malý chlapec, kterého je třeba ode všeho chránit. A pak..., je také v noci neprobuditelný.

Matěj usedá ke svému stolu a vytahuje černý fix a papír. Jenom chvíli se zamyslí a pak píše: ŠEL JSEM KE KOSTELU. PAN FARÁŘ MĚ TAM POTŘEBUJE. MATĚJ

Vstává od stolu, urovnává lůžkoviny a vzkaz pokládá na ně. Přitom stále myslí na Barču. Že bych ji vzbudil? Vyskočila by jako rybička. Ale šla by se mnou? Anebo mě prozradí a maminka mě z domu nepustí. A Musil si bude dělat, co chce! Ale sám bych jít z domu neměl. Barča pochopí, co má dělat, aby vyklouzla jako myška.

Matěj si natahuje ponožky, aby jeho pohyb byl co nejtišší. Opouští klučíkový pokoj a tiše vstupuje do dívčího.

„Barčo!“ šeptá do ucha sestře.

„Co je? Co je?“ leká se děvče a hned v lůžku usedá.

„Barčo, jdu hlídat poklad, aby ho Musil nevykradl. Chceš jít se mnou?“

„Jo, chci.“

„Ale musíme vyrazit hned.“

„Jsem za minutu oblečená. A mamka o tom ví?“

„Napsal jsem jí to.“

„Dobře, počkej na mne u dveří.“

Skutečně jako dvě myšky opouštějí ztichlý dům. Rezervním klíčem za sebou zamknou, proběhnou zahradou a přední brankou se dostávají na ulici. Skoro pořád utíkají, protože je pět minut do půlnoci. Teprve když Matěj zpomaluje a jde krokem, tak se ho Barča zeptá: „Jak to víš, že Musil jde vykrást poklad.“

„Pozoroval nás a slyšel, že jsme našli poklad. Byl tam ještě se dvěma kumpány. Měl jsem hrozné sny, až jsem se vzbudil a představoval si, jak Musil odváží poklad.“

„To by bylo strašné, kdyby poklad ukradl,“ přidává se Barča k bratrovi.

Po krátkém rozhovoru se dávají oba do běhu, a když na věži odbíjí půlnoc, tak vcházejí na náměstí. Podél domů se dostávají do blízkosti věže, kterou vidí z opačné strany, než je do ní vchod.

„Vidíš někoho?“ šeptá Matěj na sestru.

„Dívám se pořád na všechny strany, ale nikdo tu není.“

„Co když tam už Musil je?“

„Odtud ho nevidíme.“

„Půjdeme k věži, obejdeme ji a pak budeme opatrně nakukovat.“

„Jasně. Jdeme“, odpovídá rozhodně Barča.

„Žádné utíkání. Jdeme co nejpomaleji.“

„Mám srdce až v krku.“

„Já mám taky strach.“

„Neměli bychom se pomodlit?“

„To bychom měli. Nejlépe k andělům strážným. Vedli nás i minule, když jsme sledovali Musila.“

„Anděle Boží,“ zašeptá Barča a Matěj se přidává.

Pak už se dvojice vydává co neméně nápadně k věži. Když k ní dorazí, přitisknou se oba zády ke zdi a pozorují, zdali se neobjeví někdo, kdo je mohl pozorovat.

„Čistý vzduch?“ zeptá se tiše Matěj.

„Čistý,“ přitakává Barča.

„Přesuneme se za roh ke vchodu.“

„Jdu za tebou.“

Opatrně, zády ke stěně postupují k místu, kde už budou moci nakouknout ke vchodu do věže. Než Matěj malinko vystrčí hlavu, aby se podíval ke vchodu do věže, tak se zeptá Barči: „Slyšíš něco?“

„Jo.“

„Něčí kroky.“

„Kde?“

„Za náma.“

„Kde to je?“

„Jak jsme šli.“

„Je to Musil?“ zeptá se Barča roztřeseným hlasem.“

„To nevím. Ale kdo jiný?“

„Předešli jsme ho?“

„Prchneme!“

„Rychle! Už je za náma.“

Matěj vybíhá směrem k řadě domů a Barča za ním.

„Matěji!“ zaslechnou oba.

Zastavují se, protože poznávají hlas pana faráře.

„Matěji, Barčo,“ volá otec Karel tlumeným hlasem sourozence.

Oba se otáčejí a vracejí se do míst, odkud před chvílí uprchli.

Když dorazí, tak se jich kněz tiše ptá: „Co tu děláte?“

„Máme strach, že Musil ukradne poklad,“ odpovídá Matěj šeptem.

„Jak jste přišli na Musila?“

„Poznali jsme ho s Tadeášem.“

„Kde jste ho poznali?“

„Maskoval se mezi chlapy, co nás špehovali, když jsme byli ve věži.“

„Opravdu?“

„Na sto procent.“

„On nedá pokoj. Jako bych to tušil,“ svěruje se pan farář, „nemohl jsem spát. Chodím to tu hlídat. Co půl hodiny.“

„A nikoho jste neviděl?“

„Jenom vás, jinak ani živáčka. Všechno spí. I vy běžte spát, já to tady pohlídám.“

„Co když přijde Musil? Budeme tu s vámi.“

„Nebojte se. Poradím si.“

„Ne,“ přidává se Barča, „aspoň hodinu tady budeme.“

„Dobře,“ souhlasí nakonec kněz a ve vlahé noci vstupuje na obrubník chodníku, který jako prstenec obepíná kostel. Nejprve si povídají a pak vypráví kněz příběhy z bible tak poutavě, jak to umí jenom on.

Když odbije na věži jedna hodina, tak je otec Karel už nekompromisní. Matěj i Barča musejí domů, aby ráno vstali a přišli na deset hodin k otevírání pokladnice. Vracejí se bez problémů stejnou cestou. Doma je ticho a tma. Je nepochybné, že jejich noční výpravu nikdo nezpozoroval. Matěj trhá a mačká vzkaz, který zanechal na svém lůžku. Brzy uléhá, ale ještě než usne, tak děkuje andělům strážným.

Pan farář bdí venku až do třetí hodiny ranní, když se obloha chystá ke svítání. Než odejde definitivně na faru, tak požehná hlídaný prostor. Děkuji ti, Bože, že se nic v noci nestalo. Chraň nás před útoky zlého ducha, které nás čekají. Zvláště se modlím za pana Musila, aby zanechal všech špatností a snažil se žít v pokoji se všemi lidmi.

Kněz uléhá za svítání. Moc si tentokrát nespím, uvědomuje si, když si dává budík na půl sedmé. Usíná hned a pokojně spí stejně jako Matěj a Barča, kteří si dali budíky shodně na půl desátou.

Kdo však nespí, je Musil. Přechází sem a tam po kuchyni, zajde i do chodby. Je přesvědčen, že farář s bezdřákem se spojili, aby vyzvedli poklad. Kluky poslali pryč a pak se pokladu zmocnili. Stále znovu se utvrzuje, že je to nečekaná příležitost, jak se zbavit bezdomovce a zatopit faráři, který ho podporuje. Takovou příležitost nesmím promarnit! Udám je, ano, udám je na policii, že si přivlastnili neoprávněně majetek z pokladu.

Světlo z kuchyně probouzí Musilovu manželku. Vchází do kuchyně a ptá se svého muže: „Proč nespíš? Co tu pohledáváš?“

„Přemýšlím, jak dostat do vězení faráře a toho bezdřáka.“

„Prosím tě, dej si už s tím pokoj. Víš, jak jsi dopadl s nočními krádežemi. Máš na policii pořádný vroubek.“

„Ale ženuško, teď mám jedinečnou příležitost. Ukradli poklad z věže. A to není málo peněz.“

„Tys je viděl?“

„Neviděl, ale slyšel. A to mi stačí.“

„Slyšel, slyšel... Víš, co je křivé obvinění? Můžeš skončit v kriminále.“

„Mám to promyšlené.“

„Já v tom s tebou nejedu. Jdu spát a ty pojď taky, ráno musíš do práce.“

„Běž spát. Není to pro ženské. Je to chlapská disciplína.“

Když manželka odejde, tak Musil usedá ke stolu a píše: „Oznamuji, že místní farář Karel a bezdomovec neznámého jména se spojili při hledání pokladu. Našli ho a je třeba prošetřit, kolik si z něho nechali pro sebe. Bude to velký balík peněz. Franta Musil.“

„Tak a máme to,“ pochvaluje si Musil svou práci, „co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.“

Muž bere do ruky mobil a najíždí na číslo policie. Když se mu službu konající policista ohlašuje, tak mu přečte text, který před chvílí vytvořil.

„Děkujeme,“ odpovídá policista, „hned zítra se na to podíváme.“

„Ale co nejdřív, dokud to neodvezou,“ naléhá Musil.

„Spolehněte se,“ ujišťuje policista volajícího a ukončuje hovor.

Policista pokládá na stůl žádost místního faráře a text udání pana Musila. Dvě odlišné žádosti k jedné věci. Jedna žádost o ochranu, druhá udání na obohacení. To bude „zábava“...

Na věži kostela odbíjejí hodiny desátou. Ve věži dole jsou otevřené dveře a uvnitř ve vstupní místnosti čekají na příchod policie otec Karel, pan Josef, Tadeáš, Matěj, Barča a Honza. Spolu s nimi je tu i zámečnický, který si v dodávce přivezl i potřebné nářadí k otevření plechové truhlice.

Právě řemeslník je netrpělivý. „Přerušil jsem práci, abych tu byl v deset, a policajti si dávají na čas.“

„Třeba mají nějaký neodkladný případ,“ snaží se otec Karel hájit strážce zákona.

Barča vykukuje ven, zdali přece jenom neuvidí policejní hlídku přijíždět.

„Už jedou,“ zvolá a po chvíli dodává: „Ale to nejsou naši policajti.“

„Naše policajty poznám,“ reaguje Matěj a spěchá se přesvědčit, kdo vlastně přijíždí.

Brzy se vrací a potvrzuje sestřin postřeh. „Jsou to cizí policajti. I auto mají jiné.“

„Kriminální policie,“ představují se dva muži hned po příchodu do věže.

„Nic zlého jsme tu neudělali,“ říká na to pan farář, který se hned na to mužům zákona představuje.

Mladší policista, který byl dosud v pozadí, předstupuje před kněze a oznamuje: „Nejprve si ověříme vaši totožnost.“

Dospělí musejí ukázat občanský průkaz. Také poustevník vytahuje zpod své kutny doklady a podává je policistovi.

Kněz to nevydrží a zeptá se: „Pozvali jsme vás, abyste byli svědky otevření truhlice, a připadáme si jako nějakí zloději.“

„Právě proto jsme tady. Máme adresné udání na vaše jednání, které musíme prošetřit. Oč se tu vlastně jedná?“

Pan farář líčí policistům nález skříňky s klíčem i listem, ve kterém otec Václav odkazuje svému následovníkovi prostředky k opravě kostela.

„A kde máte ten klíč?“

„Zde,“ ukazuje kněz na klíč v zámku truhlice.

„Budeme tedy odmykat?“

„Zámek je zarezlý, nelze s ním vůbec hnout, proto jsme zavolali zámečnicka. Ani on s klíčem nehnul a rozhodl se vyřezat otvor ve víku truhlice.“

Policista se sklání a zkusí pohnout klíčem, zprvu lehce s citem, potom silou. Marně.

Zámečnický je už hodně nervózní. „Nechejte mě už pracovat. Odešel jsem od rozdělané práce.“

„Ta truhlice ještě nebyla otevřená?“ ptá se starší z obou policistů.

„Ne,“ odpovídá zámečnický, „je to zarezlé, musím vyřezat v plechu otvor.“

Policista přistupuje k truhlici, aby si ověřil zámečnickova slova. Ohmatává plechové víko a situaci si fotografuje. Nakonec se obrací k řemeslníkovi se slovy: „Můžete se pustit do práce.“

Zámečnický bere do rukou brusku a chce ostrým rozbrušovacím kotoučem proříznout víko truhlice. Plech není tlustý, a tak se mu to brzy podaří. V řezání pokračuje dál podél stěn truhlice. Je to strašný rámus, takže si účastníci jeden pro druhém zacpávají uši. Zámečnický však nepolevuje až do chvíle, kdy musí vyměnit rozbrušovací kotouč.

Otec Karel říká dětem ve chvíli ticha: „Běžte se proběhnout ven, ať z toho hluku tady nezblbnete.“

„Chceme být u toho,“ odpovídá Tadeáš za všechny.

Kněz na ně nenaléhá a spokojeně pokyvuje hlavou, protože se stávající rychlostí bude otvor ve víku brzy prořezán.

A je tomu tak. „Hotovo,“ hlásí řemeslník a vytahuje plech, který spadl dovnitř truhlice.

„Sbalím se a jedu, teď už mě tu nebudete potřebovat,“ oznamuje zámečnický a balí si svoje nářadí.

Kněz se podívá na policisty, zdali může sáhnout do otevřené truhlice. A když muži zákona přikyvují, tak udělá pár kroků a přikleká k pokladnici. Přitom ho napadá. Bude uvnitř skutečně poklad, anebo tam najdou jenom nějaké pamětní spisy? Když pan farář vytahuje z tubusu listiny, tak se na podlaze rozvine plán kostela, dobové noviny i listina, kterou už našli ve skřínce na faře. Policista čte s námahou odkaz: „PAROCHUS WENCESLAUS DEDIT PRO REPARATIONE TEMPLI.“

Kněz text překládá a vypráví, kdo byl farář Václav, který odkázal majetek na opravu kostela.

Policisté si všechno fotografují a teprve potom dávají pokyn k vyjmutí dalších věcí z truhlice.

Na podlaze se postupně objevují tři balíčky. Po rozbalení prvního spatří dospělí i děti lesklé žluté tyčinky.

Poustevník bere jednu z nich do ruky a hledá na nich punc. Zaraduje se, když jej spatří, a potvrzuje: „Jsou to zlaté tyčinky.“

V dalším balíčku jsou zlaté mince a v posledním zlaté plíšky.

Barča zvolá: „Zlatý poklad.“

Honza přizvukuje: „Zlatý poklad.“

Tadeáš se raduje. „Za to se opraví střecha kostela.“

Matěj projevuje radost snad nejvíce ze všech. „Pan farář se nemusí stěhovat. Má dost peněz na opravu kostela.“

Zatímco se všichni radují, tak policisté všechno fotografují.

Pan farář je hluboce dojatý. Se slzami v očích se modlí: „Dobrý Bože, děkuji ti za poklad. Opravím z něho tvůj dům.“

Poustevník dodává: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.“

A všichni odpovídají sborově: „Jako bylo na počátku i nyní i vždycky a na věky věků. Amen.“

I Tadeáš je dojatý, když říká: „Děkujeme i vám, otče Václave, že jste postavil náš kostel a nyní bude z vašeho pokladu kostel opraven.“

„Všechno dáme na opravu kostela,“ slibuje kněz, „dáme novou krytinu a pustíme se i do opravy interiéru.“

Teprve teď se dostávají ke slovu policisté, kteří nařizují provedení pečlivého součtu majetku a bezpečné umístění pokladu.

„To všechno se musí udělat?“ diví se kněz.

„Určitě. Už jenom kvůli vašemu nepříteli, který na vás poslal udání, že jste si poklad už rozkradli.“

„A kdo to byl?“ ptá se kněz.

„Jméno samozřejmě víme, ale nemůžeme vám je prozradit. Budeme ho vyšetřovat, proč to udělal.“

„Vím, jak se jmenuje ten člověk,“ zvolá nečekaně Matěj, „je to Musil.“

Policisté na to neříkají nic. Pouštějí se do pečlivého sepsání celého pokladu.

„Děti už mohou odejít?“ ptá se kněz policistů.

„Jistě,“ odpovídá starší ze strážců zákona, „protokol mohou podepsat stejně jenom dospělí. Jsme čtyři, to je dostačující.“

Kněz vyprovází Tadeáše, Matěje, Barču i Honzu ven z věže. Tam se s nimi ještě chvíli raduje a nakonec všem děkuje.

„Bohu díky,“ reaguje na to Barča a všichni to po ní opakují.

Nové tajemství

Po uložení pokladu na bezpečném místě v bance se vrací kněz s panem Josefem ke kostelu. Vcházejí do chrámu, aby poděkovali Pánu Bohu, že všechno dobře dopadlo, a otec Karel se bude moci neprodleně pustit do opravy střechy.

Když společně vycházejí z chrámu, tak se otec Karel obrací k poustevníkovi a laskavě mu říká: „Zvu vás na kávu.“

„Mne, bezdomovce?“

„Právě proto, že jste bezdomovec, vás zvu do svého domu, i když to vlastně můj dům není.“

„Takže jsme vlastně bezdomovci oba,“ směje se pan Josef a následuje pana faráře.

Uvnitř se však podívá kněz na hodiny a lekne se. „Je už jedna hodina. Musíte mít hlad, zvu vás na oběd. Mám tam od maminky dobré dvě porce dušené vepřové krkovičky s rýží, také polévku mám v lednici. Poobědváme, alespoň budeme mít čas si spolu popovídat.“

Při přípravě pokrmu si muži vyměňují dojmy z dnešního vyzvednutí pokladu. Po uklizení ze stolu přesvědčuje kněz poustevníka, aby zůstal ještě na kávu.

„Nejídám taková dobrá jídla. S mým poustevnickým životem se to neshoduje.“

„Dnešek je slavnostní den, dejte si, prosím, se mnou ještě kávu.“

Poustevník přikyvuje. „Dobře. Kéž je toto jídlo i společenství s vámi k oslavě Boží.“

Při kávě se pan farář zadívá na svého hosta. „Jsem velmi rád, že vás mám ve své farnosti. Jako poustevník svoláváte Boží požehnání na naše město.“

„Jsem obyčejný člověk, taková krásná slova se ke mně nehodí.“

„Úplně obyčejný člověk nejste, když ovládáte latinu.“

„Do ovládnutí to má daleko, ale latinu mám rád. Je to krásný jazyk, který je klíčem k naší kultuře.“

„Vy jste studoval latinu?“

„Ano, jako součást svých studií.“

„Studoval jste medicínu?“

Poustevník se odmlčí, a když kněz k němu vzhledne, spatří v jeho přivřených očích slzy. „Promiňte, že jsem se vás vyptával, byl jsem nepatřičně zvědavý.“

„Ne,“ zmůže se poustevník na odpověď, při které však už neudrží v sobě potlačovaný pláč.

„Promiňte,“ stačí pan Josef zvolat mezi náporů pláče, vstává od stolu a spěchá do kouta, aby tam ukryl svoje slzy.

Pan farář zůstává sedět na svém místě a v duchu se za svého hosta modlí.

Když se podaří poustevníkovi přece jenom svůj pláč zkrotit, tak se jenom bokem natáčí ke knězi a říká: „Půjdu domů.“

„Jistě,“ odpovídá mu pan farář, „ale pokud vám ve vaší bolesti mohu pomoci jako kněz, tak to rád učiním.“

Poustevník chvíli váhá, ale pak jde pomalým krokem ke stolku s nedopitou kávou. Kleká si a začíná své vyznání: „Pláču, protože je mi líto, jakou bolest jsem způsobil Pánu Ježíši. Dostal jsem od Boha tolik darů, že to nelze vyčíslit. Byl jsem vysvěcen na kněze. Slíbil jsem přitom Pánu Ježíši, že budu jeho knězem celým srdcem, že budu sloužit lidem až do roztrhání. Dělal jsem to, jak jsem to uměl. Až do jedné chvíle.“

Poustevník opět nemůže přemoci slzy. Znovu pláče. Tentokrát spíše tiše vzlyká. „Pracoval jsem od rána do večera, byl jsem mnohdy tak unavený, že jsem usnul při modlitbě a probudil se tak uprostřed noci. Byl jsem vyčerpaný, v hlavě mi hučelo, neměl jsem chuť na jídlo, až jsem jednou ztratil vědomí. Odvezli mě do nemocnice. Probudil jsem se, když se nade mnou skláněla lékařka, která mě ujistila: „Pomůžeme vám, dostaneme vás z toho. Jenom klidně ležte. Bude lépe.“

Skutečně jsem se postupně uzdravoval. Ta paní doktorka, jmenovala se Dáša, se o mě starala. A já jsem poznával, že chci být stále s ní. Při odchodu z nemocnice jsem jí to řekl. A ona mi odpověděla, že chce být také stále se mnou.

Odjel jsem na doléčení do lázní. Když tam za mnou dojel otec biskup, tak jsem se mu svěřil, co prožívám. „Chci být stále s Dášou, která se o mě stará. Toužím mít s ní rodinu a děti.“

Otec biskup byl překvapený. Dlouho mlčel a pak mi řekl: „Pán Ježíš tě miluje, a proto ti poslal Dášu, aby ti pomohla v nemoci. Teď tě zase volá do služby. Musíš se rozhodnout mezi láskou k němu a k Dáší.“

Sotva pan biskup odjel, tak jsem mu napsal, že jsem se rozhodl pro Dášu. Odešel jsem z kněžské služby. Otec biskup mě navštívil den před odchodem z lázní. Byl smutný a předal mi list, ve kterém bylo napsáno, že už nemohu vykonávat kněžskou službu v diecézi. Při odchodu mi však řekl: „Zůstáváš knězem na věky, i když už nebudeš sloužit mši svatou.“

Otec biskup odešel a já stále slyšel v duši větu, kterou mi řekl na rozloučenou: „Zůstáváš knězem na věky, i když už nebudeš sloužit mši svatou.“

Ano, už nikdy nebudu sloužit mši svatou, nikdy už nebudu sloužit u oltáře, kde se Pán Ježíš za nás obětuje z lásky, jenom proto, že nás miluje. Už nikdy...

Takřka jsem běžel do kostela. Poklonil jsem se Pánu Ježíši ve svatostánku a spěchal jsem ke kříži. Klekl jsem před ním a tam jsem se poprvé rozplakal tak, jak jsem tu plakal před chvílí. Pane Ježíši, modlil jsem se, je mi líto, že jsem tě opustil, že jsem opustil své místo u oltáře, u tebe, kde se za nás obětuješ. Je mi líto, co jsem udělal.

Na druhý den jsem řekl Dáši, že už se nikdy nevidíme. „Mám tě rád, jsi moc hodná a budu se za tebe modlit, abys byla v životě šťastná. Opuť mi, prosím, ale já jsem kněz na věky.“

Tehdy jsem se rozhodl, že se stanu poustevníkem, abych v samotě a odříkání odprosil Ježíše za to, že jsem mu byl nevěrný. V samotě poznávám, jak mě Ježíš miluje. A proto někdy i pláči jako před chvílí. Je mi líto, že jsem ho zradil nejenom já, ale zrazuje ho mnoho lidí na celém světě.“

Poustevník se odmlčí a kněz mu pokyne, aby se posadil. Teprve potom mu říká: „Děkuji za vaše upřímné vyznání. Jsme spolubratři, proto si můžeme tykat. Souhlasíte?“

„Jistě, budu rád.“

„Josefe, vítám tě ještě jednou ve své farnosti. Věřím, že budeme i nadále spolupracovat podobně, jako jsme byli spolu při nalezení pokladu.“

„Budu i nadále poustevník, který dělá pokání za hříchy své i jiných další.“

„Ano, náš rozhovor je pro mne jako zpovědní tajemství. Jako poustevník budeš pro farnost ještě větším pokladem, než který jsme našli ve věži.“

„Karle, děkuji moc za vyslechnutí i pochopení mé slabosti a hříšnosti. Ale teď už musím spěchat do své poustevny.“

Oba kněží se loučí, udělují si vzájemně požehnání. Kněžství otce Josefa zůstane zatím pro farnost tajemstvím, a proto z fary vychází muž spěchající do své poustevny.

Sotva ujde snad sto metrů, tak ho zarazí dětský hlas.

„Pane poustevníku, pane poustevníku!“

Otácí se a spatří snad sedmiletého kluka. Je vystrašený a vztahuje ruce k Božímu muži. Tak jsem se těšil na modlitbu, povzdechne si poustevník, ale musím pomoci tomu chlapci, to bude také modlitba.

„Co si přeješ? A jak se jmenuješ?“

„Jakub.“

„Dobře, já jsem poustevník.“

„Já vás znám. Všichni vás znají.“

„To jsem ani nevěděl.“

„Co jste nevěděl?“

„Že mě všichni znají.“

„Vy pomáháte dětem, že?“

„Co bys potřeboval?“

„Nemáme peníze.“

„Ty nemáš tatínka?“

„Mám tatínka i maminku.“

„A tatínek nechodí do práce?“

„Chodí, ale nedává nám peníze.“

„Tatínci přece chodí do práce, aby dávali maminkám peníze, a ony mohly koupit chleba, mléko.“

„Maminka doma pláče, že nemá ani na chleba a Zuzanka je slabá, protože nemáme mlíčko.“

„Takže tatínek chodí do práce, a vy nemáte co jíst.“

„Maminka se těšila, že dneska donese tatínek peníze. U nich v práci dostávali peníze. Ale domů z práce nedošel.“

„A kde je?“

„V hospodě.“

„Ty to víš jistě?“

„Ano. Všechny peníze propije v hospodě a my nemáme nic. Maminka mě poslala ke strýcovi. Ale on mi řekl, že je v důchodě a už nemá ani pro sebe.“

„On vám dává někdy peníze?“

„Chodím k němu a on mi vždycky dá. Ale dnes nemá, už nám všechno dal.“

Poustevník cítí, jak mu krev vbíhá do hlavy a buší mu srdce. Jak může otec nechat hladové děti a jít do hospody? Jeho syn žebrá na ulici a on popíjí v hospodě.

Poustevník je rudý hněvem, a proto se rozhoduje rychle. „Ty víš, kde je tatínek v hospodě?“

„Byl jsem tam pro něho, ale vyhnal mě ven.“

„Zaveď mě tam.“

„Vyhodí mě, až mě uvidí.“

„Pojď se mnou a neboj se.“

„Tatínek vás zbije. Má velkou sílu.“

„Neboj se, Jakube. Já tě ochráním.“

Hoch se otáčí a ukazuje rukou k náměstí. Přitom podává ruku poustevníkovi. Hned ji však vztahuje zpět. Je už přece velký! Tak mu to říká maminka, když brečí hladem. A tak jde před poustevníkem a jenom občas se ohlédne, aby si ověřil, zdali jde jeho zachránce za ním.

Před hospodou se zastaví a bojí se vejít.

„Musíš,“ povzbuzuje ho poustevník, který se intenzivně až dosud modlil.

„Proč?“

„Já musím vidět a slyšet, že tě tatínek vyhodí. Pak tě teprve budu moci chránit.“

„Já se bojím.“

„Já vím. Já se taky bojím.“

„Vy se bojíte? Fakt se bojíte?“

„Bojím se, ale modlím se, a tak se nebojím.“

„Já se neumím modlit.“

„Já se pomodlím za tebe. Poslouchej! Nebeský Otče, prosím za Jakuba, aby překonal strach a pozval tatínka domů.“

„Trochu se ještě bojím, ale už ne tolik,“ přiznává hoch a vkročí do hospody.

Poustevník ho následuje, ale tak, aby nebylo vidět, že jde s ním. Jakub vchází do lokálu a zamíří na obvyklé místo, kam jeho tatínek chodí.

Stačí však říct jenom: „Tatínku, pojď...“

Muž za stolem se vymršτί, a než tomu stačí poustevník zabránit, tak dává synovi facku. „Řekl jsem ti už jednou, že sem nemáš chodit!“

Chlapec se rozpláče a otáčí se, aby vyběhl ven z lokálu. Poustevník Jakuba zadržuje a posazuje na volnou židli.

„Co šaháš na mého kluka!“ oboří se Jakubův otec na poustevníka.

„Bráním ho před zbabělcem, který bije bezbranné dítě. Styďte se!“

„Co si to dovoluješ, bezďáku?“ vzkřikne muž a vymršτί pravačku proti obličejí poustevníka.

Napadený útok vykryje a zvolá: „Nechte toho, nebo skončíte na zemi!“

„Ty ještě budeš vyhrožovat!“ vzkřikne útočník a vrhne se na protivníka.

Poustevník uhne, ale násilníkova pravačka mu roztrhne kutnu pod jeho pravou rukou. Napadený se tak dostává za záda útočníka a chvatem ho posílá k zemi. Jakubův táta však rychle vstává a chystá se k novému útoku. Poustevník se tváří v tvář rozzuřenému muži chystá čelit dalšímu jeho útoku. Náhle se však situace mění. Muže opouští bojový postoj, shrbí se a upřeně se dívá do roztrženého otvoru poustevníkovy kutny, přitom cosi nesrozumitelného brebtá. Náhle zmlkne, vztyčí se a na celou hospodu zvolá: „Já se o své děti postarám!“

Změněný muž udělá pár kroků a bere svého syna za ruku. Než opustí lokál hospody, tak se otočí, sáhne do kapsy a ukáže všem hrst bankovek. „Nakoupím všechno, co rodina potřebuje.“

„Jen abys to nepropil v druhé hospodě,“ ozve se z kouta nálevny.

„Ode dneška nevypiju ani pivo!“

„To ti tak věřím.“

„A ty mi to věříš?“ ptá se otec svého syna.

„Ano,“ odpovídá chlapec.

„Tak vidíš!“ zvolá muž před celým lokálem a vychází ven.

Poustevník urovná stůl a židle a spěchá za dvojicí ven z hospody. Když se k tátovi se synem přibližuje, tak se nejprve k němu otočí hoch a pak jeho otec, který poustevníka oslovuje: „Nemusíte se bát, že svoje slovo nesplním. Nemusíte na mne dohlížet. Mám jiného dohlázele.“

„Koho? Pána Boha?“

„Toho nevidím. Ale vidím svého dědu.“

„Dědu? Ještě žije?“

„Ne, zemřel před pěti lety. Než odešel na věčnost, tak jsem byl u jeho lůžka se s ním rozloučit. Měl jsem dědu moc rád a jeho jsem poslouchal. Tehdy mi s námahou řekl: „Máš rodinu. Přestaň s pivem. Jestli nepřestaneš, tak na tebe přijdu!“

„To vám takto slíbil?“ chce se ujistit poustevník.

„Ano. A dodržel to. Jak jsem vám dnes roztrhl kutnu, tak jsem ho v tom otvoru uviděl.“

„To jste ho viděl doopravdy?“

„Viděl jsem ho tak, jak se se mnou loučil před smrtí. A hrozil mi. A já mu slíbil, že už pít pivo nebudu.“

„To je podivuhodné,“ pokyvuje hlavou poustevník.

Muž se s ním loučí: „Děkuji vám a přijďte nás někdy navštívit. My teď jdeme s Kubou nakoupit.“

„Díky Bohu,“ odpovídá poustevník a vydává se směrem ke své poustevně.

Večer Tadeáš s Matějem do kostela nejdou. Pomáhají dědečkovi vybírat brambory. Práci je třeba dokončit, neboť podle předpovědi má v noci přijít déšť, který přinese velké ochlazení. Namísto sebe posílají kluci Barču, aby pomohla panu faráři u oltáře. Není oblečena do ministrantského oblečení, ale službu zvládne.

Pan farář jí po mši svaté děkuje. „Škoda, že nejsi kluk, byl by z tebe skvělý ministrant.“

„Mě to víc baví ve škole. Moc ráda zpívám.“

„Jak to Pán Bůh krásně stvořil. Kluky baví ministrování, holky zase zpívání.“

„S Pánem Bohem,“ loučí se děvče a kněz jí ještě jednou poděkuje.

Před oltářem Barča poklekne a chrámovou lodí spěchá ven. Zpomalí, když se blíží k místu, kde seděl při mši svaté poustevník. Už i k ní se doneslo, co se stalo dneska odpoledne v hospodě. Všude se hovořilo o tom, jak poustevník změnil opilcovu chování. Muži i ženy přítom líčí, jak se s agresivním mužem pustil do rvačky.

Barča se zastaví u lavice, kde ještě před chvílí poustevník seděl. Je to úžasný člověk, pomyslí si. Všichni to říkají. I lidé, kteří nechodí do kostela.

Náhle zbystří pozornost. Co to tam leží? Vsouvá se do lavice a přesně v místech, kde seděl poustevník, vidí peněženku. Chce ji uchopit a podívat se na ni blíž, ale strhává ruku zpět. Klíčí v ní totiž plán. Zanesu ji poustevníkovi, aby ji nehledal. Zavede mě k němu Amis, proto nesmím smazat stopy na peněženke. Nebrat ji holou rukou. Rozhlíží se, do čeho by peněženku uložila. Pohlédne na klekátko v lavici, a když tam spatří látkovou podložku pod kolena, zajásá. Klečel na ní poustevník a zanechal v ní svůj pach.

Barča opatrně vkládá peněženku do podložky. A teď pro Amise, povzbuzuje sama sebe, aby byla u něho co nejrychleji.

Doma není nikdo doma, a tak píše na stůl vzkaz: „ŠLA JSEM K POUSTEVNÍKOVÍ.“ U kostela dává psovi očuchat peněženku vloženou v podložce. Pro cvičené zvíře není těžké ve změní stop najít poustevníkovu. A tak Barča vyráží neznámo kam, ale věří svému Amisovi, že ji dovede spolehlivě na místo poustevníkova přebývání.

Ve městě se musí pes občas i vracet, když ve velkém množství stop tu pravou ztratil. Ale za posledními staveními už postupuje stopař tak rychle, že ho musí Barča pohyby vodítka krotit. Po polních cestách se dostává k lesu, kde musí zdolávat prudké stoupání. Pes ji táhne za vodítko tak silně, že se nemusí zdaleka tolik namáhat, jako kdyby tu šla sama.

Konečně zahlédne mezi stromy něco jako stavení. Ale když spatří polorozbořenou budovu, všelijak polátanou, tak se zděsí, v čem poustevník bydlí. Ale to už pes vítězně štěká a nechá se pohladit od poustevníka, kterého zná.

„Co se děje?“ ptá se muž nenadálé návštěvy, která je tu poprvé.

„Přinesla jsem vám peněženku.“

„Peněženku?“ podívá se poustevník a sáhne do svého oblečení. „Nemám ji.“

„Já ji mám,“ zvolá radostně děvče a předává peněženku.

„Děkuji, jsi moc hodná,“ projevuje poustevník vděčnost, ale chmury v jeho obličeji zůstávají.

Barča se dovtípí, a proto muže uklidňuje: „Nebojte se, dovnitř jsem se nedívala. Věděla jsem, že je vaše, protože v lavici s vámi nikdo nesedí.“

„To je dobře,“ projevuje poustevník spokojenost a na děvče se teprve nyní usměje.

Barča se rozhlíží a nahlíží do zpustošené kaple. Přitom se zeptá: „Jak tu můžete žít?“

„Jsem tu spokojený.“

„Ale v zimě tu zmrznete.“

„Doufám, že ne. Ale do zimy je ještě daleko.“

„Vy opravdu nemáte strach ze zimy?“

„Ne. Svěřuji to všechno Pánu Bohu.“

Barča se chvíli zamyslí. „A myslíte, že je správné nic nedělat a spoléhat na Pána Boha?“

„Důvěřovat Bohu by měl každý křesťan.“

„I rodiče?“

„Jistě.“

„Takže rodiče by nemuseli chodit do práce a stačilo by důvěřovat, že se Pán Bůh o jejich rodinu postará?“

Poustevník kroutí hlavou. „To ne.“

„Takže vy byste se také měl starat o to, kde budete v zimě a ne jenom spoléhat na Pána Boha.“

„Věřím, že mi Pán Bůh ukáže, jak přečkat zimu.“

Barča však jednoznačně rozhoduje: „Ta kaple by se měla opravit.“

„Vidíš, jak se Pán Bůh stará. Posílá mi tebe, abys mi ukázala, co je třeba udělat.“

„Ale já to myslím vážně. Řeknu o tom tatínkovi.“

„Tatínek rozumí stavění?“

„Je na stavbách pořád. Je parťákem ve stavební firmě.“

„A Tadeášův tatínek stavby projektuje.“

„Co znamená to slovo projektovat?“

„Vymýšlí, jak má dům vypadat. Nakreslí výkres a tvůj táta podle něj staví.“

„Takže je to jasný. Tadeášův táta opravu nakreslí a můj táta to postaví.“

Poustevník se usměje. „Ty tedy umíš rozdělit práci.“

Barča vstává z pařezu, na který si usedla. „Půjdu už domů, abych to s opravou zařídila.“

Poustevník přikyvuje. „Je čas, za chvíli se bude stmívat a rodiče budou mít o tebe strach.“

„Amisi, ke mně!“ přivolá Barča psa.

Zvíře okamžitě přibíhá a nechá si připnout vodítko.

„S Pánem Bohem,“ pozdraví děvče a rozbíhá se za psem, který ji dovede domů.

Poustevník se za ní dívá, a když mu zmizí z dohledu, tak řekne: „Co když ji opravdu poslal Pán Ježíš, aby se tu obnovilo poutní místo jeho Matky Panny Marie.“

Barča má nápad

Barča se vrací domů od poustevníka ještě za světla. Rodičům padá kámen ze srdce, i když věděli, kde dcera je.

Děvče vidí, že tatínek má po jejím návratu dobrou náladu, a proto se rozhodne sdělit mu svůj záměr. „Tati, chceš se dostat do nebe?“

„To víš, že bych rád byl v nebi.“

„Ale když chceme do nebe, je třeba dělat dobré skutky.“

„Jistě.“

„A protože já chci, aby ses dostal do nebe, tak mám pro tebe dobrý skutek.“

„Tak ven s tím.“

„Poustevník bydlí ve zřícenině kaple. Teď to ještě jde, proti dešti si to tam vyspravil, ale v zimě tam nepřežije.“

„Tak se přestěhuje na faru.“

„Poustevník nemůže opustit svou poustevnu.“

„Bude muset, jinak zmrzne, jak sama říkáš.“

„Nebude se muset stěhovat, aby nezmrzl, protože v opravené poustevně mu nebude zima.“

„Matěj mi ukazoval kapli v mobilu. Je v hrozném stavu. Nemám čas, abych to opravil.“

„Vaše firma by to mohla spravit.“

„Naše firma? To bychom museli mít jiného majitele. On nemá rád církve, víře se dovede vysmívat.“

„Jak se vysmívá?“

„Přede mnou to nedělá, ale řeknou mi to druzí. Nebude chtít kapli opravit.“

„Ale když mu to řekneš ty, že si to přeješ?“

„Ano, mám ve firmě slovo, ale nejsem majitelem.“

„Když máš ve firmě slovo, tak slovo řekni.“

„Barčo, pro tebe je všechno jasné.“

„Tati, tak to aspoň zkus... Přece nenecháš poustevníka zmrznout.“

„Zítra je pátek. Majitel nás bude přesvědčovat, abychom přišli v sobotu, protože do pondělí musíme odevzdat stavbu. Bude mě potřebovat, tak můžu také potřebovat jeho. Zkusím to, moje milá dcero.“

„Výborně, tati, budu se za tebe modlit.“

„To budu potřebovat.“

Barča se zavěsí tatínkovi kolem krku a slibuje: „Když jsi, tatínku, tak hodný, tak já budu taky hodná. Zítra vypleji všechny záhony na zahrádce.“

Tatínek se směje, Barča se směje a hlavně má radost maminka, která plevel v zelenině nesnáší.

Páteční ráno mají lidé vesměs rádi. Nejenom školáci, ale i lidé s pravidelným zaměstnáním se radují, že dnes odpoledne jim začne víkend, na který se těší. Pan Horák však podobné pocity nesdílí. Ví, že stavbu musejí po neděli předat, a přitom ještě zbývá dokončit několik položek.

Po příchodu na stavbu rozděluje Barčín otec práci a v dalších hodinách řídí přísun materiálu tak, aby dělníci zbytečně nestáli. Nesměji také jeden druhému zavazet, a tak je jako parták neustále v záprahu, a zcela zapomíná na poustevníkovu kapli.

Po poledni přichází majitel, aby zjistil stav věcí. Rozhoduje velice brzy: „Zítra musíme jet naplno, i když je sobota.“

Proto obchází dělníky a slibuje jim za zítřejší směnu příplatek. Nakonec přichází za partákem a s ulehčením mu sděluje: „Franto, chlapi přijdou všichni.“

„To je dobře. Zítra všechno dokončíme a v pondělí se může udělat předávka.“

„Jsem moc rád. Je to velká zakázka a za nedokončenou stavbu by bylo penále.“

„Zvládneme to, chlapi jsou šikovní.“

„Ještě že vás mám, jste nejlepší parták na světě.“

Tatínek se snaží v práci, jeho dcera plní doma to, co slíbila. Volá mamince do práce, i když to běžně nedělá. „Mami, vyplela jsem všechny záhony a teď klukům ohřeju oběd.“

„Tak to jsi šikovná. Udělalas mi radost.“

„Doufám, že tatínek zajistí opravu kaple,“ stará se Barča.

„Já myslím, že majitel mu to udělá. Je s tatínkem velmi spokojený.“

„Teď už to má asi vyřízeno.“

„Akorát se může stát, že zapomene.“

„Mami, na to přece nemůže zapomenout. Je to tak důležité.“

„Má toho na starosti hodně a může se stát, že mu to vypadne z hlavy. Raději mu zavolej!“

„Zavolám nebo mu pošlu SMS. Ale kam jsem si dala mobil?“

„Nenechalas ho na zahradě?“

„Ne, tam jsem ho neměla. Prozvoň mě, prosím.“

Na stavbě se majitel chystá k odchodu. V provizorní kanceláři doladuje s panem Horákem ještě některé záležitosti.

Mezi dveřmi ještě majitel zdůrazní: „Zvládněte to zítra, ať nemáme v pondělí problémy.“

„Budeme tu tak dlouho, než všechno uděláme,“ slibuje mu parťák.

Sotva majitel odejde, tak mu mobil oznámí doručení SMS.

„Od Barči!“ zvolá, „jak jsem mohl zapomenout na tu kapli!“

Běží k oknu, rychle je otevírá a volá na majitele, který už sedá do auta: „Pane Vokále, ještě moment!“

„Co se děje?“ ptá se majitel, když za ním parťák doběhne,

„Mám k vám jednu prosbu.“

„Sem s tím, vám splním všechno.“

„V lese potřebujeme opravit kapli, je to zřícenina, takže je třeba ji vlastně zcela vystavět.“

„Kapli? Františku, víte, že s tím u mne nepochodíte.“

„Budeme mít teď trochu volněji. Myslím, že bychom to sfoukli.“

„Cokoliv jiného. Ale kapli! K čemu to je.“

„Bydlí tam poustevník. Je to v plně dezolátním stavu.“

„V žádném případě. Moje firma nebude dělat nějaké farářské projekty.“

„Pane Vokále, zítra je sobota. Má být hezky. Barča by tak ráda jela na výlet.“

„To je dcera, že?“

„Ta si přeje opravit kapli a tatínek jí to slíbil. Dám vám ji, ona vám to vysvětlí.“

Pan Horák nečeká na souhlas a hned najíždí v mobilu na číslo své dcery. Když mu děvče hovor vezme, tak jí říká: „Barčo, vysvětlí panu majiteli, jak je to s tou kaplí.“

Aniž čeká na odpověď, předává parťák mobil svému zaměstnavateli.

„Tady Vokál, ty si přeješ opravu kaple?“

„Ano, pane Vokále, moc si to přeji, a jestli mi to nesplníte, tak nepustím zítra tatínka do práce.“

„Co si to dovoluješ?“

„Vy si dovolujete nám brát tatínka. Celý týden jsem se těšila, že pojedeme v sobotu do akvaparku, a včera mi tatínek řekl, že musí jít do práce.“

„Musí, není zbylí.“

„Když musí, tak vy taky něco musíte.“

„Nic nemusím. Nemám rád kaple.“

„Já nemám ráda majitele, kteří mi berou tátu. Zítra se na něho pověším a nepustím ho z domu.“

„Stačí. Já to tu s tatínkem projednám.“

Majitel podává parťákovi mobil a říká: „Ta tvoje holka má teda vyřídilku. Takovou bych potřeboval ke zjednávání zakázek.“

„Aspoň vidíte, že bez té kaple nemůžu přijít domů.“

„Tak co vlastně chcete?“

„Opravit kapli.“

„Máte projekt?“

„Bude brzy. Zatím by se mohla odvést suť z cihel a upravit přístupová cesta.“

„Dobře, pustíme se do toho co nejdřív. Dám na to lidi, sponzorsky je zaplatím, ale materiál si sežene farář. Jasný?“

„Jasný, rozumím všemu, děkuji.“

„Poděkujte té vaší Barči. Ta se prostě nedala odmítnout. Ale dělám to kvůli vám, Františku. Za všechnu vaši spolehlivou práci. Tak ještě jednou, ať se daří,“ loučí se majitel a s rychlým odpichem odjíždí.

Tatínek najíždí v mobilu na Barču a volá jí. „Milá dcero, majitele jsi ukecala. Kapli opravíme. Ale musíš splnit dva úkoly. Předně potřebujeme projekt.“

„Nakreslí jej Tadeášův tatínek.“

„A už jsi s ním o tom hovořila?“

„Ne. Ale to nebude problém.“

„Aby ses nespletla.“

„Neboj, tati. A co ten druhý úkol?“

„Majitel zaplatí práci, ale materiál musí uhradit farnost.“

„Tak to bude horší. Otec Karel nemá peníze.“

„Bez cihel se kaple nepostaví.“

„A kolik to bude stát?“

„To ti naplánuje pan Kučera. Je to součástí projektu.“

„Dobře, tati, my už to zařídíme. Běž klidně pracovat.“

„Jdu a nevím, kdy přijdu domů. Možná až večer.“

„To už budu možná něco vědět. Těším se,“ končí Barča hovor.

Sotva skončí hovor, tak se na ni oboří Matěj: „Co za nás něco slibuješ? Budeš si to dělat sama.“

„Já bych to na tvém místě nehrotila. Až ti řeknu, o co se jedná, tak tě to může mrzet.“

„Tak mi to pověz, prosím.“

„Bude se opravovat poustevníková kaple a my máme za úkol sehnat projekt a peníze na materiál.“

Matěj je z takové zprávy doslova šokovaný, ale brzy se jeho překvapení mění v nadšení. „Poustevník bude mít novou kapli,“ jása a poskakuje.

Když se to dozví Honza, tak se raduje taky.

Matěj to volá hned Tadeášovi a sděluje mu, že jeho tatínek nakreslí projekt.

„A on už o tom ví?“

„Ne, to je na tobě. Musí to být co nejdřív.“

„Ale taťka toho má moc.“

„Ale to je pro Pána Boha, zakázka mimo pořádník.“

„Tatínek je hodný, ale má toho v práci moc a nechce už navíc něco brát.“

„Je to na tobě. My s Barčou přemýšlíme, kde získáme peníze.“

„Je to úžasné,“ raduje se Tadeáš, „ale s taťkou to bude těžký. Poradím se s poustevníkem.“

„To ať tě ani nenapadne. To jde mimo něho. On by pro sebe nic nechtěl. Modli se, a uvidíš.“

Když kapli nechá postavit majitel, který je ateista, tak křesťan udělá projekt. Budeme se modlit s Barčou taky. Tak nás to učil poustevník.“

„Jasně. Je pátek. Pán Ježíš za nás zemřel. Zaběhnu se pomodlit do kostela k jeho kříži.“

„My tam po obědě přijdeme s Barčou a s Honzou taky.“

„Vy máte oběd?“

„A ty ne?“

„Mamka mi řekla, abych si zašel do jídelny.“

„Přijď k nám. My máme vždycky něco navíc.“

„Fakt?“

„Fakt. Najíme se a půjdeme se modlit. Jako poustevník.“

„Jenom si nejsem jistý, jestli poustevník něco obědvá. Je pátek, určitě drží půst.“

„Barča tady na mě kývá, že máš přijít hned.“

„Jsem u vás za pět minut,“ ujišťuje Tadeáš a končí hovor, který mu přinesl velkou radost, ale i starost.

Každý pátek ve tři hodiny se otec Karel snaží, aby byl v kostele. Vždyť v tuto páteční hodinu zemřel za nás Pán Ježíš, a proto chce být kněz v tuto dobu se svým Spasitelem. Tentokrát spatří klečet pod křížem čtveřici dětí. Je to tak krásné, až se mu nechce věřit, že je to skutečnost. I zezadu poznává, že jsou to děti z jeho farnosti: Tadeáš, Matěj, Barča a Honza. Kněz se snaží pokleknout pod křížem tiše a nenápadně tak, aby ho modlící se skupina nezpozorovala.

V chrámě je velebné ticho, a tak se kněz brzy pohrouží do modlitby. Děkuje v ní Pánu Ježíši, že za nás trpěl a zemřel, a tak nás vykoupil a spasil. Děkuji, Pane Ježíši, i za ty děti, které se tak krásně modlí. Přitom Tadeáš s Matějem už dětský věk opouštějí, a přesto klečí svorně vedle mladších Barči a Honzy. Věří v tebe, Pane Ježíši, a mají tě moc rádi. Odpusť mi, Pane Ježíši, všechnu mou nevěrnost a nedůvěru, kterou jsem prožíval, když jsem neměl peníze na střechu. Přitáhni mě k sobě, Pane Ježíši, abych tě miloval tak, jak tě milují děti, které s takovou úctou klečí před tebou.

Z hluboké modlitby vytrhuje kněze hlas Tadeáše, který se modlí: „Pane Ježíši, přišli jsme za tebou, protože chceme dělat všechno pro tebe, ale ne bez tebe. Moc prosíme, sešli nám svého Ducha, aby nás svou moudrostí vedl a dával nám dobré nápady. A dále prosíme, kdybychom něco dělali jinak, než jak to vidíš ty, že by to mělo být, tak nás zaraz. Zabraň, abychom dělali něco špatně. Amen.“

Tadeáš vstává jako první, ostatní se připojují. Pokleknou směrem ke svatostánku a v tichosti opouštějí chrám.

Otec Karel je šťastný, že se děti chovaly s takovou úctou k Bohu. Tak jsem je to všechny učil a stále to zdůrazňuji. Děkuji, Pane Ježíši, že to mají v sobě a chovají se s úctou k tobě, i když je nikdo nekontroluje.

Kněz se pak modlí z breviáře odpolední modlitbu. Než odejde, tak se omlouvá. „Málem jsem, Pane Ježíši, zapomněl poděkovat, že jsem dnes odeslal otcí biskupovi kopii smlouvy se stavební firmou, která provede rekonstrukci střechy. Moc děkuji, je to tvoje dílo. Děkuji též do nebe otcí Václavovi za poklad, který jsme po něm zdědili.“

Kněz vystupuje z lavice, setrvává před svatostánkem v hlubokém úklonu a posílen odchází z chrámu.

Tadeáš jde z kostela přímo domů a přemýšlí, jak má jednat s tatínkem, který už bude pravděpodobně doma. V pátek se vracívá z práce téměř vždycky zavčás. Jakmile mu nadhodím něco o projektu na kapli, tak se rozzlobí, že už toho má za celý týden dost a že chce vydechnout. Ne, nesmím mu o kapli říct hned, odbyl by mě a už bych se k tom nemohl ani vrátit. Fakt nevím, co mám dělat. Odložit se to také nemůže. Vždyť než se začne stavět, musí být projekt. Tadeáš nakročí k domovu, i když neví, jak tatínka pro práci na projektu kaple získat.

Když se blíží k jejich domu, tak s překvapením zjišťuje, že tatínek vyjíždí z garáže. Ještě mi ujede, a nevyřídím s ním nic. Pojedu s ním.

Rozběhne se a dobíhá k autu, když se do něj chystá vsednout i tatínek.

„Tati, kam jedeš?“

„Ani se neptej. Můj černý víkend začíná.“

„Černý víkend? Máš přece volno z práce, nebo ne?“

„Byl bych mnohem raději, kdybych volno neměl, a nemusel malovat.“

„Ty budeš malovat?“

„Maminka tak rozhodla. Jestli přijde malé dítě, tak musí být vymalováno.“

„A kdy to budeš dělat?“

„Zítra, v neděli je pauza, zbytek v pondělí.“

„A ty máš v pondělí volno?“

„Nadpracuji to. A maminka si bere dovolenou.“

Mám nápad, bleskne Tadeášovi hlavou. Na to určitě tatínek přistoupí a kapli nakreslí. Duchu svatý, díky, dotáhni to, prosím.

„Tati, můžu jet s tebou?“

„Jistě. Budu rád, pomůžeš mi naložit barvu.“

Tadeáš má pokušení promluvit s tatínkem hned, ale obchod je kousek. Ne, rozhoduje se, na to musí být klid. Až doma.

Stejně by se k rozhovoru nedostal. Otec totiž celou cestu brblá. „Nesnáším malování. Chtěl jsem se z toho vykrotit, odložit to. ‚Když budu těhotná, nemůžu uklízet,‘ tak to maminka řekla.

A má pravdu. Jako těhotná se nesmí přemáhat. A přitom miminko musí přijít do čistého. Musím malovat.“

V obchodě nakoupí otec se synem potřebné barvy a záhy se vracejí domů. Když barvy vykládají, tak je zdravá maminka. „Hurá, bude se malovat. Budeme mít všechno čisté.“

„Vidíš, Tadeáši, maminka se raduje a já zuřím. Přitom já si to s ní nevyměním, aby ona malovala a já uklízel. Protože to uklízení je ještě horší než to malování.“

Tadeáš se rozhoduje: teď to musím říct. Tat'ka mi nahrál.

„Tati, pojď si sednout chvíli do pergoly. Mám pro tebe návrh.“

„Jaký návrh?“

„Pojď si sednout. Potřebujeme k tomu chvíli klidu.“

Tatínek na to přistupuje, i když si říká: Co má asi Tadeáš za lubem?

„Donesu minerálku!“ zvolá hoch a běží do sklepa.

„To je dobře,“ schvaluje mu to tatínek a usedá do křesílka v pergole.

Tadeáš přináší minerálku i sklenice a nalévá do nich tatínkovi i sobě.

Konečně sedí pohromadě a Tadeáš cítí, že může začít.

„Tati, mám návrh, že uděláme spolu výměnu.“

„Výměnu? To vypadá zajímavě.“

„Myslím to naprosto vážně.“

„Já to tak beru.“

„Vloni, když jsme malovali chodbu, tak jsem ti pomáhal. A hodně jsem maloval i sám. Celkem mi to šlo, maminka i ty jste byli spokojeni. Na jaře jsem pomáhal malovat na faře a pan farář byl také spokojený. Říkal mi, že se na mne obrátí, až se bude zase něco malovat.“

„Šlo ti to velmi dobře, však jsem tě pochválil.“

„Zítra máš malovat a nejsi nadšený. Proto ti nabízím výměnu. Já bych to vymaloval za tebe a ty bys mohl dělat něco jiného, co potřebuji zase já. Prostě bychom si to vyměnili.“

„S tím malováním bych souhlasil, ale co budu dělat já?“

„Poustevník obývá polorozbořenou poutní kapli. V zimě tam zmrzne. Pan Horák a jeho firma se rozhodli, že kapli znovu obnoví. Na městě si povolení vyřídí, ale potřebují urychleně zpracovat projekt.“

„Poustevník naší rodině moc pomohl. Rád se mu takto odvděčím. Když ty budeš malovat a já budu mít na to čas, tak v pondělí by mohl být projekt hotov.“

„Opravdu, tati, zvládl bys to?“

„Ještě dneska si musím na místě všechno změřit a také promyslet přísun materiálu.“

„Tati, ještě jedna důležitá věc. Poustevník zatím o stavbě nic neví. Chceme mu to říct, až bude všechno ke stavbě připraveno.“

„Tadeáši, tak s tím nesouhlasím. Taková stavba není hraní na písku. Schvalovacího řízení se musí poustevník zúčastnit. Budu rád, když při vypracování projektu budu s poustevníkem spolupracovat. Bez něho na tom pracovat nemohu. A pan farář s tím souhlasí?“

Tadeáš mlčí, vyrovnává se s tím, že nebudou moci darovat opravu kaple jako hotovou věc. Ale argumenty tatínka jsou přesvědčivé. „Máš pravdu, tati, ještě dnes po mši svaté s poustevníkem promluví, a když nebude proti, tak bychom tam ještě dneska zašli vše proměřit.“

„Dobře,“ souhlasí tatínek, „doufám, že poustevník opravu neodmítne. Bez něho by ze všeho sešlo.“

„To ne, určitě bude pro,“ odpovídá Tadeáš, ale není si tím vůbec jistý.

Také tatínek k tomu dodává: „Nezapomeň, že poustevníkovi vezmeme na delší dobu jeho klid, samotu. Už nikdy nebude jeho poustevena místem, kam nikdo nechodí, a může se tam nerušeně modlit. A pak je tu ještě jedna věc. Kdo bude investorem stavby?“

„Kdo je to investor stavby?“

„Investor je ten, komu stavba patří, kdo ji zaplatí. Je to farnost, poustevník nebo město?“

„Tati, nebylo by lépe, kdybys šel po mši svaté na faru se mnou?“

„Dobře. Namočili jste se do něčeho, co je nad vaše síly. Musíme to dořešit. Buď v tom budeme pokračovat, anebo s tím skončíme.“

Tadeáš přikyvuje, ale pak vstává, aby se co nejvíce připravil na zítřejší malování.

Sbírka na opravu kaple

Po večerní mši svaté se scházejí na faře Tadeáš a tatínek s panem farářem a poustevníkem. Oba duchovní nevědí nic o rekonstrukci kaple, a proto na Tadeáše hledí s otevřenou pusou.

„Chtěli jsme opravu zajistit sami,“ přiznává se Tadeáš, „ale tatínek mě přesvědčil, že to musíme projednat s vámi. Je třeba zjistit majitele a pak se zeptat pana Josefa, zda si vůbec opravu přeje. Firma, kde pracuje Matějův tatínek, kapli opraví. My musíme zajistit materiál, oni provedou práci zdarma.“

Slova se ujímá pan farář. „K tomu prvnímu: kaple je majetkem farnosti. Rád bych ji opravil, ale budeme, jak víte, opravovat střechu. Takže souhlas k opravě dám, ale to je z mé strany všechno.“

Poustevník mlčí, i když ví, že řada je na něm. Teprve až na něho pan farář mrkne, tak spustí: „Prožil jsem krásné chvíle s Pánem Bohem v samotě polorozbořené kaple. Ta kaple však není moje a zasloužila by si opravit. Poté se mohou obnovit poutě, které se tam v minulosti konávaly. Pan farář má starosti s opravou kostela. Pokud bude chtít, tak ho mohu při opravě kaple zastoupit.“

„Dám vám plnou moc, abyste mohl jednat za farnost.“

„Výborně,“ je spokojený Tadeášův otec, „pustíme se do toho hned. Ještě dnes všechno proměříme a domluvíme se na dalších věcech. Udělám všechno proto, aby byl v pondělí projekt hotový. Projednáme zkrácené řízení na městském úřadě. Jedná se o budovu, která ohrožuje lidi. Proto je třeba ji ihned opravit.“

Po krátké poradě se vydávají poustevník s Tadeášem a jeho tatínkem k poutní kapli. Na faře zůstává pan farář sám. Kleká si před kříž a ptá se Spasitele: „Udělal jsem dobře, že jsem svěřil opravu Josefovi?“

Pán Ježíš sice nahlas nic neříká, ale i tak kněz poznává, že rozhodl správně. Je knězem jako já, proto se o kapli dobře postará.

Zatímco Tadeáš plní svůj úkol a zhotovení projektu je na dobré cestě, tak Matěj s Barčou vědí, že na nich je získat potřebné peníze.

Barča položí zásadní otázku: „Pan farář má velký poklad. Nemohl by nám z tohoto pokladu něco dát na opravu kaple?“

Matěj přikyvuje: „Asi by mohl.“

„Půjďme za ním?“

„Připadá mi to divné. Vymyslíme si, že kapli opravíme, a pak to hodíme na pana faráře.“

„A souhlasil by s tím otec Václav?“

„Možná by s tím souhlasil,“ uvažuje Matěj, „ale dávno už nežije, tak nám to nemůže říct.“

„V závěti napsal, že poklad je na opravu kostela a ne kaple v lese.“

„Jasně, máš pravdu. Takže pana faráře při shánění peněz vynecháme.“

Barča přemýšlí, za kým půjdou pro peníze. A když ji nenapadá žádné jméno, tak se zeptá: „A máme vůbec někoho dalšího?“

„Myslíš jako sponzora?“

„Ano, sponzora.“

„Sponzora nemáme a žádného neznáme,“ přiznává Matěj.

„Sponzor musí mít strašně moc peněz.“

„A takový do kostela nechodí.“

„Do kostela chodí lidé jako my.“

„Ale i křesťan může být bohatý. Pán Ježíš také chodil mezi bohaté lidi.“

„A víš, co mě napadlo? Že v kostele je hodně lidí a dohromady mají tolik peněz jako jeden bohatý.“

Matěj se nápadu sestry podiví. „Myslíš jako udělat sbírku?“

„No, sbírku.“

„V kostele?“

„V kostele asi ne, tam dělá sbírku pan kostelník.“

„A kde teda?“

„Venku, u domů.“

„Ale tam bydlí i lidé, kteří do kostela nechodí. Půjdeme jenom do domů křesťanů?“

Barča se však nenechá vyvést z míry. „Poustevník také nerozlišoval mezi věřícími a nevěřícími. Pomohl každému, kdo pomoc potřeboval. Teď můžou na jeho kapli pomoci také všichni lidi. Půjdeme dům od domu.“

„A budou nám lidi věřit? Co když nás vyhodí?“

„Pro poustevníka to vydržíme.“

„A jak to chceš udělat?“

„Vezmeme krabici, do ní vyřežeme otvor a lidé nám tam budou házet peníze. Jako při tříkrálové sbírce.“

„A kdy začneme?“

„Ještě dneska. Teď navečer jsou lidi nejvíce doma.“

„A kde vezmeš tu krabici?“

„Mám v ní nové boty. Vytáhnu je, krabici oblepíme a napíšeme na ni: SBÍRKA NA POUSTEVNÍKOVU KAPLI.“

Matěj bere konečně nápad Barči i za svůj. „Jdeme na to. Ještě dneska vybereme spoustu peněz.“

Tadeáš s tatínkem a poustevníkem přicházejí na bývalé poutní místo. Projektant si pokládá na pařez tašku, kde má potřebné měřicí pomůcky. „Nejprve musíme stavbu zaměřit a pak se pustíme do plánů na rekonstrukci.“

Při odborné práci mu pomáhá Tadeáš, zatímco poustevník chystá pohoštění: smaženici z hub a k pití malinovou šťávu.

Když poustevník volá otce se synem k jídlu, tak jsou se základním zaměřením hotovi. „Teď se pustíme do vlastní stavby,“ plánuje pan Kučera a přijímá pozvání k jídlu.

Poustevník se modlí: „Děkujeme ti, dobrý Bože, za jídlo a pití, za to, že tu můžeme jíst spolu, a modlíme se za ty, kteří na základní jídlo nemají peníze. A také za ty, kteří se doma hádají, a proto spolu nejedí. Amen.“

„Skvělé jídlo a krásná modlitba,“ chválí Tadeášův tatínek poustevníka. „Vy byste mohl být kuchař i pan farář.“

„Houby jsou čerstvé, voňavé, proto vám tak chutnají.“

„I voňavé houby nemusejí být dobře upravené,“ trvá na své pochvale projektant, který zároveň pozoruje polorozbořené stěny i propadlou střechu.

Poustevník se mezitím vzdaluje a cosi hledá v něčem, co by se dalo nazvat zásuvkou. Za chvíli se vrací s pevnými papírovými deskami, do jakých se ukládají výkresy.

„Mám tu spoustu času a já rád kreslím,“ připravuje poustevník své hosty na to, co záhy uvidí.

Počká, až otec se synem dojedí, a na desku, která slouží jako stůl, pokládá desky. Otevírá je a vyndává sadu výkresů s nákresey a pohledy.

Pan Kučera nahlíží do desek. „Vy jste úplný malíř a taky projektant. To jste opravdu kreslil vy?“

„Rád kreslím.“

„A ty obrázky jsou odkud?“

„Podívejte se zblízka.“

Pan Kučera si prohlíží jeden výkres za druhým a po chvíli se znovu zeptá: „To vypadá na kapli, že. Odkud to je?“

„Když jsem tu byl sám a měl jsem dost času, tak jsem si řekl, že jednou se tato poutní kaple opraví. Změřil jsem si půdorys, stěny i střechu. Věž jsem si musel domyslet.“

„Teda, vy jste úplný architekt! Je to moc krásné. Nemusím nic vymýšlet. Zkontroluji to, udělám z toho technické výkresy a bude hotovo.“

„Opravdu to použijete?“ ptá se nevěřicně poustevník.

„Byl bych hloupý, kdybych to nepoužil. Je to krásné. I technicky zdatné. Nebudete se zlobit, když si rozměry překontroluji?“

„Budu rád, když to použijete. V dlouhých večerech jsem snil, že se tu jednou obnoví poutě, a tak vznikla rekonstrukce. Podívejte se, tady je zpracováno i okolí.“

Projektant si prohlíží i situační výkresy a žasne: „Máte to bezvadné, promyšlené. Všechno si jenom zkontroluji, proměřím a přenesu do technických výkresů. To bude nádherná práce.“

„Přemýšlel jsem i nad přístupovou cestou.“

„Výborně! A k čemu jste se rozhodl? Přicházelo by se horní lesní cestou, anebo bychom vyčistili přímou cestu z údolí?“

„Myslím, že cesta z údolí byla původní poutní trasa. Je i v katastru, nemusí se tedy shánět složité povolení. Prostě se jenom vyčistí a zpevní se její povrch.“

„Naprosto souhlasím,“ zvolá nadšeně pan Kučera a ukládá pečlivě nákresy do složky. „Teď si všechno změřím sám a věřím, že to sedne s vašimi rozměry.“

„Měřil jsem všechno několikrát, mělo by to být v pořádku.“

„Vezmu vás do své kanceláře, pane poustevníku,“ říká vážně Tadeášův tatínek, ale pak dodává: „Mohl byste být kuchař, projektant, ale nejvíc vám sedí, když jste poustevník.“

Tadeáš je po celou dobu v pozadí a s úctou hledí na Božího muže a sám pro sebe tiše řekne: „Poustevníci byli vždycky nejlepší. A ten náš se k nim hodí.“

Barča s Matějem vycházejí ještě za svitu slunce z domu. Děvče přitom hrdě nese v náruči krabici s nápisem: NA POUSTEVNÍKOVU KAPLI. Oba si představují, že než slunce zapadne, vyberou hodně peněz. A zítra začnou sbírat hned ráno. Příční uličkou se dostávají na dlouhou ulici, která vede až na náměstí.

„Ale tady bydlí Musil,“ lekne se Matěj.

„K němu nepůjdeme, to dá rozum,“ odpovídá Barča rozhodně.

„Ten by nás vyhnal.“

Barča ukazuje na velký rožní dům, kde sourozenci začnou sbírku. „Tady nás doufám nevyženou.“

Najednou oba cítí, že mají strach. Podívají se na sebe, jako by hledali jeden od druhého posilu.

Chvilí stojí nerozhodně, až Matěj řekne: „Proti strachu je nejlíp se pomodlit. Svěříme sbírku andělům strážným, oni nám pomohou.“

„Anděle Boží, ...“ začíná Barča modlitbu, kterou se modlí spolu tlumenými hlasy až do konce.

„Jdeme,“ zavelí Matěj a po několika krocích mačká domovní zvonek.

Objevuje se starší silnější paní v okně. „Co si přejete.“

„Jdeme se sbírkou,“ odpovídá Matěj.

„Co? Nerozumím ti.“

„Jdeme se sbírkou,“ volá tentokrát Barča.

„Nerozumím vám. Počkejte, jsem u vás hned.“

Skutečně za chvíli se vykolíbá paní z domu, a když je kousek od branky, tak se znovu zeptá: „Co si přejete?“

Barča se nalepí na branku, stoupne na špičky, aby ji bylo vidět. „Dobrý den. Paní, vybíráme na opravu kaple, ve které bydlí poustevník.“

„Má to tam špatný, že?“

„Hlavně máme strach, aby tam v zimě nezmrzl, proto se bude kaple opravovat.“

„Poustevník, to je zlatý člověk. Tolik dobrého pro nás tady udělal. Ráda vám přispějí. Jenom chvilku počkejte, dojdou si pro peníze.“

„Počkáme,“ ujistňuje Barča a sleduje ženu, jak se klátí k domu.

Brzy se však vrací a do nastavené krabice dá papírovou bankovku.

„Děkujeme,“ zvolají shodně sourozenci a spokojeně přecházejí do vedlejšího domu.

Tam se situace opakuje, jenom s tím rozdílem, že jim přispívá pán domu.

Barča tiskne krabici k hrudníku, jako by se bála o peníze, které už dostali.

„Tady je to nádherný barák. Tu musejí bydlet bohatí lidé,“ uvažuje Matěj nahlas a už beze strachu mačká zvonek.

Ozve se zuřivý štěkot a pes doprovází muže, který jde k brance.

„Dobrý den,“ zdraví Matěj.

Muž ani neodpoví, vyjde až k nim na chodník a ptá: „Co chcete?“

„Přišli jsme poprosit o peníze na sbírku,“ říká Matěj pomalu hlasem, který prozrazuje strach z nepříjemného muže.

„Sbírku? Na co?“

„Na obydlí poustevníka.“

„Na co?“

„Budeme opravovat obydlí poustevníka, aby v zimě nezmrzl.“

„Poustevníka? Kdo to je?“

„Vy neznáte poustevníka?“

„Ne.“

„To je pán, který pomáhá lidem.“

„Ale mně ještě nepomohl, tak nevidím důvod, proč bych na něho měl přispívat peníze. A k tomu ho ani neznám.“

„Ale já ho znám dobře,“ ozve se od vedlejšího domu.

Musil, projede Matějovi hlavou.

„Musil,“ zašeptá Barča a lekne se tak, že se chvěje na celém těle. Přitiskne k sobě krabici s vybranými penězi.

„Drž je, nepuť je, ať ti neutěčou,“ volá Musil na souseda.

Muž chytá Matěje za zápěstí a sevře je tak silně, až hoch vyjekne bolestí.

Ale to už je tu Musil a sápe se po krabici, kterou drží Barča v náruči. Přetahuje se o ni s dívkou. Jeho silná paže se zasouvá kolem krabice hlouběji, aby mohl zabrat a vytrhnout ji z dívčina sevření.

„Jau!“ zařve Musil, když se mu Barča zakousne ostrými zuby do paže.

„Jau,“ zařve podruhé, když děvče kousnutí opakuje a docílí toho, že Musil pouští krabici.

Barča se otáčí, aby utekla, ale Musil ji chytá za rameno a přitahuje si ji k sobě.

„Já ti dám kousat,“ křičí na Barču, a když si ji přitočí čelem k sobě, tak jí dává facku.

Pak, druhou, třetí.

„Přestaň,“ nelíbí se to majiteli domu, před kterým se nerovný souboj odehrává.

Barča brečí a Matěj se marně snaží vytrhnout ze sevření silného chlapa.

Po prudkém zabrzdění zastavuje velká dodávka a vystupuje z ní snad čtyřicetiletý muž.

„Co to děláte?“ zakřičí na Musila, který se chystal znovu Barči ublížit.

„Neplet se do toho a jed!“ okřikne ho Musil.

Barča spustí ještě větší brekot, možná aby přesvědčila řidiče, že se tu děje na ní násilí.

„Tak už dost!“ vzkřikne řidič a nabíhají mu svaly na rukách. „Malou holku bít umíš, zbabělče! Pojď si to rozdat se mnou!“

Musil zvažuje své vyhlídky, ale proti svalnatému chlapíkovi si netroufá.

Majitel domu, před kterým se rvačka odehrává, se snaží situaci vysvětlit. „Žebrají peníze na nějakého poustevníka.“

„Bezďáka!“ skáče mu do řeči Musil.

„Pro to je snad nemusíte ještě mlátit.“

„Já nic, soused chtěl, ať je zadržím,“ říká majitel domu a odchází.

Matěj s Barčou se přesouvají ke svému zachránci. Musil stojí proti nim na vzdálenost snad tří kroků a sype ze sebe: „Vybírají peníze na bezďáka.“

„Ale oni mluvili o poustevníkovi.“

„Je to bezďák, ohrožuje nás všechny a oni mu slouží. Dokonce na něho vybírají peníze. Kdoví pro koho ty peníze vybírají. Zavolám na ně policajty!“

„Zavolej. Alespoň jim nahlásím, že tady biješ nezletilé děvče.“

„Jen se jich zastávej, oni ti ukážou, co v nich je,“ křičí Musil tak, aby ho slyšeli všichni lidé v oknech, a přitom odchází do svého domu.

Zachránce zůstává s dětmi sám, okna se postupně zavírají, protože rozhovor probíhá tlumenými hlasy.

Slova se ujímá Matěj a vysvětluje, kdo je to poustevník, jak pomáhá lidem. Vylíčí, kde bydlí. Nakonec sdělí, že musejí sehnat peníze na materiál, aby se polorozbořená kaple dala opravit.

„A jak pomáhá ten poustevník lidem?“

„Umí poradit každému, kdo za ním přijde s nějakým problémem. Mně taky pomohl, když jsem se pořád hádal s bráškou.“

„On se vždycky modlí a Pán Bůh mu vnukne, co má lidem poradit,“ doplňuje Barča odpověď.

„Takže, kdybych za ním přišel já, tak by mi také pomohl?“

„Pomáhá každému, nikoho si nevybírám.“

„Ale proč bydlí ve zřícenině? Proč nejde bydlet do nějakého domu. Když umí tak dobře radit, tak mu lidé rádi zaplatí, a bude mít časem tolik peněz, že si bude moci dům koupit.“

Matěj se usmívá. „Pane, on si nebere od lidí žádné peníze.“

A Barča dodává: „On chce být v samotě, protože tam se může modlit.“

„A můžete mě tam za ním dovést.“

„Musíme dělat sbírku.“

„A máte na ni povolení.“

„Jaké povolení?“

„Na veřejnou sbírku musíte mít povolení. Jestli je nemáte, tak toho hned nechejte, nebo vás doopravdy chytanou policajti.“

„To nás vůbec nenapadlo,“ přiznává Barča a tiskne krabici k tělu, aby ji nebylo zdálky vidět.

„Myslíte, že i teď večer by mě poustevník přijal?“ ptá se muž a zadívá se na Matěje.

„Myslím, že ano, vid', Barčo?“

Barča přikyvuje. „Poustevník vám určitě poradí.“

„Jak se k němu dostanu?“

„Vedou k němu dvě cesty, shora anebo zespodu,“ radí Matěj.

„Autem se až tam nedostanete,“ vysvětluje Barča, „můžete zajet pod les a nahoru půjdete pěšky.“

„Prosím vás, zaveďte mě tam.“

„Nesmíme s cizími lidmi sednout do auta.“

„Ale já nejsem cizí.“

„My vás neznáme,“ trvá na svém Barča a Matěj přikyvuje.

„Je to k vám daleko?“

„Myslíte k našemu domu?“

„Ano, tam, kde bydlíte.“

Matěj ukazuje rukou směr. „Je to kousek,“

„Dobře, běžte domů a já pojedou za vámi.“

Barča s Matějem běží, aby byli doma co nejdříve. Muž s dodávkou jim jede v patách.

Sotva Barča s Matějem dorazí k jejich domu a dodávka za nimi zabrzdí, tak vykoukne jejich tatínek z okna. Počká, až vystoupí řidič z dodávky, a zeptá se ho: „Felixi, co tu hledáš?“

„Tati, ty toho pána znáš?“ zeptá se Barča.

„U Felixe nakupuji každý den materiál na naše stavby.“

„Franto, potřebuji se co nejrychleji dostat k poustevníkovi. Požádal jsem o to tvé děti, ale bály se jet se mnou, že mě neznají.“

Tatínek se obrací ke svým dětem. „Toho pána se nemusíte bát. Je majitelem stavebnin. Jmenuje se Felix Kovář. Jsme kamarádi. Pojedete s ním až k dolní cestě. Pěšky ho doprovodíte k poustevníkovi. Vyběhnete nahoru a já vám půjdu po horní cestě naproti s Amisem. Potřebuje provětrat, je celý den doma.“

„Děkuji, Franto, a promiň, že tak navečer otravuji.“

„Neotravuješ, když to potřebuješ. Kolikrát já potřebuji materiál a ty mi ho seženeš, když ho nemáš na skladě.“

„To je moje práce.“

„Práce se dá dělat různě. Ale už jed'te, ať nezatmíte.“

Pan Kovář usedá za volant, otevírá protější dveře pro Matěje a Barču, kteří jeden přes druhého vysvětlují, jak se dostanou ke spodní cestě k poustevníkovi.

Poustevník po odchodu Tadeáše s jeho tatínka povečeřel, a nyní se připravuje k večerní modlitbě. Vtom zaslechne blížící se kroky a vzápětí celá udýchaná přibíhá Barča, která tu chtěla být první. Překotně vysvětluje, koho přivádějí. Ale to už je tu Matěj s panem Kovářem, který zděšeně pozoruje, v jakém stavu je kaple, ve které bydlí poustevník. Je rád, že ho zbožný muž zve k rozhovoru na venkovní lavičku, protože dovnitř by se bál vstoupit.

„Tak my už jdeme, tatínek nám jde naproti,“ loučí se Barča.

„Dobrou noc,“ zvolá Matěj a pouští se za Barčou, která už začíná vystupovat po svahu k horní cestě.

„Dobrou noc,“ odpovídá poustevník a vede návštěvu k lavičce.

„Duchu svatý,“ začíná se modlit poustevník, „bud' s námi, prosím, vnukni nám svou moudrost, se kterou chceme řešit náš problém. Kéž rozumíme a chápeme vnuknutí, která od tebe dostaneme. Děkujeme, chválíme tě. Amen.“

Poustevník pokyne návštěvníkovi, aby vylíčil svoje těžkosti. „Pane poustevníku, nemůžu se soustředit na práci, jsem nesoustředěný, dělám chyby. Nemám v sobě jiskru. Tíží mě něco, co nedovedu ze sebe setřást.“

Následně se poustevník ptá na poměry v práci, v rodině i jinde. Je to dlouhý rozhovor až do setmění. Svítí však velký měsíc, a tak je dobře vidět. Nakonec poustevník říká: „Myslím, že jsem pochopil, co vás trápí. Vaši maminku jste umístil v domově pro seniory. Nevím, jak se jí tam daří, ale moc dobré to nebude. Zřejmě se jí stýská a vy to v srdci cítíte. Máte výčitky, že jste si ji neponechal doma. Myslím, že když si maminku vezmete zpět domů, tak se vám uleví.“

„Ale my chodíme sami do práce.“

„Jestliže vyděláváte peníze, můžete si najmout paní, která se vám bude o maminku starat ve vaší nepřítomnosti.“

„Děkuji vám, pane poustevníku, už teď se mi ulevilo. Hned zítra se za maminkou vydám. Stejně jsem už u ní nebyl dlouho.“

Muž vstává a má se k odchodu.

„Počkejte, dám vám požehnání.“

„Ale já nejsem věřící.“

„Musel jste věřit, když jste si přišel pro radu.“

„Věřil jsem, že mi pomůžete.“

„Ne já, ale Duch svatý nám radil. Ale nebudu vás nutit. Chtěl jsem vám vyprosit Boží ochranu.“

„Tak mi dejte to požehnání.“

„Dobře, souhlasí poustevník, vkládá ruce na hlavu pana Kováře a modlí se: „Požehnej vás všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch svatý, kéž vás zítra na cestě provázejí jeho svatí andělé a šťastně se vrátíte domů. Amen.“

„Děkuji moc,“ říká se zastřeným hlasem pan Kovář a slibuje, že přijde říct, jak to s maminkou dopadlo.

Návštěvník odchází a poustevník pokleká do trávy, aby takto projevil úctu a lásku ke svému Bohu, jehož službě zasvětil svůj život.

Dobré srdce

Pan Kovář v sobotu ráno posnídal a chystá se na cestu do domova seniorů, kam umístil svou maminku.

Dlouho do noci včera s manželkou o návratu maminky hovořili. Nakonec se dohodli tak, že stará žena v domově pro seniory zůstane, má tam přece ty nejlepší podmínky.

Po osmé hodině má muž auto připravené před domem, ale ještě popíjí kávu se svou ženou, která se ho ptá: „Jak se cítíš? Je ti už lépe?“

„Zase mi něco leží na prsou jako deka,“ odpovídá muž.

„A na co přitom myslíš?“

„Na maminku. Když jsem ji odvážel do domova, tak byla strašně smutná.“

„A nenamlouváš si to? Nebyl jsi smutný spíše ty?“

„Poustevník má pravdu. Maminka mě volá, a já ji tam nenechám.“

„Ale včera jsme s domluvili jinak. Já s ní nemohu být doma.“

„Tak s ní budu doma já,“ končí rozhovor pan Kovář, zvedne se a za chvíli vyráží se svým autem na více než hodinovou cestu.

Matěj sedí v koutě dvora s Barčou a házejí psovi míček a další předměty, aby je přinesl.

„Nevymyslel si to pan Kovář s tou sbírkou?“ přerušuje Barča dlouhé mlčení.

„Díval jsem se na internet. Musí na ni být povolení. Žádají o ně dospěláci. Účtování je tam strašně složité.“

„Takže krabici mám roztrhat?“

„Určitě. Žádná sbírka nebude.“

„A kde vezmeme peníze na stavební materiál?“

„Nevím. Asi budeme nuceni krást.“

„Co to kecáš?“

„Co ti mám říct, když se tak blbě ptáš.“

„Ptám se blbě a ty chytře odpovídáš, že,“ řekne Barča už naštvane a vstává, aby hodila míček psovi co nejdál.

Matěj ji zve zpět, když volá: „Mám nápad.“

Barča se vrací hned. „Tak sem s ním.“

„Jaký je rozdíl mezi sbírkou a žebráním?“

„Skoro žádný. Vždycky máš nataženou ruku a chceš peníze.“

„Jeden velký rozdíl tam je,“ říká Matěj tajuplně a vyzývá tak sestru, aby hádala.

„Žebráci chodí v hadrech, ale na sbírku se chodí v pěkném oblečení.“

„Ty vidíš jenom to oblékání.“

„A co vidíš ty?“ ptá se Barča podrážděně a chce odejít.

„Nikam nechoď! Až ti řeknu svůj nápad, tak sedneš na zadek.“

„Už sedím, tak povídej!“

„Žebrání a sbírání mně připadá podobný: Ale je tam jeden velký rozdíl. Na sbírku musíš mít povolení, všechno musí být zapsáno. Na žebrání nemusíš mít nic. Co si nažebráš, tak máš. Žádné povolení, žádné účty.“

„Chceš říct, že půjdeme žebrat? Tak to se mnou nepočítej!“

„Bez peněz kapli neopravíme. Musíme jít žebrat.“

„Žebrat se stydím.“

„Já z toho mám taky strach. Ale pro poustevníka to udělám.“

„Půjdu s tebou,“ souká ze sebe Barča, „pohledám si nějaké hadry.“

„A co si mám vzít na sebe já?“

„Také ti něco najdu.“

Sourozenci opouštějí místo v rohu dvora. Už zase mají chuť k získávání peněz na opravu kaple. Odnáší to pes, který smutně zakňučí a lehne si do stínu keře.

Pan Kovář přijíždí před krásnou budovu, která stojí uprostřed zeleně. Myslel si, že tady bude maminka spokojená. Uprostřed přírody, za zpěvu ptáků a se špičkovou péčí, jak se psalo na propagačním materiálu.

Nahlašuje se na recepci a chce jít dál do budovy.

„Prosím, chvíli počkejte.“

„Proč?“ diví se návštěvník.

„Vaši maminku musíme na návštěvu připravit.“

„Nechci, abyste mi maminku připravovali. Chci ji vidět takovou, jaká je.“

Pan Kovář vykročí, aby vstoupil dál do budovy. Ale naráží na zamknuté lítačky. „Pusťte mě dál,“ volá na recepčního.

„Nahlásil jsem vás a musíme počkat na povolení z oddělení.“

„Připadá mi to tu jako v kriminále.“

„Staráme se o vaši maminku tím nejlepším možným způsobem.“

Panem Kovářem lomcuje vztek. „Jestli mě nepustíte za maminkou do pěti minut, tak vám ty dveře vyvrátím.“

„Nedělejte to, pane, jsou tu všude kamery, máme domácí ostrahu. Stálo by vás to hodně peněz.“

Pan Kovář se rozhoduje, že půjde raději ven. „Číslo mého mobilu tam máte. Zavolejte mi,“ zvolá na recepčního a opouští budovu.

Venku se rozhlédne po krásném parku. Nikde ani živáčka. Je pomalu deset hodin, krásný letní den, ale venku je sám. Vzhledne k velké budově, která je vybavená po celé ploše balkony. Na nich se občas někdo pohybuje, ale na velké většině se nic neděje. Panu Kovářovi dochází, že stařečci a stařenky jsou zavřeni v budově. Je to jednodušší, než s nimi jezdit ven.

Ozývá se mobil. „Dostali jsme povolení z oddělení. Maminku můžete navštívit,“ volá muž z recepcie.

Pan Kovář spěchá hned do budovy. Recepčnímu poděkuje, ale přitom se ho zeptá: „Nač máte ten park, když je prázdný?“

„Mobilní klienti chodí ven odpoledne.“

„Doufám, že maminka je mobilní a vycházky má.“

„Mobilní znamená, že se může pohybovat,“ vysvětluje recepční.

„To snad vím taky,“ vybuchne pan Kovář a zamíří k lítačkám, které se mu otevírají.

Maminka ho čeká v návštěvní místnosti. Má na sobě krásný župan. Ale nevstává, aby mu šla vstříc. Teprve teď si její syn všimá, že sedí za stolem na vozíku.

„Felixi, Felixi, konečně jsi přijel. Každý den tě čekám,“ pronáší třesoucím se hlasem žena a vztahuje ruce k synovi, aby ho objala.

„Maminko, maminko, odpusť mi, prosím.“

„Všechno ti odpouštím, jenom mě tu nenechávej.“

„Máš se tu špatně?“

„Teď ještě sedím. Ale když to tak půjde dál, budu už jenom ležet.“

„Ty už, maminko, nemůžeš chodit?“

„Nejde mi to, neudržím se na nohách.“

„Ale vždyť jsi doma krásně chodila.“

„Tady jenom sedím a ještě víc ležím.“

„A ven se dostaneš?“

„Ano, vyvezou mě na vozíku.“

„A vůbec venku nechodíš?“

„Ne.“

„A proč nechodíš?“

„Protože mám strach, že spadnu.“

„To není možné, jak za pár měsíců vypadáš.“

„Pořád jsem na tebe čekala, že přijedeš a vezmeš si mě domů.“

„A tady se ti nelíbí?“

„Mám tu všechno. Nestěžuji si. Ale ještě sedím a časem budu jenom ležet. Vidím to kolem sebe, jak to tu chodí.“

„Promluvím s lékařem nebo se sestrou.“

„Proč bys s nimi mluvil? Já pojedu s tebou domů. Pořád jsem tě volala, až jsem se tě dočkala.“

„Budu tě navštěvovat častěji.“
„Chci domů.“
„Budu tu za tebou jezdit každý týden.“
„Vezmi mě domů, prosím tě. Doma budu zase chodit.“
„Myslíš, maminko?“
„Ano, já to vím. Musím domů.“

Pan Kovář přemýšlí, co má dělat. Myslí na manželku, která maminku doma nechce. Jak se o ni sám postarám? Ale co mi radil poustevník? Jasně mi řekl, že si mám vzít maminku domů. Ano, poslechnu ho. On věděl, že mamince je zle. On ví, co mám teď udělat.

„Mami,“ říká tiše, „přijel jsem si pro tebe.“

Stařenka se po těch slovech rozpláče a nemůže a nechce přestat. Je to pláč z úlevy, že se konečně dočkala. Pláče štěstím a mezi vzlyky šeptá: „Domů, domů, domů.“

Pan Kovář bere vozík za zadní držadla a chystá se maminku odvézt. V tu samou chvíli je tu sestra, která to viděla na monitoru. „Zavezu ji na pokoj.“

„Ne, беру si maminku domů.“

„To přece nemůžete.“

„Můžu, a to hned,“ říká rozhodně a sestra už neříká nic, protože pan Kovář působí odhodlaně a bojovně.

Za hodinu si odváží syn svou matku domů. Šťastnou matku, ve které ožily ochablé síly. Pan Kovář nechce brát mamince radost, a proto před ní tají strach z toho, jak ji doma přijme jeho manželka. Neměl odvalu jí zavolat, a proto napsal jenom zprávu: Hanko, vracím se domů s maminkou. Nemohl jsem ji tam nechat.

Odpověď dosud nedostal. Jede proto pomalu a doufá, že to žena přijme a odpověď dostane.

Blíží se poledne a Tadeáš dokončuje výmalbu první místnosti. Maminka je s ním spokojená, protože nebrblá tak, jak to při této práci dělával tatínek. Pracuje rychle a oschlé plochy ukazují, že i dobře.

Když ho maminka pochválí, tak se zeptá: „A co bude k obědu?“

„Zapékané brambory.“

„To bude pochoutka. Tatínek už o tom ví?“

„Bez práce nejsou koláče.“

„Mami, prosím tě, jak to myslíš?“

„Měl malovat, a nemaluje.“

„Pracuje pro mne, a já pracuji za něho.“

„Hladem ho nenechám, neboj se.“

„Pojď se podívat, co už nakreslil.“

„Půjdu raději dodělat oběd.“

„Ne, mami, pojď se podívat, jak bude kaple vypadat. Řekneš, co se ti líbí nebo nelíbí.“

„Tak dobře, jenom nakouknu a půjdu vařit.“

Když vstoupí Tadeáš v pocákaném oděvu a maminka v zástěře do pracovny, tak tatínek jenom krátce odpoví na pozdrav. Nechce se nechat vyrušit. Oba návštěvníci si stoupají za něho, aby viděli na výkres.

„To je hlavice římsy. Chcete vidět celkový pohled?“

„Ano, tati, ukaž nám ho.“

Tatínek přerušuje práci a klade na stůl celkové pohledy na kapli.

„To je nádhera,“ hodnotí Tadeáš výkresy.

Také mamince se kaple líbí a nešetří chválou. „Máš šikovného tatínka, Tadeáši.“

„To já vím už dávno.“

„A máš také šikovnou maminku. Umí totiž nejlepší zapékané brambory na světě.“

„A jak víš, že máme zapékané brambory?“

„Voní to až tady a já už mám na ně takovou chuť, že přestávám mít chuť kreslit.“

Maminka se raduje, že se její chlapi těší na oběd. Odchází a mezi dveřmi oznámí: „Za čtvrt hodiny vás zavolám, jestli vydržíte tak dlouho čekat.“

„Čtvrthodinka! To se dá,“ projevuje tatínek spokojenost a s chutí dokresluje detail římsy. Tadeáš odbíhá na své pracoviště, aby ještě do oběda byla místnost hotová.

Pan Kovář se s maminkou i přes pomalou jízdu přibližují k domovu. Řidič zastavuje, aby se maminka mohla pokochat pohledem na město.

„Konečně doma. Jak je tu krásně!“ raduje se stará žena.

Její syn se však bojí, jaké bude doma přijetí. Vystupuje z auta, aby se uklidnil a nezkazil mamince slavnostní chvíle návratu. Zadívá se na město, na jejich dům. Budovali ho s Hankou celý život. A protože nemohli mít děti, tak se jejich obydlí podobá zámku. Krásné bydlení. Ale jaké to tam bude, až za chvíli přivezu maminku? Vyjde nám vůbec Hanka naproti? Zmizí všechna pohoda, kterou jsme až dosud spolu sdíleli? Ještě nikdy jsem neudělal něco, na čem bychom se nedohodli. Až dneska. Ale copak jsem mohl jednat jinak?

Muž vytahuje z kapsy mobil. Proč mlčíš? Proč nezavoniš známým signálem? Proč mi neoznámíš, že došla zpráva? Anebo mám zavolat já? Ne, nebudu volat. Co když mi Hanka řekne, že maminku nechce? Až přijedeme, tak ji přece nevyhodí.

Pan Kovář vrací mobil do kapsy a zadívá se ještě jednou na město. Přitom přemýšlí, co odpoví mamince, až se ho zeptá, proč tu tak dlouho stojíme.

„Zpráva!“ zvolá muž, když se ozve známý signál.

Spěšně vytahuje mobil z kapsy a s úlevou i s napětím zjišťuje, že je od manželky. Čte: „Felixi, za jak dlouho přijedete? Už vás čekám.“

Jediná věta zahání všechny chmury. Muž píše hned odpověď: „Děkujeme. Jsme doma za pět minut.“

Vstupuje do auta a oznamuje mamince: „Jedeme. Hanka je už na nás připravená.“

„To jsem ráda,“ říká k tomu stará žena, která dobře tušila, co až dosud znamenala synova zasmušilost.

V oznámeném čase přijíždí pan Kovář s maminkou ke svému domu. Hanka mává na přivítanou. Ale není sama. Kdo je tam s ní? Nějaká paní, která se také usmívá.

Muž opouští vůz a běží se přivítat s manželkou, která mu představuje usměvavou ženu: „Paní Váňová Maruška. Pracovala u nás, než šla na jaře do důchodu.“

Pan Kovář jí podává ruce a říká: „Jsem rád, že vás poznávám.“

„Poprosila jsem paní Váňovou, jestli by nám pomohla v péči o naši maminku. Jsem moc ráda, že naši prosbu přijala, a dokonce hned přišla, aby maminku uvítala.“

„Jste moc hodná, vítám vás u nás. Nepochybují, že si budeme rozumět, když si vás Hanka vybrala.“

Pak už se obě ženy vítají s maminkou, která následně s jejich pomocí vystoupí z auta. Několik metrů do domu je pro starou ženu obtížných, ale podpíraná třemi pomocníky dojde do vstupní haly, kde si všichni dávají na přivítanou po šálku kávy.

Pan Kovář jde zavést auto do garáže, ale nakonec je nechává venku, když si uvědomuje, že je bude ještě dneska potřebovat.

Zatímco Tadeáš zdolává v malování další místnost, tak Matěj s Barčou se připravují na svou žebráckou pochůzku. Přestože je venku velmi teplo, oblékají se tak, aby vzbudili soucit. Mají k tomu klid. Rodiče odjeli s Honzou k Františkově sestře, která je prosila o pomoc. Barča si našla na dně skříně šaty, které jsou pomačkané a očividně hodně staré. Matěj si zahrnul tatínkovy kalhoty, které už také dávno nenosí. Ze šňůry si stáhl roztrhané tričko, které maminka chtěla po vyprání uložit mezi hadry.

„Vypadáme jako žebráci,“ pochvaluje si Matěj to, jak se oblékli.

Krabice zůstává stejná, ale nápis na ní zní: „Žebráme na opravu kaple.“

Když se chystají opustit dům, tak zjišťují, že mají oba trému.

„Bojíš se?“ ptá se Barča.

„Asi trochu jo,“ přiznává Matěj.

„Já taky. Hlavně se bojím toho, že se nám budou lidi smát a nebudou nám věřit.“

„Pomodlíme se,“ navrhuje Matěj a začíná: „Duchu svatý, prosíme tě, pojd' s námi, když jdeme žebrot. Panno Maria, je to tvoje kaple. Pomáhej nám, prosíme, abychom vybrali dost peněz na její opravu. Amen.“

„Jdeme!“ zvolá Matěj a jako první vykročí z domu.

Po chodníku proti nim jdou starší manželé. Matěj si je otestuje, a když i Barča kývne, znamená to, že je osloví.

„Dobrý den,“ zdraví Matěj a jeho sestra se s pozdravem připojuje.

„Prosíme vás o peníze na opravu kaple, ve které bydlí poustevník.“

„Poustevník, kterého Musil pomlouval?“ ptá se muž.

„Ano,“ přikyvuje Matěj.

„A vy jste kdo?“

Matěj to vyvádí z míry. Neví, co má na to říct, a tak ho zastupuje Barča. „Jsme jeho děti.“

„Copak poustevník má děti? A nehrajete si na chudáky, abyste získali peníze pro sebe?“

„Ne,“ brání se Matěj.

„Jak vám máme věřit, že nejste podvodníci? Nechte toho a vraťte se domů, než na vás někdo zavolá policajty.“

Matěj s Barčou zůstávají stát na chodníku jako oparení. Manželé už s nimi nemluví a jdou si svou cestou.

Matěj se otočí na sestru. „Nevěří nám. Nenecháme toho?“

„Peníze musíme získat. Jdeme dál.“

Na protější straně silnice zastavuje krásné auto. Matěj zbystří pozornost. „Není to pan Kovář?“

„Je,“ přitaká Barča.

Je tomu tak. Z vozu vystupuje pan Kovář a přes silnici si to zamíří k nim.

„Jste to vy, Matěj a Barča?“ zeptá se muž.

„Ano,“ odpovídají jeden přes druhého.

„Co to děláte?“

„Sbírku dělat nesmíme, tak žebrou. Musíme sehnat peníze na kapli.“

„Nechte toho žebrot a vraťte se domů.“

„Neděláme nic špatného, není to sbírka,“ brání se Matěj.

„Jsou rodiče doma?“ ptá se pan Kovář.

„Ne. Jsou u tety, přijedou až večer,“ odpovídá Barča.

„Dobře, přijedu večer. Nebo ještě lépe, necháme to na zítřek.“

„Proč na nás chcete žalovat?“ zvolá Matěj.

„Nechci s nimi mluvit o vašem žebrot. Ale povím jim to, co teď řeknu vám. Poustevník mi moc pomohl s maminkou. Je to jeho zásluha, že už ji máme doma a je všechno v pořádku. Chci se poustevníkovi odměnit. Veškerý stavební materiál i jeho dovoz na staveniště uhradím sponzorským darem. Nemusíte žebrot, protože materiál vám dodám ihned, jak bude potřeba.“

Matěj s Barčou stojí a nejsou schopni slova. Hledí na muže před nimi, který jim podává ruku, aby takto stvrdil svůj závazek.

Před odchodem ještě řekne: „Přijdu zítra kolem druhé hodiny k vám, abych to s rodiči projednal. Kdyby tatínek nemohl, tak ať mi zavolá.“

Pan Kovář odchází k autu, otáčí se a zřejmě se vrací domů.

Matěj s Barčou se na sebe podívají a stydí se, jak vypadají. Rozběhnou se, aby byli co nejdříve doma.

Matěj se jde převléct, zatímco Barča zůstává u svého Amise, který kňučí štěstím, že se jeho paní vrátila. Hází mu balónek co nejdál a pozoruje, jak pes utíká za ním.

„Pane Bože, krásně jsi Amise stvořil, krásně jsi stvořil i lidi, kteří si umějí pomáhat,“ modlí se děvče, „krásně jsi stvořil i pana Kováře, který tě sice nezná a nechodí proto do kostela, ale má dobré srdce, protože je má od tebe.“

Amis opět v akci

Po nedělní mši svaté se poustevník dozvěděl od Tadeáše, jak jeho tatínek pokračuje na projektu poutní kaple. S radostí mu přitom sděluje: „Pane Josefe, budete tam mít postel i stůl a skříň na věci.“

„A bude to ještě poustevna, když tam budu mít takové pohodlí?“

„Budete tam bydlet sám, takže poustevníkem zůstanete.“

Barča se přidává k Tadeášovi. „Budete se za nás všechny modlit, a tak budete náš poustevník.“

„Pořád to bude poustevna,“ přidává se Matěj, „nebudete tam mít televizor ani počítač.“

„I koupat se budu venku jako dosud,“ přitakává pan Josef.

„Říkal jsem tatínkovi, ať vám tam udělá alespoň sprchový kout. Ale on mě odbyl, že to není byt, ale poutní kaple.“

Poustevník příkyvuje, že tatínek má pravdu, ale pak už přeje svým mladým kamarádům krásnou neděli a vydává se ke svému domovu.

Nedojde však ani na konec přilehlé ulice, když ho dobíhají Matěj s Barčou. Otáčí se k nim a zeptá se: „Na co jste zapomněli?“

„Mohli bychom k vám odpoledne přijít?“ ptá se děvče, „máme pro vás zprávu, o které ještě nevíte. Tadeáš nemůže, jde někam s rodiči.“

„Samozřejmě. Budu se na vás těšit.“

„A můžeme vzít Honzu?“

„Jistě. Přece ho nenecháte doma samotného.“

„A Amise?“

„Přijďte všichni, budu moc rád.“

Děti se radostně vracejí, ale muž uvažuje: Co jsem to za poustevníka, když chodím mezi lidmi a lidé chodí zase za mnou? Asi jsem víc farář než poustevník. Voláš mě nazpět do kněžské služby, Pane Ježíši? Udělej, jak ty chceš. Věřím, že lidi, kteří přijdou za mnou, posíláš ty. Proto jim otevírám srdce tak, jak je otevíráš pro ně ty.

Upachtěný dochází poustevník po hodině cesty ke svému obydlí a hned si všimá, že tu někdo byl. Snad ne zase zloděj! Vchází do prostoru kaple, kde je všechno rozházené. Je tomu tak. Peníze ukryté na dně rozvrzané skříňky jsou pryč.

„Ach, proč?“ zaúpí poustevník, „z čeho budu žít v zimě. Andělé, proč jste mi peníze neuchránili! Kde jste byli? Měl jsem alespoň něco, teď už nemám ani na chleba.“

Poustevník vychází před kapli, usedá na pařez a nemůže zadržet slzy. Tolik jsem se nadřel a nachodil, ale teď z toho nemám nic. Nechtěl jsem žebrat, ale co mi teď zbude? Zdrcený muž vstává a pomalými kroky směřuje ke studánce. Tam si leje studenou vodu na hlavu a prosí: „Panno Maria, uzdrav mou smutnou duši a pomoz mi v této situaci. Nemám nic, vůbec nic. Jsem úplně chudý. Ale asi je to tak dobré. Nemám nic, ale mám nejvíc, protože mám celé srdce volné pro Boha. Jsem tvůj, dobrý Bože, a ty se o mě postarej, moc prosím.“

Poustevník se vrací od pramene ke kapli a utěšuje se, že dneska má ještě co jíst. Ale co budu mít k jídlu zítra? Chtěl jsem jít nakoupit, ale teď nemám za co. Je neděle, nebudu si kazit sváteční den přemýšlením, co bude zítra. Dobrý Bože, prosím, ty se o mě postarej. Jsem přece tvoje dítě. A rodiče se o své děti starají, aby nebyli hladoví.

Po obědě se poustevník modlí, a pak už slyší blížící se děti i ňafajícího psa. Napadá ho: ten mi může pomoci najít zloděje! V kapli jsem skoro vůbec nebyl, stopy by tam měly být zachovány.

„Chvála Kristu,“ zdraví Matěj a také Barča i Honza.

„Chvála Kristu,“ odpovídá poustevník, „vítám vás v poustevně.“

„Něco jsme vám, pane Josefe, donesli,“ oznamuje Barča a vytahuje z igelitky zabalené meruňkové koláče.

Staví je na stůl, a když z nich sundá papír, tak poustevník zajásá: „Díky Bože, že se o mě staráš, mám jídlo na zítra.“

„To máte moučník na dnešek,“ opravuje ho Barča.

„Na zítřek, dneska už mám po obědě.“

Poustevník se zadívá na děti, které se posadily proti němu na lavičku. „A teď ven s tou vaší zprávou, o které nic nevím. A pak vám řeknu já zprávu, o které zase vy nic nevíte.“

Barča se ujímá slova a popisuje poustevníkovi, jak sháněli peníze na materiál stavby. Boží muž zděšeně naslouchá tomu, jak nejprve dělali sbírku a pak žebrali. Ale nakonec se nesmírně raduje, když se dozví o sponzorovi, který materiál dodá.

„Pán Bůh se postaral,“ hodnotí poustevník zprávu o penězích na opravu kaple.

„A postará se vždycky?“ ptá se Matěj.

„Postará se vždycky, když mu člověk věří a všechno mu svěří.“

„Musí věřit?“

„Ano. Musíme se v tom cvičit všichni. A teď k tomu budeme mít příležitost.“

„Teď?“ diví se Matěj.

„Ano, teď,“ odpovídá poustevník, spíná ruce a začíná se modlit: „Dobrý Bože, přišel jsem o všechny peníze, které jsem si našetřil. Pomoz nám je objevit. Moc prosíme, amen.“

„Co se stalo, pane Josefe?“ zvolá Matěj hned po skončení modlitby.

„Někdo vás vykradl?“ ptá se Honza.

„Ano, vzal mi všechny mé našetřené peníze, které jsem si vydělal. Zítra nemám ani na chleba.“

„Co to bylo za darebáka?“ vzkřikne Honza.

„Vypátráme ho,“ zvolá Barča rozhořčená a ukazuje na Amise.

Pes si klidně leží, hraje si s trávou, která se pohupuje ve větru.“

„Amisi, půjdeme hledat,“ poroučí Barča psovi.

Jakmile pes uslyší slovo „hledat“, okamžitě vyskočí a čeká na další povely.

Poustevník vede Barču do kaple a nechává psa nasát stopu především v místech, kde byly ukradeny peníze. Amisovi trvá jenom chvíli, než najde stopu na zemi a sleduje ji až ven před kapli.

„Hledej, hledej,“ povzbuzuje Barča psa, ale není to ani potřeba, protože Amis už jistě sleduje stopu na cestě, která směřuje dolů do města.

Barča drží psa na vodítku a krotí ho, aby nedivočil a postupoval pomaleji. Husím pochodem a bez mluvení jdou za nimi poustevník, Matěj a Honza. Všichni jsou napjati, aby Amis neztratil stopu a dovedl je do cíle.

Bez problémů dochází pátrací skupina do města. Ani zde pes neztrácí stopu. S jistotou zamíří k minisidlišti nízkých omšelých paneláků. Silnice tu ústí do prostranství, kde se mísí chodci s dětmi, které tu běhají a jezdí na koloběžkách i kolech.

„Tady to bude problém,“ tuší poustevník, že ve změti stop ztratí pes cestu za zlodějem.

A je tomu tak. Amis má sice čumák stále při zemi, ale dál nepostupuje.

„Amisi, hledej,“ povzbuzuje ho Barča, ale marně.

Stopař se sice snaží, ale vrací se, znovu se vydává dopředu, až nakonec zůstává bezradně stát a štěká na děti, které se míhají kolem něho.

„Došli jsme,“ oznamuje Barča to, co všichni vidí.

Matěj jí radí: „Vrať se nazpět, aby pes znovu našel stopu.“

„To už udělal několikrát sám.“

„Stopy jsou tu smazané, je tu velký pohyb lidí,“ hodnotí situaci poustevník.

„Mám nápad,“ hlásí se Honza, „co kdybychom psa zavedli ke vchodům jednotlivých domů.“

„To je dobrý nápad,“ chválí ho Matěj.

Barča však pochybuje. „Tam je to podobné, pořád tam někdo chodí, děcka tam lítají.“

Poustevník se nechce vzdát, a proto se přidává ke klukům. „Zkusit bychom to mohli.“

„Dobře,“ souhlasí Barča a dává Amisovi povel k hledání.

Jindy by při takovém povelu vyskočil pes radostí, ale teď se jenom neochotně zvedá ze země a rozhlíží se kolem sebe. Zajímá se o muže, který za sebou táhne vozík přikrytý starou plachtou.

„Amisi, ke mně!“ dává mu Barča povel.

Pes však zůstává stát a protahuje tělo i ocas k útoku.

„Drž ho!“ přikazuje poustevník Barči.

Ale to už pes vyráží do útoku proti staršímu muži, který se leká a zůstává stát. Poustevník přistupuje rychle k Barči a chytá napjaté vodítko.

„Amisi,“ okřikuje rozružené zvíře Barča.

Poustevníkovi svitne jako prvnímu. To je on. Zloděj! Proto na něho Amis tak doráží.

„Udeřím na něho, jestli je to on,“ říká poustevník do ucha Barči, která následně uklidňuje psa tím, že ho chválí za vypátrání zloděje.

„Dobrý den, pane,“ zdraví poustevník snad šedesátiletého muže.

Oslovený odpovídá na pozdrav jenom lehkým přikývnutím.

„Pane,“ pokračuje poustevník, „psovi se nelíbíte, protože ve vás vidí zloděje.“

„Co si to dovoluujete?“ brání se muž.

„Pes šel po vaší stopě a našel vás.“

„Spletl se. Kdoví, co cítil.“

„Je to cvičený pes, nemýlí se.“

„Nemám se s vámi co bavit, spěchám domů.“

„Když se nemáte co bavit se mnou, tak se budete muset bavit s policií,“ říká výhružně poustevník.

„Pusťte mě domů, čekají mě tam hladové děti.“

„Vy snad už nemáte děti.“

„Jsem jejich děda. Otce zavřeli do kriminálu, matka je bez peněz. Byl jsem jim koupit jídlo.“

„Za ukradené peníze.“

„Děti mají hlad, pojd'te se podívat.“

„Dobře, jdu s vámi.“

Poustevník kývne na Matěje, aby šel s ním. Oba pak jdou za mužem, který táhne vozík k poslednímu paneláku. Poustevník se tiše modlí: „Duchu svatý, ukaž mi, co mám dělat.“

Sotva přijede děda před vchod, tak se vyrojí pětice dětí. „Dědo, dědo,“ volají jeden přes druhého a stahují plachtu z vozíku. Najdou si sáček s rohlíky a berou si po dvou do každé ruky a hltavě se do pečiva zakusují.

Přichází také zřejmě maminka, vyhublá, chudě oblečená. „Dědečku, kde jsi vzal peníze? Děcka jsou hladová, včera i dneska nejedla. Ty jsi náš zachránce.“

Poustevník neříká nic, ale má se k odchodu. „Matěji, pojd', tady je všechno v pořádku.“

Matěj se nehýbe z místa, ale když je poustevník několik metrů od něho, tak běží za ním. „Pane Josefe, je to za vaše peníze. Zavolejte policajty na toho zloděje.“

„Ten pán není zloděj.“

„Ukradl vám peníze a koupil za to jídlo.“

„Děti, jejich matka i on měli hlad. Musel pro ně obstarat jídlo, proto není zloděj, ale zachránce rodiny.“

„Takže vy mu ty peníze necháte? A z čeho budete žít vy?“

„Pán Bůh se postará.“

Konec rozhovoru už slyší také Barča s Honzou, kteří jsou také z jednání poustevníka rozpačití. Jejich dospělý kamarád však už odkládá veškerou zasmušilost. „Nic nemám, jsem jako pták, kterému Pán Bůh každý den připraví jídlo.“

„Ale vy nejste pták,“ namítá Barča.

„Neumíte lítat ani vyzobávat červy,“ přidává se Honza.

„Ale mám vás a přinesli jste mi buchy. Jak se na ně těším. Poděkujte moc mamince. Zprávu o sponzorovi jste mi řekli, utíkejte domů. Je krásně, běžte se vykoupat.“

„A co vy, pane Josefe, budete dělat.“

„Půjdu na procházku lesem a budu chválit Boha. Mám před sebou krásné odpoledne.“

„Na shledanou,“ loučí se Barča a přidávají se k ní také Matěj s Honzou.

„Na shledanou a Bůh vám žehnej,“ odpovídá poustevník a otáčí se k cestě, která vede do lesa a k jeho kapli.

Matěj s Barčou se vracují domů a čekají, že je rodiče potěší dobrou zprávou o návštěvě pana Kováře.

„Pan Kovář tu byl a dodá veškerý majetek na opravu kaple,“ potvrzuje tatínek sponzorský dar.

Poté, co Matěj s Barčou sdělí rodičům, že poustevník byl okraden, řekne tatínek i svůj problém: „Zítra nepříjdu na stavbu dva pomocníci. Jeden se zranil a je v nemocnici a druhý si našel lépe placenou práci.“

„Co budeš dělat, tati?“ stará se Matěj.

„Těžko teď seženu náhradu. Práce se zpomalí, budou hrozit penále za opožděnou dodávku. Dva pomocníci jsou strašně moc.“

„A já bych to nezvládl?“

„Až budeš mít patnáct roků, tak tě na prázdniny zaměstnám. Ale teď to nejde.“

„Třeba někoho seženeš,“ utěšuje Barča tatínka.

„Všichni, kteří chtějí pracovat, jsou na stavbách. Neznám nikoho, kdo by k nám mohl nastoupit.“

„Mám nápad,“ zvolá Barča, „roznese po městě lístky a někdo se přihlásí.“

„Dá vám to moc práce, vytisknout lístky bude stát i peníze, ale výsledek... Zkusit to snad můžeme.“

„Tati, nebuď takový pesimista.“

„Mám obavu, že když se dostaneme do skluzu, tak se nedostaneme k opravě poustevníkovy kaple. Proto nemám tak velkou radost ani ze sponzorského daru pana Kováře.“

„Mám ještě lepší nápad,“ zvolá opět Barča.

„Copak? Snažím se být optimistický.“

„Oprava kaple je v ohrožení. Poustevník je v ohrožení, že se stane žebrákem. Poustevník si může na stavbě vydělat peníze, a bude se moci opravovat kaple.“

„To je výborný nápad,“ jása Matěj, „ohrožená oprava kaple a ohrožený poustevník, to jsou dva mínusy. Když znásobíme dva mínusy, je z toho docela významný plus. Ty budeš mít dělníka, poustevník si vydělá peníze, bude opravená kaple.“

„Viděli jste, aby poustevník pracoval na stavbě?“ pochybuje tatínek.

„Tati, už zase jsi pesimista,“ odpovídá hned Barča, „naš poustevník je moderní poustevník.“

„A určitě se nebojí práce,“ přidává se Matěj,

„Modlí se a pracuje,“ dodává Barča.

„Poustevník pracuje v samotě,“ namítá tatínek, „na stavbě nebude mít klid, chlapi jsou tam hrubí, padají neslušná slova. Nevím, jestli by to tam vydržel.“

„A myslíš, tati, že poustevník je slabší než ty?“

„Barčo, určitě je lepší než já.“

„Ty to tam na stavbě s hrubými chlapy vydržíš, a on to nezvládne?“

„Už neříkám nic,“ ustupuje tatínek, „půjdeme se ho zeptat.“

„A hned, teď by měl být doma,“ rozhoduje Barča a tatínek přikyvuje.

Během pár minut se Barča a Matěj vydávají se svým tatínkem horní cestou k polorozbořenému poutní kapli.

Poustevník je šťastný, že se může v krásném nedělním odpoledni modlit. Už před chvílí odložil breviář a nyní posunuje zrníčka při modlitbě růžence. Děkuje Pánu Bohu a také prosí, aby se o něho postaral tak, jak se stará o ptáčky v přírodě.

„Pane Josefe, pane Josefe!“ zaslechne volání.

„Že by Horákovi? Vždyť tu před chvílí byli.“

Ale to už je volání blíže a poustevník poznává, že jsou to skutečně Barča s Matějem.

„Pane Josefe,“ volá děvče, když přibíhá až k Božímu muži, „máme pro vás návrh.“

„Pověz! Jaký?“ odpovídá poustevník a všimá si pana Horáka, který přichází notně upachtěný.

Barča však nevydrží čekat na přivítání obou mužů a vzrušeně oznamuje: „Tatínkovi odešli dva pomocníci na stavbě. Mohl byste dělat pomocníka, aby se stavba nezpozdlila a mohla se opravit kaple?“

Poustevníkovi se rozbuší srdce. Tak rychlou odpověď na modlitbu přece jenom nečekal. Budu mít práci? To je úžasné! Vydělám si peníze, a nebudu muset nikde žebrať.

Poustevník je silně vzrušený, ale navenek se snaží o vlídné a klidné přivítání pana Horáka, který se však omlouvá: „Promiňte, prosím, že vás rušíme v neděli odpoledne. Ale děcka mě vyprovokovala.“

„Neomlouvajte se, prosím, jak slyším, tak mi nesete úžasnou zprávu.“

„Jsem v úzkých, a tak jsme přišli...“

„Právě jsem se modlil, aby se Pán Bůh o mne postaral. A vidíte, jak se stará.“

„Vy byste tedy chtěl u nás pracovat jako pomocná síla?“

„Budu rád, když vám pomůžu a vydělám si peníze na živobytí.“

„Je to namáhavá práce.“

„Myslím, že mám síly dost. A zvyknu si.“

„Takže můžete zítra nastoupit?“

„Ano. Ale nemám pracovní oděv.“

„To je naší povinností vám ho dát.“

Pan Horák poté vysvětluje poustevníkovi, co bude náplň jeho práce. Domlouvají se, že přijde o půl hodiny dříve, aby mohl absolvovat bezpečnostní školení.

Pak už se loučí. Přitom Barča říká poustevníkovi: „Budete muset pracovat za dva.“

„Barčo, nebuď drzá,“ napomíná otec dceru a vysvětluje, že přišel dneska o dva pomocné dělníky.

„Takže sháníte ještě jednu pracovní sílu?“

„Ano. Ale jsem šťastný, že mám alespoň vás.“

„Napadá mě..., zkusím to.“

„Co vás napadá.“

„Ten muž, co mě dneska okradl, je bez peněz a nevypadal, že by nemohl pracovat, i když už byl starší. Můžu mu navrhnout práci u vás?“

„Jistě,“ odpovídá pan Horák, „nemusel by dělat těžkou práci. Byl by u vrátku, nakládal by cihly, míchal maltu.“

„Zajdu za ním hned,“ slibuje poustevník a loučí se s návštěvou, která mu přinesla hodně radosti.

Netrvá to ani hodinu po odchodu Horákových z poustevny a pan Josef klepe na dveře bytu, ve kterém bydlí muž, který ho dneska okradl.

„Dobrý den,“ zdraví poustevník, když mu vypátraný zloděj otevírá.

Lekne se. Poznává poustevníka hned. Vylekanýma očima zírá na příchozího.

„Pane Součku,“ oslovuje návštěvník domácího pána podle nápisu na zvonku. „Dnes jste mně sebral všechny mé úspory. Jsem na mizině. Ale peníze od vás nechci. Jste chudí a potřebujete je. Nastupuji zítra na stavbu, abych si peníze vydělal. Dojednal jsem, že můžete nastoupit se mnou. Pan Horák, to je parťák, mi slíbil, že bude mít ohled na váš věk. Vyděláte si peníze a budete mít na jídlo pro děti.“

„Oni by mě vzali?“

„Ano, zítra můžete nastoupit.“

„Pracoval jsem na stavbách. Ale už nemám tolik síly.“

„Nebojte, budeme tam spolu. Vypomůžete mě, já pomohu vám.“

„Dobře, budu rád.“

Poustevník se loučí a přeje dobrý večer. „Zítra ráno ve tři čtvrtě na pět se pro vás zastavím.“

„Děkuji, moc děkuji.“

Pan Josef vychází z domu ve vlahém podvečeru. Cestou do poustevny se modlí růženec, ve kterém Boha chválí za to, jak se stará o svého poustevníka.

Nečekaná návštěva

Pan Souček s poustevníkem se brzy zapracovali a jejich parťák pan Horák si nemůže jejich práci vynachválit. Práce na stavbě pokračuje rychleji, než bylo plánováno. Proto se počítá s tím, že by v polovině prázdnin mohly začít práce na opravě poutní kaple. Stihne však do té doby vyřídit Tadeášův taťinek stavební povolení?

Největším problémem byla příjezdová cesta. Poustevník po ní sice z města chodívá a také jeho návštěvníci po ní stoupají k jeho obydlí, i když je zarostlá a místy je to jenom úzká pěšina. Ale je to skutečně povolená cesta k poutní kapli, kterou by stačilo obnovit? Získat povolení ke stavbě nové cesty by trvalo několik měsíců. A pak: kdo by novou cestu vybudoval?

S úzkostí šel pan Kučera na geodézii, aby ve starých mapách našel záznam o veřejné cestě. Jásal a děkoval Bohu, když si nesl odtud potvrzení, že ke kapli vedla obecní cesta. Kdysi ji zbudovalo město, a proto byla a je městským majetkem. Panu Kučerovi se pak podařilo přimět městský úřad, že z rezerv cestu vyčistí a vyspraví ji návozem šterku.

V polovině srpna byla cesta hotová a pan Kovář mohl začít navážet materiál potřebný ke stavbě. V té době o rekonstrukci vědí snad všichni lidé ve městě. Věřící to samozřejmě vítají, ale proti nejsou ani lidé, kteří do kostela běžně nechodí. Návrh rekonstrukce poutní kaple i přilehlého areálu se zázračnou studánkou je zdařilý a město tak podle mínění mnoha občanů získá nový cíl rodinných nedělních výletů. Také poustevníka znají téměř všichni obyvatelé města a opravenou kapli mu přejí. Vždyť tolika lidem pomohl dobrou radou a modlitbou vyprosil Boží pomoc.

Nepřátelé projektu opravy poutní kaple by se dali spočítat na prstech jedné ruky. Patří k nim Musil, který v sobě nedokázal potlačit nepřítelství vůči poustevníkovi, který je pro něho stále bezdřákem. Nemůže se smířit s tím, že mu významní sponzoři města opravují kapli. Nepřesvědčilo ho ani to, že poustevník nastoupil do práce jako stavební dělník, když předtím odpustil zoufalému Součkovi, který ho z hladu okradl o vydělané peníze. Při práci na poli si Musil všiml, jak auto naváží materiál na stavenišť. A protože skončil dnes práci záhy po poledni, rozhoduje se, že se půjde na kapli podívat. Ví, že poustevník je na stavbě, a tak tam na nikoho nenarazí.

Je pošmurno a s podobnou náladou stoupá Musil ke kapli. Jakmile dorazí na místo a ujistí se, že tu nikdo není, prohlédne si zblízka nejenom zdevastovanou kapli, ale i navožený, nepochybně kvalitní materiál. Zmocní se ho vztek. Jak je možné, že se tu bezdřák tak roztahuje? Copak nechápou sponzoři, komu vlastně pomáhají? Ano, dovede si ten cizák získat lidi! Ale o co mu jde? Teď je poustevníkem, ale po příštích volbách bude starostou. Už jsem slyšel takové řeči!

Vztek lomcuje Musilem tak, že jedná takřka nepřičetně. Rozhazuje cihly i pytle se stavebními hmotami. Ale to je mu málo. Já mu ukážu, soptí v duchu. Ať pozná, s kým má tu čest. Vlomí se přes chatrnou zábranu do kaple a rozhazuje lůžko a další věci skromného obydlí.

Vybíhá ven a přehlédne spoušť, kterou zanechává. Vztek v něm pomíjí, nikoliv zášť, kterou v sobě živí. Proto polohlasem, ale výhružně říká: „Boj pokračuje, bezdřáku, a neskončí, dokud tě odtud nevyštvu.“

Musil si uvědomuje, jak závažný skutek spáchal. Proto se rozhlíží, zdali ho přece jenom někdo nepozoroval. Ne, nikdo tu není. Kdo by tu také co pohledával. Přesto se nevrací do města širokou obnovenou dolní cestou, aby na někoho nenarazil. Od kaple stoupá k horní cestě, ale i tu opouští. Je to únavné klopýtat v nerovném terénu, zakopávat o uhnílé pařezy, prodírat se náletovými keři. Strne, když slyší hlasy. Ukryje se tak, aby viděl na cestu. Cuká to v něm, když spatří Tadeáše, Matěje a Barču. Teď mám možnost, abych se jim odvděčil. Stejně za to všechno můžou oni. Ne, nesmím, poroučí si. Hned by se vědělo, že jsem řádil u kaple já. Ještě na ně dojde. Musím si s nimi vyrovnat účty.

Když se skupinka dětí vzdálí, vystupuje Musil z úkrytu. Teď už můžu jít po cestě. Kdo by tady ještě šel! Za chvíli ti holobrádci poznají, že mají proti sobě sílu, která bude útočit, až zvítězí. Ne, domů nepůjdu. Lidé mě musí vidět na veřejnosti, aby je ani nenapadlo, že jsem byl v lese u kaple. Zpráva se rozletí. Všichni to budou přemítat a já budu v klidu naslouchat, zajímat se jako ten, kdo nic neví.

Poustevníkovi přátelé docházejí ke kapli a už shora vidí navožený materiál. „Hurá!“ zvolají. Ale jejich radost se brzy mění v rozčarování. Vidí spoušť a nechápou, co se tu vlastně stalo.

První se vzpamatovává Barča, jejíž Amis znepokojeně vrčí a poštekává. Zvolá na kluky: „Nechod'te tam, ať nezahladíte stopy!“

„Kdo to mohl udělat?“ naříká Tadeáš.

„Zavoláme policajty!“ navrhuje Matěj.

„A myslíš, že je to bude zajímat? Nic se tu neztratilo, tak co. Ještě to bude na nás.“

„Ale přece něco udělat musíme!“

Tadeáš chvíli přemýšlí a pak navrhuje: „Zajdeme to říct poustevníkovi.“

Matěj však odsekne: „Tak mu moc nepomůžeme.“

Barča hladí svého Amise a klíčí v ní plán. Tu musí být strašně moc stop po tom darebákovi. Pes ho najde tak, jako vypátral pana Součka.

„Kluci!“ volá Barča na hochy, kteří se prou o to, co by se mělo teď udělat.

„Co je?“

„Mám nápad. Vypátráme toho darebáka.“

„Ale poustevník tu není.“

„Budeme po něm pátrat sami. Nesmíme ztrácet čas, než se zahladí stopy.“

„Nemáš strach?“ zeptá se Tadeáš, který má obavy ze střetu s neznámými násilníky.

„Amis nemá strach. Podívej, jak je neklidný. Čeká jenom na povel. Já s ním strach nemám.“

Matěj šťouchne do kamaráda. „Holka strach nemá a my budeme podělaní? Jdeme s ní.“

Barča sestupuje se psem ke kapli, kde pes nasává všude přítomnou stopu. Chvíli mu trvá, než najde stopy, které míří na stráň. Ale už po ní peláší do svahu. Nahoře si všichni myslí, že půjdou za psem po cestě. Ale zvíře se od cesty odklání a čichá stopu mezi pařezy.

Tadeáš chytá za rameno kamaráda. „Tam nechod'. Ten darebák se tam šel asi vyčurat.“

„Počkáme na ně, až se vrátí,“ souhlasí Matěj.

Ale Barča volá z keřů: „Za mnou!“

„To je blbě!“ odpovídá Tadeáš.

Také Matějovi se z cesty nechce a tvrdošijně sedí na suché mezi.

Barča volá už z dálky: „Pojd'te za námi!“

Tadeáš cosi zabručí, ale Matěj už je jiného názoru. „Pes je chytřejší než my.“

Kluci se vydávají za Barčou, která musí opětovně oznamovat svou polohu, aby ji kluci doběhli.

Když pak vidí Tadeáš s Matějem, s jakou jistotou Amis postupuje, tak už nic nenamítají, i když se musejí prodírat hustým porostem, nebo upadnou, když zakopnou o ukrytý pařez.

Konečně Amis vyvádí skupinku na cestu.

Tadeáš znovu brble: „Mohli jsme jít po cestě přímo.“

Barča ho hned usadí. „Nechápeš, že ten darebák šel mimo cestu, aby nikoho nepotkal?“

Amise takové diskuze nezajímají a postupuje podle stop, které jsou zatím zřetelné. Brzy tak dosahuje prvních domů a sleduje stopu směrem do města. Kluci i Barča s úzkostí sledují, aby se pes nedostal do míst, kde množství nových stop překryje stopu darebáka. Všichni si pamatují, jak tomu bylo, když pátrali po zloději peněz.

Ale to už je Amis vcelku jistě na náměstí a na chodníku zaváhá. Musí se vrátit, aby znovu nasál stopu.

„Andělé, pomozte mu,“ modlí se Tadeáš a Matěj s Barčou se potichu k prosbě přidávají.

Míjejí kostel. Tadeáš to má zažité a v duchu zdraví Pána Ježíše ve svatostánku. Matěj si toho všimá a také se ukloní svému Spasiteli. Barča má co dělat, aby s Amisem pokračovali správně ve zmeškané stopě, neboť i nyní se tu pohybují chodci.

Najednou pes ztrácí jistotu a ostře v rychlých nádeších hledá stopu.

„Bude v hospodě!“ zvolá Matěj, „Barčo, zkus s ním jít do vchodu.“

„Ale tam nesmím.“

„Riskni to!“

„Nevyhodí mě?“

„Nedáme se, zkus to!“

Barča táhne Amise vodítkem ke vstupním dveřím do hospody. Když je Matěj otevře, tak pes vběhne dovnitř a tam naseje známou stopu. Běží k lokálu, kde ho ve vstupních dveřích drží Barča na vodítku. Zdá se, že ji pes přetáhne, proto jí přichází Matěj na pomoc.

Ale stává se to, čeho se Barča bála. Amis začíná zuřivě štěkat, protože cítí, že sledovaný člověk je nablízku.

„Běžte s tím psem okamžitě ven!“ křičí majitel na příchozí.

„To nejde!“ odpovídá mu Barča.

„Proč?“

„Pes tu cítí darebáka, co rozházel cihly.“

„Koho?“

„Darebáka.“

„Co si to dovoluujete! Tady chodí jenom slušní lidé.“

„To říká pes!“

„Pes přece nemluví. To říkáš ty. Hned zmizni!“

Amis však štěká ještě zuřivěji a majitel se ho bojí. Od jednoho ze stolů vstává Lojza, aby tu udělal pořádek. Jde přímo ke dveřím, kde se marně snaží Barča zkrotit Amise.

„Proč štěká?“ křičí na Barču, aby přehlušil štěkání.

Barča odpovídá co může nejhlasitěji: „Chce za darebákem, který všechno rozházel u poustevníka.“

„U poustevníka?“ ujistňuje se Lojza, který začíná tušit, proč pes dorazil až sem.

„Ano, u poustevníka.“

„Tak ho nechej!“

„Co mám nechat?“

„Nech jít psa po stopě.“

Barča uvolňuje vodítko a Amis se okamžitě rozbíhá místností, až dorazí ke stolu, za kterým sedí Musil.

Pes se přece jenom uklidňuje, když dorazil k hledanému člověku.

Hněvem však plane Lojza. „Musile, varoval jsem tě, abys toho nechal.“

„Nic jsem neudělal,“ odpovídá host s pivem v ruce.

„Ten pes není blbý. Našel tě. A jestli jsi zapomněl, co jsi udělal, tak ti to řeknou tady ti mladí.“

Lojza pokyne na Matěje, který spustí: „Rozházel jste cihly a pytle. Všechno jste zpřevracel poustevníkovi v jeho bydlení. Ale Amis vás našel. Šel perfektně po vaší stopě až sem.“

„Co to blábolíte? Jsem už dlouho tady v hospodě.“

„Lžete!“ vstupuje do hovoru majitel, „nejste tady ani hodinu.“

„Vstaň!“ zakřičí Lojza na Musila.

„Půjdeš sám, anebo tě mám vynést v zubech?“

„Nemáš mě co vyhazovat!“

„Lumpové mezi nás nepatří. Zaplat' a vypadni! A nevkročíš sem, dokud se poustevníkovi neomluvíš!“

„Já a omluvit se poustevníkovi? Nikdy!“

„Když nikdy, tak si tady nikdy nevypiješ ani korbel piva.“

„To je diskriminace. Já si mohu dělat, co chci.“

„Tady platí jisté zákony. Za pořádek tady ručím já. A lidé, kteří rozhazují nábytek, sem nepatří. Dokud se poustevníkovi neomluvíš, tak sem nevstupuj!“

„Obejdu se,“ pronáší vzdorovitě Musil, vytahuje peníze a pokládá je na stůl. Přitom zvolá tak, aby ho slyšela celá hospoda: „Ten bezd'ák vám ještě ukáže a budete se mně omlouvat!“

„Zmizni, nemáš tu co pohledávat!“ zvolá na něho přísně Lojza a Musil odchází raději sám, než by ho Lojza vynesl, jak je tady zvykem.

Když se za ním zavřou dveře, tak Lojza poručí dětem po půllitru limonády a psovi masové odřezky. Teprve teď mohou Tadeáš, Matěj i Barča v klidu říct, co se u kaple a v kapli stalo.

Cestou z hospody se děti zastavují v kostele. V předsíni se za všechny modlí Tadeáš. „Dobrý Bože, děkujeme ti, že to všechno dobře dopadlo. Děkujeme za Amise, že jsi ho tak krásně stvořil. Za jeho čich, za to, že je tak bystrý.“

Ještě chvíli se skupinka tiše modlí. Ale když Amis opakovaně zakňučí, tak odcházejí.

Spěchají na stavbu, aby všechno sdělili poustevníkovi. Ten se zprvu poleká, když mu Barča vypráví, jak to vypadá v jeho bydlišti.

„Kdo to mohl udělat?“ zanaříká poustevník.

„Už jsme ho vypátrali, je to Musil.“

„Tak to není nový nepřítel. Copak se nezmění? Už jsem se za něho tolik modlil!“

„Možná ho změní pivo,“ zvolá Matěj a vypráví poustevníkovi, co se událo v hospodě a jakou podmínku Musil vyfasoval.

Poustevník pokyvuje hlavou. „Ten pan Lojza už mi tolik pomohl. I za něho se musím více modlit, vždyť je pokřtěný. A srdce má dobré.“

Poustevník se musí vrátit na stavbu k úklidu. Tadeáš doprovodí své přátele k jejich domu a pak i on zamíří k domovu.

Na stavbu, kde pracuje poustevník, přijíždí černé auto. Vystupuje z něho pan farář a posílá pro pana Josefa. Poté se kněz loučí s mužem ve voze a odchází zpět do středu města.

Chlapi jsou už v provizorní šatně a převlékají se z pracovního oděvu do svého. Všimají si krásného auta, a když přichází parťák se vzkazem, že je to návštěva pro pana Josefa, tak si ho dobírají: „Už pro tebe jedou. Budeš ministrem.“

„Kdo to může být?“ ptá se poustevník více pro sebe.

Chlapi mají ještě nějaké veselé poznámky, ale on už je nevnímá. Tuší, kdo je v autě, které je mu povědomé. Spěchá, aby host na něho nemusel čekat. Když pak přichází k autu, otevírají se dveře, ze kterých vystupuje jeho otec biskup.

Poustevník to čekal, a proto není ani překvapen.

„Vítám vás, otče biskupe,“ pronáší navenek klidným hlasem, který i tak prozrazuje vnitřní trému ze setkání.

„Děkuji moc, Josífk, můžu tě pozvat do auta na kus řeči?“

„Jistě,“ přikyvuje kněz a obchází zezadu auto.

Přitom přemýšlí. Proč mi tak otec biskup říká? Tak mě naposledy oslovoval při svěcení.

Ale to už usedá vedle otce biskupa, který se ho ptá: „Kam by bylo dobré zajet, abychom pro sebe měli klid?“

„Můžete jet kousek dál, je tam hezké prostranství u lesa,“ odpovídá kněz a biskup mlčky na určené místo dojede.

Po zastavení vozidla začíná biskup hovor. „Josífk, pro vysvětlenou. Byl jsem tu nedaleko na návštěvě u svého spolužáka ze semináře a on mi vyprávěl o poustevníkovi, který tu žije příkladným životem a získal si srdce všech obyvatel. Zatoužil jsem tohoto zbožného muže spatřit, a tak jsem se vydal sem. Pan farář mi všechno o podivuhodném poustevníkovi pověděl. Podle všeho, co mi řekl, jsem si domyslel, že jsi to ty. Ale neřekl mi, že jsi kněz. On neví, že máš kněžské svěcení?“

„Ví. Jenom to má jako zpovědní tajemství.“

„Takže lidé vůbec nevědí, že jsi kněz?“

„Ne. Vystupuji jako člověk, který činí pokání za své hříchy a v samotě se setkává v modlitbě s Bohem.“

„Podle slov pana faráře jsi vykonal podivuhodné věci.“

„Otče biskupe, v žádném případě já. Bůh odpovídá na moje modlitby a činí podivuhodné věci.“

„Jak to máš se ženou, kvůli které jsi opustil kněžství?“

„Rozešli jsme se velmi brzy. Poznal jsem, že to není cesta pro mne. Je mi moc líto, co jsem udělal. Je mi líto, že jsem zklamal a zarmoutil Pána Ježíše. Dělán všechno pro to, abych dělal Pánu Ježíši radost.“

„Chceš se vrátit ke kněžství?“
„Ano. Je to můj cíl. Ale teď jsem poustevník, kvůli němuž se opravuje zdevastovaná poutní kaple. Vymysleli to moji mladí přátelé.“
„Takže zůstaneš i nadále poustevníkem?“
„Otče biskupe, to nezáleží přece jenom na mně.“
„Po tom, co jsem slyšel, bych ti ihned svěčil farnost.“
„Prosím, abyste se nerozhodoval tak rychle. Budu se s vámi modlit, aby to bylo tak, jak si to přeje Bůh.“
„Dobře. Budeme se modlit a Duch svatý nám ukáže cestu.“
„Děkuji, otče biskupe.“
„Josífk, nemusíš odpovídat. Ale mě by zajímalo, co ti dal poustevnický život.“
„Mám teď Pána Ježíše raději, než tomu bylo v okamžiku svěcení. Udělal bych pro Pána Ježíše všechno. Poustevnický život mě naučil, že po ničem netoužím. Mou jedinou touhou je sloužit Pánu Ježíši tam, kde je to potřeba.“
„Krásně to říkáš, Josífku, vidím, že takové poustevničení bychom měli absolvovat všichni.“
„Myslím, že k tomu musí volat Bůh. Cítil jsem jasně, že toužím jít do samoty, kde se budu snáze setkávat s Bohem.“
Ještě dlouho si otec biskup se svým knězem povídá o duchovním životě. Nechává si poradit v některých záležitostech, ve kterých neví, jak postupovat.
Před odjezdem si oba muži vzájemně požehnají. Při rozjezdu auta si zamávají.
Poustevník se zadívá na hodinky. Je pět hodin. Na cestu do poustevny nezbyvá čas. Půjdu rovnou do kostela. Budu mít čas o všem pohovořit s Pánem Ježíšem.
Jde pěšky ulicemi ke kostelu. Jak se všechno změnilo od té doby, co sem přišel. Tehdy ho nikdo neznal. Lidé na něho hleděli nedůvěřivě, později přes prsty, když ho považovali za zloděje a příživníka. A teď? Mladí ho zdraví, staří mu srdečně odpovídají na pozdrav. Cítí se jako farář ve své farnosti.
Ano, je zřejmě čas, abych odešel. Nejsem duchovním otcem těchto lidí. Mají svého faráře. Nechci mu tyto lidi brát. Nechci, aby chodili na radu za mnou, když mají svého dobrého kněze. Přišel jsem, abych byl sám v poustevně. Ale všechno se změnilo. Chodím do práce, zastavuji se s lidmi na ulici, řeším jejich problémy. Za pár dnů začne oprava kaple a přilehlého areálu. Těším se na to, ale zároveň vím, že moje poustevničení definitivně skončí. Dělej si, Bože, se mnou, co chceš. Vnukni otci biskupovi správné řešení. Já chci dělat jenom to, co chceš ty.
Poustevník se blíží ke kostelu. Cítí se volný jako pták, který chce doletět a létat tam, kam ho větrem unese Duch svatý.
„Jsem tvůj, můj Bože, jenom tvůj,“ šeptá poustevník, když přichází ke kostelu a dívá se do míst, kde je svatostánek.

Obnovená pout'

Oprava kaple proběhla podle projektu rychle a zdařile. Nejprve byly zpevněny obvodové zdi, vybudován strop a střecha. Uvnitř kaple byla položena krásná dlažba a zhotoveno potřebné vybavení. Poustevník se tak mohl ubytovat v malém, ale pěkném přístěnku spojeném s maličkou sakristií. V kopci pod kaplí byla vydlážděná plošina a svah zpevnila kamenná zeď. Na ni bylo zavěšeno koryto s kohouty, do kterých byla přivedena voda z upraveného vodního pramene. Plochu kolem kaple doplnilo několik laviček a stolů, kde si budou moci poutníci odpočinout a najíst se.

Stavební firma pod vedením pana Horáka odvedla skvělou práci. Její majitel může být spokojený nejenom s provedeným dílem, ale i s reklamou, kterou mu udělala zdařilá rekonstrukce.

Zároveň s koncem prázdnin jsou práce skončeny. Pan Horák prochází s poustevníkem zhotovené dílo, dělníci nakládají poslední zbytky materiálu i lešení a kaple se tak zaskví v plné kráse.

„Dobře jste to udělali, pane Horáku,“ pokyvuje poustevník uznale hlavou.

„Však jste se na tom podílel i vy.“

„Máte šikovné řemeslníky, kteří si dali na práci záležet.“

„Kvalitní práci odvádíme všude. Tady to však bylo pro všechny něco mimořádného.“

„Až je mi smutno z toho, že u vás končím.“

„Můžete k nám kdykoliv nastoupit, i když náhradu za vás mám. Brzy byste se zacvičil v nějakém řemesle a měl byste i podstatně vyšší plat, než jako máte nyní.“

„Mám teď jiné poslání, i když na práci u vás budu rád vzpomínat.“

„Vím, vím,“ přitakává pan Horák, „další neděli tu bude mnoho lidí.“

„Přijede i otec biskup, aby kapli znovu vysvětil. Bude to první pouť po mnoha letech.“

„Takže máte co dělat, ale kdybyste po slavnostech hledal práci, u nás máte dveře otevřené.“

„Moc vám děkuji, pane Horáku, přeji vám další úspěšně zvládnuté stavby.“

„Já vám také děkuji. I za pana Součka, který je zdatný pracant,“ loučí se vedoucí stavby, podává poustevníkovi ruku a s dojetím odchází.

Poustevník se za ním dívá a pak pro sebe pronese: „Šťastný člověk, který má rád svoji práci.“

Poustevník si vybírá jednu z laviček, aby se pomodlil breviář. Není mu to však dopřáno, protože z několika dětských hrdel se ozývá volání: „Pane Josefe, pane Josefe!“

Tak vidíš, Pane Bože, zase to nevyšlo. Co já jsem to za poustevníka, když nemám ani čas na modlitbu.

„Tady jste!“ raduje se Barča, která tak přivolává Tadeáše, Matěje.

„Copak se děje? Jdete se podívat na kapli?“

„To taky,“ odpovídá děvče, „ale hlavně vám chceme říct, že jdeme zítra do školy.“

„To vím, je prvního září.“

Slova se ujímá Tadeáš. „Chceme vám poděkovat za krásné prázdniny.“

„Nejkrásnější prázdniny, jaké jsme kdy prožili,“ přidává se Matěj.

„Byly krásné,“ přitakává poustevník, „a na jejím konci tu stojí krásná kaple.“

„Můžeme se podívat do vašeho pokojíku?“ zeptá se zvědavě Barča.

„To víte, že můžete.“

Všichni tak postupně uvidí prosté lůžko, malý stůl a židli.

„A kde máte prádlo a oblečení?“

„Moc toho nemám. Ve skříni v sakristii mám jednu část pro sebe.“

„Žádné pohodlí,“ podotýká Tadeáš.

„Na poustevníka až moc dobré.“

Skupinka si se zalíbením prohlíží krásně vymalovanou kapli a pak usedá venku na lavičku. Poustevník přináší láhev s vodou. Povídají si o všem, co o prázdninách prožili, jak se seznámili, řeší Musila.

„Pane Josefe, myslíte, že toho Musil už nechá?“ ptá se Tadeáš.

„Denně se za něho modlím. Moc bych si přál, aby se změnil. Ale nevím, opravdu nevím, jak na tom je.“

Jedna otázka střídá druhou, jedna vzpomínka navazuje na druhou. Dětem se od poustevníka nechce a on je také rád s nimi, s nejlepšími kamarády, jaké kdy v životě měl.

Krátce před pátou hodinou se poustevník podívá na hodinky a řekne: „Je třeba jít do kostela.“

„Uvidíme se na mši svaté,“ volají jeden přes druhého, pádí do kopce a zároveň soutěží, kdo bude nahoře první.

Jako obvykle vyhrává Matěj, jeho dlouhým nohám se těžko odolává. Ale mezi vytrénovanou Barčou a Tadeášem je boj, který končí tentokrát remízou.

V krásné zářijové neděli putují hloučky i jednotlivci k poutní kapli, která bude dnes znovu zasvěcena Panně Marii, Uzdravení nemocných. Vnitřek je brzy obsazen, lavičky venku zaplněné, lidé si hledají místo na stráni v suché trávě, na pařezech nebo kamenech.

„Všichni uslyšíte, celý prostor je ozvučen,“ slibuje poustevník, který je tentokrát oblečen nezvykle v klerice, jakou nosívali kněží. Přichází otec biskup, který odmítl jet po zpevněné cestě až ke kapli, ale šel s ostatními poutníky pěšky do kopce. S obdivem nyní pohlíží na svítící fasádu opravené kaple a osvěží se vodou vytékající z kohoutku na plošině pod kaplí. Bere si do rukou

přenosný mikrofon a říká: „Milí poutníci, všechny vás upřímně vítám. Jsem šťastný, že tu mohu být s vámi a prožít pouť, kterou tu slavívali vaši předkové. Nemohu se vynadávat na krásně opravenou poutní kapli, a to jsem ještě nebyl uvnitř. Jsem rád, že mě dobře slyšíte, budeme tak při mši svaté spolu, i když se nebudeme vidět.“

Lidé odpovídají na přivítání potleskem a pak už zaznívá mariánská píseň v doprovodu elektronických varhan.

Otec biskup vstupuje zadním vchodem do sakristie, kde se obléká ke mši svaté. Ministranti jsou už u oltáře, protože by se tam spolu s kněžími nevešli. Ozývá se zvonek a liturgický průvod vchází k oltáři. Tadeáš, Matěj i Barča ve schůle strnou a nechápou, co se děje. Před otcem biskupem kráčí k oltáři otec Karel a poustevník. Přitom jejich pan Josef je oblečen jako kněz. Najdou se očima a krčí rameny. Vzhlednou k poustevníkovi, který však na jejich pohledy nereaguje a postupuje k oltáři, který líbá spolu s otcem biskupem a panem farářem.

Barča nezpívá, protože s vytřeštěnýma očima zírá na jejich poustevníka, který už jejich není, protože kněz patří vždycky všem. Podobně jsou na tom Tadeáš s Matějem, kteří si shodně myslí, že i poustevníci se mohou oblékat ke mši svaté jako kněží.

Ale to už hovoří pan farář, který vítá otce biskupa a pak předává slovo poustevníkovi.

„Milí poutníci, teď k vám chvíli promluví já, váš poustevník. Zde v kapli mě vidíte, vám venku to ohlašuji. Stojím tu u oltáře a jsem oblečen jako kněz. Ano, jsem knězem, jsem otec Josef. Přišel jsem k vám, abych tu žil jako poustevník a činil pokání za své hříchy. Zarmoutil jsem Pána Ježíše, když jsem opustil kněžskou službu. Myslel jsem si, že bude lépe, když se stanu otcem ve své rodině. Zbloudil jsem, i když to bylo jenom na krátkou dobu, neboť jsem záhy poznal, že mé místo je u oltáře. Mnohokrát jsem toto své zablouzení oplakal tady ve své poustevně, která se vrátila ke svému původnímu účelu a je opět poutní kaplí. Prosím i vás, milí poutníci, abyste mně odpustili i vy, že jsem opustil místo pastýře Božího lidu. Odpustil mi i můj biskup. Ne váš biskup, který je tu s námi. Můj otec biskup, neboť patřím do jiné diecéze. Poustevna už není poustevnou, jak vidíte. Já už nejsem poustevník, jak také vidíte nebo slyšíte. Vracím se z rozhodnutí svého biskupa do své diecéze, kde jsem ustanoven jako duchovní správce farnosti. Dnes po dlouhé době budu mezi vámi sloužit spolu s vaším otcem biskupem mši svatou. Děkuji vám, že jste mi odpustili, a pokud někdo s odpuštěním váhá, tak ho prosím, aby tak učinil.“

Slova se ujímá otec biskup. „Otče Josefe, odpustil ti Pán Ježíš, odpustil ti tvůj biskup, rádi odpouštíme my všichni a přitom prosíme o odpuštění svých hříchů, kterými jsme i my zarmoutili dobrého Boha.“

„Vyznávám se...“ začíná po chvíli otec biskup kající modlitbu, ke které se připojují všichni věřící.

Děni mše svaté však není schopna sledovat Barča, která si nemůže připustit, že poustevník už není poustevníkem a navíc je knězem, který od nich záhy odejde.

Podobně jsou mimo i Tadeáš s Matějem. S úctou po očku hledí na otce Josefa, kterého však v duchu vidí v poustevnickém oblečení. Teprve teď si uvědomují, že je to mohlo napadnout už dávno, když jejich poustevník žil a choval se jako svatý kněz.

Z překvapení se nemohou vzpamatovat i mnozí věřící. Myslí jim probíhá, co všechno se událo přes léto v jejich farnosti, jak se z opovrhovaného bezdomovce postupně vyklubal kněz, který slouží mši svatou vedle biskupa.

Z překvapení se nemůže vzpamatovat Musil. Je tu ze zvědavosti, neboť si nedovedl představit, že by se někdy mohl omluvit bezďákovi. Ale po pivu v hospodě se mu stýská. Kolikrát se už chystal, že do hospody půjde. Namlouval si, že už Lojza změnil svůj postoj a bezďáka nebude chránit. Dnes ho to sem na pouť táhlo, i když už dávno do kostela nechodí. Ale jako kluk byl také ministrantem. Ví tedy, co to znamená, když přijíždí biskup, aby posvětil kapli. Teď stojí opřený o strom a je doslova šokován z toho, co slyšel. Nemůže stále přehodit výhybku, ve které vidí nenáviděného bezďáka, který bezďákem není, ale je knězem. To není možné. To není možné, říká si stále pro sebe a dochází mu, jak strašně se mylil. Stále znovu si opakuje, co slyšel na začátku mše svaté. Postupně v něm uzrává rozhodnutí, že se knězi omluví za všechno, co proti němu podnikal. Přitom mu také svítá v hlavě poznání, jak zle se choval vůči muži, ve kterém postupně

snad všichni poznali dobrého člověka. Choval jsem se hnusně, uznává v duši člověk, který byl zaslepený nenávisť.

Kaple je biskupem posvěcena, mše svatá směřuje ke svatému přijímání. Otec Josef bere do rukou misku se svatými hostiemi a pohledem přivolá k sobě Tadeáše, Matěje a Barču.

„Tělo Kristovo,“ pronáší nad každým z nich, než jim podá svaté přijímání.

Dává do tohoto zvolání všechnu svou víru a lásku k Pánu Ježíši, kterou chce spolu se svatou hostií předat svým kamarádům, kteří mu tak moc pomohli k tomu, že tu stojí před nimi jako kněz.

Tadeáš, Matěj i Barča cítí, že ve svatém přijímání se spojili nejenom s Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým, ale i se srdcem kněze, který Pána Ježíše bezmezně miluje.

Tadeáš se vrací z poutě domů s tatínkem, zatímco Barča s Matějem jdou s Honzou a se svými rodiči.

„Nádherná poutě,“ začíná rozhovor tatínek, „škoda, že tam nebyla maminka.“

„A proč nešla?“ ptá se udiveně Tadeáš.

„Bylo jí špatně, nedošla by tak daleko.“

„Co jí přineseme z poutě?“

„Zprávu, že poustevník od nás odchází.“

„Tím ji moc nepotěšíme,“ říká tatínek smutně.

„Povíme jí, kolik lidí ti děkovalo za dobrý projekt.“

„Doneseme jí kytičku z toho, co cestou natrháme.“

Tadeáš se shýbá k zemi a radostně volá: „Tu je první květinka.“

Oba se snaží, a tak nasbírají skutečně krásnou kytku.

Ale když se blíží ke svému domu, tak Tadeáš povzdychne: „Kvítko vadnou.“

Ale to už jim jde vstříc veselá maminka a syn jí s omluvou podává povadlou kytici.

„Neboj se, dám ji hned do vody a květiny se vzpamatují.“

„Ty z ní máš, maminko, radost?“ ptá se udiveně Tadeáš.

„Velkou radost, protože jste na mne mysleli. A já jsem na vás také myslela,“ sděluje maminka svým „chlapům“ už v předsíni, kde také vyslechne překvapující zprávu o poustevníkově odchodu.

Do poněkud smutné nálady zvolá tatínek: „Já už to cítím.“

„Oběd,“ zaraduje se také Tadeáš.

„Slavnostní oběd,“ oznamuje maminka tajemně.

Než usednou, tak se pomodlí před jídelm a po závěrečném kříži si maminka ponechává slovo. „Mám pro vás nádhernou zprávu. Tady pod srdcem mi vyrůstá miminko.“

Tadeáš zírá na maminku a nemůže tomu zprvu uvěřit. Pak ji objímá tak, jak to už nedělal dlouho. Nemůže se z dojetí rozmluvit. A když se mu to podaří, tak trochu nesouvisle říká: „Pou – stevník od – chází, mi - minko přichází. Mělo by se jmenovat po něm.“

Maminka příkyvuje. „Když to bude kluk, tak to bude Josífek. Když to bude holka, tak to bude Josefinka.“

I tatínkovi se to líbí, objímá svou manželku, která vzápětí vyzývá: „Pojďme už jíst, než mi to vystydne.“

Po obědě vyhledá Tadeáš dědečka. Sedí na zahradě ve stínu košaté jabloně a podřimuje.

Svým příchodem ho jeho vnuk probouzí.

„Dědečku, co na to říkáš, že nám poustevník odchází.“

„Je nám to všem líto, ale je dobře, že se vrací ke kněžské službě. Bude působit požehnaně.“

„Bude se mi po něm hodně stýskat.“

„To věřím, je to mimořádný člověk. Ale začal školní rok. Bude se opravovat kostel. Budeš mít i jiné starosti. Na poustevníka bys neměl tolik času, jako tomu bylo o prázdninách.“

„Budu mít zase více času na tebe.“

„Zahrada je bez tebe zanedbaná. Na všechno sám nestačím.“

„Budu ti chodit pomáhat, už se těším.“

„Všchno těžké je k něčemu dobré,“ zakončuje dědeček rozhovor, protože ho volá babička, že ho přišel navštívit jeho kamarád.

Musil po dlouhé době míří v nedělním odpoledni do hospody. Jak se těší, až si dá své oblíbené pivečko. Jen co vstoupí do lokálu, tak vstává od stolu Lojza. Musil dělá, že ho nevidí a usedá ke svému stolu.

Nestačí se ani rozhlédnout a Lojza už stojí proti němu.

„Franto, doufám, že si pamatuješ, co jsem ti řekl.“

Musil se dívá do stolu a neodpovídá.

Lojza postoupí o krok blíž k němu a neříká také nic. Čeká, jak se příchozí zachová.

Musil ví, že musí promluvit, jinak v příštím okamžiku ho ponese silák z hospody.

„Omluvil jsem se. Dneska jsem se panu faráři omluvil.“

„Našemu panu faráři?“

„Ne, poustevníkovi. On je totiž kněz, a to ty nevíš.“

„Poustevník je kněz?“

„Dneska na pouti nám to prozradil. A já blbec jsem ho považoval za bezďáka. Nebylo těžké se omluvit knězi.“

„On tady bude teď u nás sloužit mše?“

„Kdepak, hoši, jde pryč do své farnosti. Chápete, co to znamená? Bydlel tady mezi námi kněz, kterému jsme říkali bezďák.“

„Tak to je teda novina,“ zvolá Lojza, „to je třeba zapít.“

Hospodský je šťastný, že se to obešlo bez rvačky, a přináší Musilovi čerstvě natočené pivo.

„Na zdraví!“ zvolá Lojza.

„Na jeho zdraví!“ odpovídá Musil a konečně se po dlouhém půstu napije čerstvě natočeného piva.

V pondělí po slavné pouti nejde poustevník jako obvykle na večerní mši svatou do farního kostela. Je domluven se svými kamarády, že přijdou tentokrát za ním.

Když se skupinka sejde, tak je Tadeáš v dobré náladě. „Teď budeme chodit na mši svatou do kaple namísto do kostela.“

„A nebude to pana faráře mrzet?“ ptá se Barča.

Tadeáš chtěl nad takovou námitkou mávnout rukou. Ale pak si vzpomněl, jak otec Karel nechtěl povolat poustevníka k pátrání po pokladu. „Bude si muset zvyknout.“

Matěj to vidí jinak. „Necháme to kněžích, aby si to vyřídili mezi sebou. A pak: otec Josef přece odejde.“

„To tak brzy nebude,“ zvolá Tadeáš a nasazuje rychlé tempo, kterému se ostatní přizpůsobují.

Když dorazí na místo, tak je poustevník nevitá jako obvykle. Vstupují tedy do kaple a spatří otce Josefa, jak se před oltářem modlí. Zkušené ministranti hned postřehnou, že je všechno nachystáno ke sloužení mše svaté.

Úderem šesté hodiny vystupuje ze sakristie otec Josef v doprovodu ministrantů Tadeáše a Matěje. Barča je sama a je jí to trochu líto. Kněz si toho všimá a zve ji do těsné blízkosti oltáře. Pak už mše svatá začíná. Je tichá. Ale všichni ji prožívají velmi pozorně a zbožně. Otec Josef si připadá jako při primici, když po několika měsících opět slouží mši svatou. Pro Tadeáše, Matěje i Barču je úžasné vidět svého kamaráda na místě kněze. Pozorně naslouchají Božímu slovu i krátké promluvě. Při přípravě darů kněz vyzývá: „Teď odevzdejme Pánu Bohu všechno: z čeho se radujeme i co nás trápí. Otevřme mu srdce a neschovávejme v něm nic, co bychom neodevzdali Ježíši.“

Při proměňování drží kněz dlouho pozdviženou svatou hostii a svou úctou a láskou strhává všechny přítomné. „Otče náš“ se modlí otec Josef s rozpřaženýma rukama a vtahuje tak dětské kamarády do Boží náruče. Po svatém přijímání je ticho, které kněz přerušuje myšlenkami, jež dětem pomáhají navázat vztah s Pánem Ježíšem, kterého mají u sebe. Po závěrečném požehnání je všem líto, že mše svatá končí.

Kluci pak mlčky odnášejí bohoslužebné nádoby do sakristie a zhasínají svíčky. Barča vzpomíná na všechny, které chce zde na poutním místě svěřit do Boží ochrany.

Otec Josef volá ze sakristie: „Zvu vás všechny na večeři!“

Za chvíli usedají na podlouhlou lavičku a na stole se postupně objevují dobroty, které otec pro dnešní večer připravil.

Mladí a také kněz v radostné pohodě dobře povečeří. Po úklidu zůstávají na stole pouze sklenice s vodou z poutního pramene.

„Děkuji vám, moji kamarádi, že jste přišli se mnou prožít mši svatou na rozloučenou.“

„Vy už odjíždíte?“ zeptá se Tadeáš zděšeně.

„Ano, dnes tu naposledy přespím a ráno už odjíždím do své nové farnosti.“

Všichni sedí jako zkamenělí a zírají na otce Josefa, který pokračuje: „Odcházím do farnosti, ve které nedávno zemřel dlouholetý farář. Lidé tam truchlí a potřebují povzbuzení.“

„My také truchlíme,“ odváží se Barča namítnout.

„Máte svého kněze, otec Karel je plný síly a bude potřebovat pomoc, když se začne za týden opravovat střecha kostela. Poutní kaple bude mít svého kostelníka, který bude pravidelně kostelík v neděli odpoledne otevírat. Pomáhejte mu s úklidem, buďte mu při ruce, když bude něco potřebovat.“

„A kdo je kostelníkem?“

„Jsem s ním domluvený, měl by každou chvíli přijít.“

„Bude nás mít rád?“ stará se Barča.

„Nebojte se, má vás rád už nyní.“

Otec se chvíli zamyslí, jako by hledal slova. „Barčo, Matěji a Tadeáši, prožil jsem s vámi nádherný úsek kněžského života. Mám vás moc rád a zůstanete v mém srdci až do smrti. Budu se za vás modlit, aby z vás vyrostli dobří lidé, kteří budou milovat Boha a bližní. Teď vám udělím požeňání, to je nejvíc, co vám mohu na rozloučenou dát.“

Otec Josef přistupuje ke každému zvlášť. Mlčky klade ruce na hlavu Barči, Tadeáše i Matěje. Požeňání zakončuje křížem, který pronáší hlasitě s mladými křesťany.

„A teď už se seznamte s kostelníkem!“ říká pohnutě otec Josef a ukazuje na muže, který bez povšimnutí sedí už několik minut na lavičce u vchodu do kaple.

„Dědeček!“ zvolá Tadeáš, „to není možné, dědeček je tu kostelníkem!“

Běží k němu a padá mu do náruče. „Dědečku!“ zaúpí štěstím, které se mísí s bolestí z odchodu milovaného kněze.

Dědeček svého vnuka přitiskne, ale pak se obrací na Matěje a Barču, které laskavě oslovuje: „Znám vás od Tadeáše, jsem rád, že má vnuk takové přátele.“

Teprve teď si mladí všimají, že tu není otec Josef.

„Kde je? Musíme ho najít!“ zvolá Tadeáš.

Dědeček, který si povšiml, jak kněz spěchal do lesa, však kroutí hlavou. „Dopřejte mu klid. S vámi se rozloučil. Teď se potřebuje rozloučit s lesem, který mu byl domovem.“

Otec Josef jde lesem a jen stěží rozeznává stromy. Pláče a chce být při tom sám, protože muži se za své slzy před druhými stydí. „Můj nebeský Otče, děkuji ti za lásku, kterou jsi mi vložil do srdce. Za lásku k Tadeášovi, Barči i Matějovi, za lásku ke kapli Panny Marie, za lásku ke všem zdejšími lidem. Odcházím s prázdnými rukama, protože všechno zanechávám tady. Jdu však s tebou, s tvým Synem Ježíšem a v Duchu svatém a vím, že když jdu s vámi, budu mít v srdci lásku k lidem ve farnosti, do které mě posíláš.“

Dlouho do noci brouzdá kněz v měsíčním světle lesem a loučí se s místy, která tak důvěrně zná. Ví, že si to může dovolit, protože nový kostelník měl za úkol zamknout kapli a odvést děti domů.

Za úsvitu otec Josef vstává, krátce se pomodlí, osvěží se studenou vodou, něco málo sní a spěchá na vyhlídku, kde se v ranním slunci loučí s městem, které se probouzí do nového dne.

A pak už odchází. Nemá nic, podobně jako neměl nic, když sem přicházel. Jde s Ježíšem v srdci a s Pannou Marií za ruku. A tak nejde vůbec sám, i když si to možná myslí ti, které potkává. Zdraví se s nimi, pak jim v duchu žehná a prosí za ně, aby i oni měli Ježíše v srdci.

Prázdniny bez tabletu

Obsah 1. část

Pás slov na úvod	3
Od tabletu do lesa.....	5
Poslední den školního roku.....	12
Prázdniny začínají.....	19
Poustevník radí.....	26
Dramatická noc.....	33
Třetí do party.....	40
V síle modlitby.....	47
Záhada na farní půdě.....	54
Konec tajemství.....	61
Žárlivost.....	69

Obsah 2. část

Nový kamarád.....	3
Nečekaný pomocník.....	9
Pátrání po pokladu.....	17
Drama kolem pokladu.....	25
Nové tajemství.....	31
Barča má nápad.....	38
Sbírka na opravu kaple.....	46
Dobré srdce.....	54
Amis opět v akci.....	60
Nečekaná návštěva.....	68
Obnovená pout'.....	75
Obsah.....	84